

HARLEQUIN®

БЕСТСЕЛЪР

Джоан
РОС

НАЖЕЖЕНА ДО ЧЕРВЕНО ИСТОРИЯ ЗА СТРАСТ,
СЪПЕРНИЧЕСТВО, ОТМЪЩЕНИЕ И ЛЮДОСТ...

НАСЛЕДСТВО
ОТ ЛЪЖИ

ДЖОАН РОС НАСЛЕДСТВО ОТ ЛЪЖИ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Безсъмненият талант и случайността ще отведат Александра Лайънс в Париж, в света на висшата мода. След време нейната звезда ще заблести и в Холивуд като моделиер на костюмите на нашумели филмови продукции.

Страстта ще я хвърли в прегръдките на Закари Девъро — милионер, спечелил състояние, управлявайки империята от магазини „Лордс“, един отчаян мъж, попаднал в безмилостните мрежи на нещастен брак.

Невъобразим скандал разтърсва живота ѝ, когато Елинор Лорд, глава на могъща фамилия, е обхваната от налудничавата идея да докаже, че миналото на Александра е белязано с тайната на едно отвлечане и убийство. Дали мистериозното наследство, което очаква Александра, не е наследство от лъжи?

Авторка на повече от петдесет романа, Джоан Рос написва първия си разказ — трогателна история за две влюбени патици, когато била само на седем години. Днес книгите ѝ са издадени в над шест милионен тираж в двадесет и осем страни.

Миналото нахлува в техния живот и го променя безвъзвратно...

Александра

Покрусена от предателството и падението на човек, когото дълбоко уважава, тя открива истинската любов само за да разбере, че целият ѝ досегашен живот е изграден върху лъжливи представи...

Закари

Бедняк от блатистите райони на Луизиана, той прави шеметна кариера, но е допуснал фаталната грешка да сключи брак с жена, прекалено непочтена и покварена, за да се изтръгне от ноктите ѝ...

Миранда

Постигнала заветната си цел да стане съсобственик на империята от магазини „Лордс“, тя би прелъстявала, лъгала, би продала дори душата си на дявола, за да задържи плячката...

Елинор

Почти трийсет години тя е търсила едно отвлечено момиченце и сега, когато е сигурна, че го е намерила, е на път да узнае ужасяващата истина за убийството на своя син.

ПРОЛОГ

*Санта Барбара, Калифорния
Април, 1958*

В един дъждовен ден Елинор Лорд погребва единствения си син. Пронизващият вятър довяваше откъм разбунтуваното море спомена за току-що отминалата зима. Студът не бе спрял хората. Струваше й се, че всички жители на Санта Барбара са се стекли на гробището. Черните куполи на чадърите бяха приведени, подобно на гигантски гъби.

Само скандал може така да привлече тълпата, мислеше си Елинор. А и не се случваше всеки ден някой богаташ, подобно на наследника на най-люксоznата верига универсални магазини в Америка, да бъде убит заедно със съпругата си.

Ако двойното убийство не бе достатъчно, за да разбуни духовете, то фактът, че жертвите бяха от най-видните фамилии в града, придаваше пикантност на историята. А и Ана...

Сърцето на Елинор се сви при мисълта за безследно изчезналата й внучка, едва на две годинки. От стиснатите й устни се отрони стон.

— Добре ли си? — попита загрижено доктор Евърил Бранд, който с едната си ръка държеше чадър над главата й, а с другата я подкрепяше.

— Как мога да съм добре! — сопна се тя, без да прикрие гневните мълнии, които мятаха очите й. — След малко ще спуснат сина ми и съпругата му в гроба, а внучката ми изчезна. Чудно ми е как би се чувствал ти при подобни обстоятелства?

— Отвратително — отвърна дрезгаво той. — Не забравяй, че Робърт бе най-добрият ми приятел. А Ана е моя кръщелница.

Евърил Бранд и Робърт Лорд бяха израснали заедно. Облечени в непромокаеми мушамени дрехи и високи черни ботуши, грабнали лопати, гребла и кофи, те събираха миди по брега при отлив откакто се помнеха. Робърт бе питчър в бейзболния отбор на гимназията в Монтесито, а Евърил — кетчър. За четири години двамата спечелиха

три купи за отбора в местния шампионат. Бяха неразделни и когато постъпиха в Калифорнийския университет. Разделиха се четири години по-късно, когато Робърт замина на изток, в Харвард, за да следва право, а Евърил записа медицина за гордост на баща си, който все още работеше като главен градинар при семейство Лорд.

По-късно отново се събраха в родния си град в Южна Калифорния, в който бяха отраснали. Помощта, която бе оказал Евърил на семейството през тези ужасни дни, бе неоценима. Пристигна минути след тревожното обаждане на Елинор и не се отдели от нея, докато чакаха развоя на събитията.

Очите на старата дама се навлажниха. Тя стисна решително клепачи и се опита да преглътне мъката си. Зарече се да не пада духом до мига, в който внучката ѝ се върне жива и здрава у дома.

Благодари на пастора за прочувствените слова, макар че не бе чула и дума. След това се обърна и си тръгна.

В далечината планината Санта Инес се издигаше величествено, обгърнатата в смарагдовозелена мантия над алените покриви на града. Няколко запалянковци играеха голф на прецизно изравнената морава на местния клуб.

Навътре в морето, забулено в искряща оловносива пелена, рибарска лодка с високи мачти бавно се насочваше към канала на Санта Барбара. Елинор се взря в загърнатите в непромокаеми мушамы фигури на борда. Усети неизмерима болка при мисълта, че животът си тече, че земята не е спряла да се върти само защото нейният собствен свят безвъзвратно бе рухнал.

Евърил я последва до лимузината. Шефът на полицията на Санта Барбара слезе от патрулната кола, паркирана отзад, и пристъпи към тях. Лицето му не предвещаваше нищо окуражително.

— Добър ден, полицай Тайръл. — Въпреки че под очите на Елинор имаше тъмни кръгове, погледът ѝ бе непоколебим.

Шефът на полицията докосна с пръсти козирката на шапката си.

— Добър ден, госпожо Лорд. — Смъкна шапката и започна да я върти неловко в ръце. — Хората от ФБР са открили бавачката в Тихуана, госпожо. Роза Мартинес се е регистрирала в някакъв долнопробен хотел под фалшиво име.

— Слава Богу! — въздъхна Елинор, сякаш огромен товар се смъкна от плещите ѝ. — Как е Ана? Добре ли е?

— Страхувам се, че... не знам.

— Какво искате да кажете?! Как така не знаете?

— В хотела с нея не е имало дете.

— Но Роза не може да не знае къде е Ана! Сигурна съм, че имате начини да я накарате да ви сътрудничи, ако откаже да говори. — В съзнанието ѝ се мерна мисълта за някои безотказни модерни методи за мъчения — ослепителни светлини, гумени стягащи маркучи...

— Страхувам се, че е невъзможно. — В гласа му прозвуча примирение. — Бавачката е мъртва, госпожо Лорд.

— Мъртва?!

— Обесила се е.

— А Ана... — Елинор усети пръстите на Евърил да се стягат около китката ѝ.

— Нищо не знаем за момиченцето — призна полицай Тайръл. — Сега, когато бавачката я няма, оставаме без свидетели, а и похитителите мълчат... В задънена улица сме.

— Но нали ще продължите разследването? — настоя Евърил.

— Разбира се. Длъжен съм да ви уведомя, госпожо Лорд — продължи шефът на полицията, — че бавачката е оставила предсмъртна бележка, в която моли Бог за прошка... а също и вас. От ФБР считат бележката за доказателство, че внучката ви е... хм... — Той се поколеба с блуждаещ поглед, сякаш го водеха към ешафода. — ... мъртва.

Не! За пръв път в живота си Елинор се почувства толкова слаба и безпомощна. Олюля се в несвяст. Пое си хрипливо въздух и усети лекия мирис на петрол, който вятърът довя от дълбоководните сондажни кули.

С неестествено променен глас, долитащ сякаш от морските бездни, тя благодари на полицая за усилията.

Когато се върна в имението в Монтесито, си наложи да запази самообладание, за да приеме съболезнованията на опечалените. Най-сетне всички се източиха. Остана само Евърил.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш сама тук тази вечер? — По лицето му се четеше загриженост на приятел.

— Къде да отида? Та това е домът ми!

Елинор не можеше да стои бездейна. Зае се да подреди белите лилии в една от вазите. Навсякъде в къщата се виждаха цветя, които

смесваха сладки и тръпчиви аромати. От силната комбинация я заболя глава.

— Искаш ли да ти правя компания? — отново попита загрижено Евърил. — Бих поостанал.

— Не — поклати глава тя. — Благодаря ти за вниманието, Евърил. Не се обиждай, но денят бе безкрайно дълъг и искам да остана сама. — Забеляза, че той се готви да възрази и добави: — Добре съм. Честна дума.

— Ако не можеш да заспиш... — Той се намръщи.

— Ще взема една от таблетките, които ми предписа — увери го тя, твърдо убедена да не пие каквито и да било успокоителни.

В първия момент се бе подчинила на настояването му, но откри, че след като бе взела няколко от тези хапчета, главата ѝ бе като гумена.

Макар и не повярвал докрай на уверенията ѝ, младият доктор си тръгна.

Елинор се отпусна на канапето и застина неподвижно. Наоколо витаеше пустота и печал. Цял ден хорските погледи я преследваха и едва сега, останала сама, тя можеше да си позволи да даде воля на мъката си, да свали маската от лицето си, да отпусне рамене...

Не знаеше колко време бе седяла така. Най-сетне, когато се почувства по-добре, тя се изправи и се изкачи по витото каролинско стълбище към детската стая. Остана там, будна и нащрек, дълги часове.

ПЪРВА ГЛАВА

Париж

Декември, 1981

Без да си дава сметка за опасността, Александра Лайънс се стрелна през заледената улица, промъквайки се между две таксита, а после между един сив мерцедес и черно ферари. С червената пелерина с качулка приличаше на волна птица на фона на сивото парижко небе.

Дългите й стройни крака бяха обути в плътен черен чорапогащник и червени островърхи ботуши за езда. Един от шофьорите натисна рязко клаксон, а мъжът от ферарито я проследи с възхищение.

Коледа в Париж... Градините около Ронд Поан, преобразени в коледната си украса от искрящи лунни сърпове и преплетените електрически гирлянди из голите клони на дърветата, правеха Авеню Монтан и Шан'з Елизе да приличат на приказни реки от разтопен метал, напомняйки, че Париж си остава градът на светлината.

Алекс не забелязваше нито празничната украса, нито веселието, обзело хората с приближаването на празника. Имаше много по-важни и неотложни грижи.

Беше се запътила към ателието на Ив Дебор, с намерението отново да се опита да получи длъжността моделиер, за която толкова отдавна мечтаеше. Знаеше, че да получи достъп до световноизвестната модна къща беше все едно да улови лунен прах в шепите си. Но би било непроситимо да се откаже, без да е направила всичко по силите си.

Дизайнерът се бе прочул преди десетина години като своенравното дете на висшата мода, но новобогаташите го бяха приели безрезервно. От всяко кътче на неговото ателие струеше усещането за благополучие и богатство, излъчваше се от прескъпото му ламборджини и искреше във всяко кристалче на полилеите в подобните му на дворци къщи.

В Лос Анжелис, Далас и Ню Йорк наставаше суетня при всяко негово пристигане. Караше ски в Алпите с филмови звезди и бе желан

гост на президентски вечери в Рим, Вашингтон и Париж.

Още по времето, когато учеше в Академия за мода в Лос Анжелис, Алекс гледа документален филм за дизайнера, режисиран от Мартин Скорсезе, озаглавен „Чиста магия: Светът на Дебор“. Очарована, тя изгледа три поредни прожекции...

Спря пред рекламния офис и си пое дълбоко дъх. Пулсът ѝ запрепуска лудо още щом съзря името на своя идол, изписано с блестящи сребърни букви на матовото стъкло.

— Ще успееш — каза си тя бодро. — На крачка си от сбъдването на най-съкровения ти мечти. Отговорът се крие зад тази врата. Протягай ръка и...

Не ѝ се мислеше, че вече месеци наред всеки ден се отбиваше до бюрото за обмяна на валута, за да осребри поредния чек и малкото ѝ пари застрашително се стопяваха.

Заплатата ѝ от нощния клуб в Монпарнас, където сервираше бира и вино, едва ѝ стигаха, за да си плаща наема. Но поне разполагаше със свободно време да обикаля модните къщи и да търси работа. Вече бе забравила какво е да се наспиш хубаво, но това бе цената, която трябваше да плати, за да превърне мечтите си в реалност.

Алекс изправи рамене и с обичайната си напористост влезе в ателието, това обетовано място. Вратата зад нея се затвори с едва доловимо изщракване, подобно на дискретното благосъстояние, излъчващо се от скъпа лимузина.

Приемната, където обикновено посрещаша клиентите, се губеше в перспектива като хладна сивкава безбрежност на спокойно море. Модерните мебели, тапицирани в оловносиво, преливаха в тоналността на сребристия килим и стените, покрити с копринени бисерносиви тапети. Мари Елен, сестрата на Ив Дебор и директор на модната къща, седеше зад идеално полирано бюро от абанос.

Беше облечена в черно фино вълнено сако. Платиненорусата ѝ коса бе разделена на път по средата и стегната на кок в основата на изящния ѝ тил.

Намръщи се, щом позна Алекс.

— Знам — каза Алекс и вдигна ръка, без дори да свали ръкавицата си, за да пресече хладния словесен поток. Отметна качулката и буйната ѝ огненочервена коса се разстла по раменете. — Казахте ми милион пъти през последните шест месеца, че нямате

свободни места. А дори и да има, не назначавате американци. Но ако само погледнете работите ми... — тя подаде папка, — може да решите да покажете моделите ми на мосю Дебор.

Алекс вирна брадичка и се приготви да чуе поредния отказ. За опит пари не взимат. Но за най-голямо нейно учудване, Мари Елен не я отпрати, както обикновено.

— Къде казахте, че сте учила? — попита тя с леден глас, не изневерявайки на сдържаната си природа.

— В Академията за мода в Лос Анжелис.

— Лос Анжелис! — изсумтя презрително директорката, сякаш Алекс току-що бе признала, че е извършила убийство. — Много сте млада — отбеляза тя и на Алекс ѝ се стори, че това е смъртен грях. — Кога завършихте?

— Всъщност, не съм завършила. Прецених, че в учебната програма наблягат предимно на търговския аспект и почти никак на техниката. — Дотук всичко бе истина. — Освен това нямах търпение и напуснах, за да започна работа в Ню Йорк.

Сметна, че е напълно ненужно да споделя причината, която я бе подтикнала да напусне — състоянието на майка ѝ, която бе заболяла от рак.

Щом Ирен Лайънс ѝ съобщи лошата новина, Алекс отиде в учебния отдел и си изтегли документите. Взе препоръка от един от професорите и си намери работа на Седмо Авеню в компания за евтина конфекция.

— Ню Йорк ли? — Мари Елен повдигна вежда. — При кой дизайнер? Бийн? Блас? Сигурно едва ли при Клайн?

— Всъщност работех за компания, която произвежда дрехи за универсални магазини.

Отново вирна брадичка, сякаш предизвикваше Мари Елен да даде израз на презрението си. Дори и да не бе висша мода, работата ѝ там бе дяволски трудна. Въпреки че предложенията ѝ да поосвежи малко евтините колекции в повечето случаи бяха отхвърляни, тя бе доволна, че можа да допринесе нещо, макар и малко, за обикновените хора. След като майка ѝ почина и вече нищо не я задържаше в Ню Йорк, тя реши да осъществи дългогодишната си мечта. Отпътува за Париж — недостижимия олтар на висшата мода.

— Но продължих да създавам свои модели — отново подаде папката тя.

Когато видя, че мадам не проявява никакъв интерес, Алекс се подготви за нов отказ.

Но Мари Елен стана от стола си с изкусна грация, на която всяка манекенка би завидяла, и произнесе:

— Последвайте ме.

Алекс не посмя да попита какво я бе накарало да промени отношението си и тръгна след нея из лабиринта от сиви стени и сребристи килими. Влязоха в малка, оскъдно обзаведена, стая, която напомняше на килия за разпит в полицейско управление. Това бе така наречената пробна.

Въпреки че стоманеносивите лавици бяха отрупани с топове плат, никъде нямаше прашина. Тук, на подобната на хирургическа маса, можеше да се извърши дори сърдечна операция.

До масата бе поставена стойка с манекен. Мари Елен взе топче бял опал, издърпа една скица от някаква папка и остави всичко на масата до шивашката ножица.

— Покажи дали можеш да драпираш.

— Да драпирам ли? Но аз дойдох, за да...

— Днес ми се наложи да освободя от работа една от драпърките — обясни директорката, прекъсвайки Алекс с властен жест.

Ноктите на ръката ѝ бяха лакирани в сребристобяло, което отлично хармонираше с хладната ѝ външност. На дясната ѝ ръка искреше диамант, който поглъщаше светлината и я разпръскваше на малки дъги по стените. Тези танцуващи светлинки и алената пелерина на Алекс бяха единствените цветни петна в помещението.

— Разбрах, че спи с пресаташето на Ив Сен Лоран. — Мари Елен стисна устни. — А аз, разбира се, не мога да допусна подобно нещо.

Алекс се почувства неловко само при мисълта, че работодателката ѝ се меси в личния живот на своите служители, макар да разбираше причината за параноичния страх, характерен за бизнеса, в който дължината на полите се пазеше в тайна толкова ревностно, колкото и стратегически план за светкавично нападение.

— Другия месец започват ревютата на висшата мода и се налага веднага да назначим човек — продължи директорката. — Ако можеш

да драпираш добре, ще си помисля дали да не те взема на работа.

Драпирането бе доста далече от създаването на модели, но Алекс не можеше да си позволи да проявява придирчивост.

Погледна към скицата, удивена от строгите линии на дрехата. Дебор наистина предпочиташе изчистените линии, но тази вечерна рокля бе самата строгост.

— Има ли някакъв проблем? — попита ледено Мари Елен.

— Съвсем не — отвърна Алекс с уверена усмивка, свали пелерината и червените велурени ръкавици и се зае със задачата. След по-малко от пет минути тя се изправи и приглади надиплената туника.

— Готово — заяви, стараяйки се да запази спокойствие.

Мари Елен извади чифт очила със сребърни рамки от джоба на полата си и огледа облечения манекен сантиметър по сантиметър.

Времето сякаш спря. В съзнанието на Алекс кънтеше единствено тиктакането на стенния часовник, който равнодушно отмерваше секундите.

— Е? — попита тя, неспособна да издържи на напрежението. — Ще получа ли мястото?

Директорката не отговори. Обърна се към Алекс и я огледа дълго и прецизно, което се стори още по-обезкуражително на момичето.

— Откъде са тези дрехи? — сбърчи нос Мари Елен, сякаш усети миризмата на развалено сирене бри.

Въоръжена със самоувереност, отчасти вродена, отчасти наследена от майка ѝ, подобно на тази на брат ѝ близък, който бе убеден, че светът се върти около него, Алекс дори не трепна под суровия поглед.

— Мое творение са.

— И аз така си помислих. — Гласът на строгата директорка не прозвуча обнадеждаващо. — Брат ми предпочита работничките да се обличат в черно. Смята, че ярките цветове разсейват вдъхновението.

— Четох, че Армани мисли същото за тишината и спокойствието — добави меродавно Алекс.

Директорката се сепна.

— Да не би да сравняваш гения на Дебор с този син на италиански транспортен служител?!

Алекс веднага осъзна, че обидата, нанесена, макар и неволно, няма да ѝ осигури работата и бързо се поправи:

— В никакъв случай! — разпалено отвърна тя. — Геният на Дебор няма равен.

Мари Елен я изгледа дълго и мълчаливо над сребърните рамки. Най-сетне взе решение.

— Утре в девет. Ако нямаш подходящи дрехи, ще си купиш една от роклите, които държим за подобни случаи. Що се отнася до заплатата ти...

Цифрата бе дори по-малка и от сумата, която ѝ плащаха в нощния клуб.

— Много щедро, госпожо — промърмори неискрено Алекс.

— Тук всеки франк се печели с труд.

Без да обръща внимание на скритата заплаха в думите на директорката, Алекс ѝ благодари за предоставената възможност, обеща да дойде навреме, взе папката си и се втурна обратно по сивия лабиринт.

На връщане по Авеню Монтан тя летеше по заснежения тротоар. Най-сетне бе успяла да премине привидно непревземаемите стени на тази крепост на модата и сега преливаше от щастие.

— Щом успя тук, ще успееш навсякъде — тананикаше си тя, докато слизаше към метрото. Плътният ѝ контраалт извика усмивки по лицата на минувачите. — Обичам Париж през зимата, когато ръми... и когато вали сняг — импровизираше тя. — Господи, колко обичам Париж!

Половин час по-късно, докато се качваше към апартамента си, усмивката все още бе на лицето ѝ.

С влизането се насочи към масата, покрита с измачкана червена сатенена покривка, толкова приличаща на пола на танцърка на канкан от „Фоли Бержер“, и взе снимка, поставена в старинна сребърна рамка.

— Е, скъпи мои — прошепна Алекс и прокара пръсти по усмихнатите лица на майка си и на брат си, който бе загинал, когато колата му се подхлъзнала на заледен участък на разклонението за Ню Джърси преди шест години. — Получих работата! Нали се гордеете с мен?

И двамата толкова ѝ липсваха. Сигурно никога нямаше да се примири със загубата. И двамата вярваха безрезервно в таланта ѝ. Колко мечти! Алекс бе решена да ги осъществи. С цената на всичко!

Бе съсипана, когато замина от Ню Йорк, два дни след погребението на майка си. Когато самолетът се издигна над Атлантическия океан, за ужас на стюардесите, Алекс изпадна за малко в безсъзнание, но за да спазят духа на традицията „Ер Франс“ да е еталон за добро обслужване, ѝ донесоха чаша коняк, пазен специално за пътниците от първа класа. Бе се оказала сама в живота. Въпреки че бе възпитана в самостоятелност, дълбоко в себе си Алекс се страхуваше.

Но сега, напук на всичко, бе постигнала първоначалната си цел. Бе успяла да проникне в царството на Дебор. Следващата стъпка бе да докаже на модния дизайнер, че си е струвало да започне работа при него. А щом Дебор забележеше таланта ѝ, щеше да я повиши в йерархията.

Дали ще успее да се справи?

Плътните ѝ устни се разтегнаха в усмивка. Кехлибарените ѝ очи със златисти точки заискриха с неприкритата жажда за живот.

— Ще им дам да разберат!

Париж

Февруари, 1982

Алекс усети, че коленете я болят. От часове работеше клекнала в тясната кабина под зоркото око на Мари Елен.

Но бе благодарна, че все още я държат на работа. Миналата седмица, по време на сезонното дефиле на модата, което се проведе във великолепния салон „Империал“ на хотел „Интерконтинентал“, Дебор стана жертва на журналистите и на отвратителния им навик да принизят и очернят дизайнера, когото си набележат.

„Мода за монахини“, бе нарекъл американският „Вог“ колекцията изцяло в черно и бяло. „Нашествие на един ужасен вкус“, предупреждаваше Сузи Менкес от „Интернешънъл Херълд Трибюн“ в нападките си срещу черните, безлични, лишени от всякаква женственост, блузи. „Хибрид между Грейс Джоунс и Дракула“, заявяваха с нескрито презрение в „Дамска мода“. Сродното модно издание „Ж“, бе оценило колекцията с една-единствена дума — „Абсурдна“, оприличавайки черните одежди на Дебор на костюми от филма на ужасите „Разкази от криптата“.

След катастрофалното ревю всички дами, които благоговееха пред името на дизайнера и два пъти в годината се стичаха от всички краища на света за салона му, го изоставиха, насочвайки се към Милано и дълбоко омразния конкурент на Дебор, Джани Сардела.

Софи Фридман, продуцент на телевизионни сериали, съпруга на холивудския магнат Хауърд Фридман, не се влияеше от клюки. Тя удиви дори невъзмутимата Мари Елен, като си поръча шест официални рокли и десетина делови костюма.

Тъй като всяка дреха буквално се създаваше върху самата клиентка, госпожа Фридман и Алекс прекараха почти цялата седмица, затворени в тясната пробна.

— Прави ме дебела! — извиси за кой ли път глас Софи над класическата музика, която тихо се носеше из цялата сграда.

— Това е заради белия опал, госпожо Фридман — увери я спокойно Мари Елен. — Щом я направим от черен сатен, сама ще се уверите, че ще изглеждате много по-слаба.

— Сигурна ли сте? — Софи прокара отрупаните си с пръстени ръце по налетите си бедра и подръпна плата. Алекс едва се сдържа да не изругае, когато карфиците, които току-що бе забола, изпопадаха на пода. — А вие какво мислите? — попита я Софи.

Алекс не бе свикнала клиентките да я заговарят. Бе просто драпърка, една от най-незначителните длъжности в бранша.

Но Софи Фридман вече бе доказала, че е една от най-ексцентричните клиентки на Дебор. Една от маниите ѝ бе паническият страх да лети, затова избягваше да пътува със самолет. Още първия ден в приемната обясни как наела самостоятелен спален вагон от Лос Анжелис, прехвърлила се на кораба „Кралица Елизабет Втора“, а от Шербург до Париж пътувала с ролс-ройс.

Тази дама наистина е ексцентричка, помисли си Алекс. Но в никакъв случай не е глупачка.

— Госпожата наистина има право. В черно човек изглежда по-слаб — отвърна с известно неудобство тя.

— Значи няма да изглеждам дебела?

Алекс не искаше да озлоби Мари Елен срещу себе си. Всички, които се осмеляваха да противоречат по някакъв начин на директорката, бяха незабавно уволнявани. И то, без да получат препоръчителни писма.

Кичур непокорна коса се изплъзна от кока й. Само за да спечели време, тя внимателно го затъкна зад ухото си.

— Съвсем не изглеждате дебела, госпожо Фридман.

Това беше самата истина. Ако трябваше да бъде честна, Алекс би казала, че Дебор не бе подходящият дизайнер за жените на средна възраст. Моделиерът поставяше дамите в две категории: — селски тип — ниски и набити, и по-висша порода — високи и слаби. Той се гордееше, че създава дрехи само за вторите. Дебор би оприличил едрата госпожа Фридман на кобила.

— Да, имам едър кокал — съгласи се Софи. — Но все ми се струва, че този модел ме прави дебела.

Алекс се колебаеше дали да каже истината, или да прояви здрав разум и да замълчи. Честността й надделя.

— Бихме могли — предложи тя, без да обръща внимание на строгия поглед на Мари Елен, — да използваме вместо сатен друга материя, която пада по-меко, например копринено жарсе. И можем да я наберем ето така. — С няколко бързи промени тя скри късата талия на жената и налетите й бедра, като подчерта стегнатия, висок бюст.

Софи Фридман се огледа одобрително.

— Точно това трябваше да направим. — Обърна се към директорката. — Господин Дебор няма да има нищо против промените, нали?

— Не, разбира се — побърза да заяви Мари Елен, макар и с явно нежелание. — Мадам може да промени каквото пожелае.

— Тогава искам това да бъде променено. — След като уреди въпроса, Софи погледна инкрустирания си с диаманти часовник. — И освен това умирам от глад!

— Тогава ще си починем — съгласи се послушно Мари Елен. — С удоволствие ще ви заведа в някой ресторант, госпожо Фридман.

— Не се обиждай, Мари Елен — каза Софи, — но бих хапнала нещо по-засищащо като храната, която сервирате тук. — Погледна към Алекс. — А ти?

— Аз ли?

В изумлението си Алекс изпусна кутийката с карфиците върху мекия сив мокет. Мари Елен тутакси коленичи и хвърли три карфици през рамо. Алекс вече бе свикнала със суеверията в този бизнес. Ако не хвърлиш разпилените игли през рамо, със сигурност те чакат

неприятности. Световноизвестната моделиерка на шапки Лили Даш пък провеждаше ревютата си само на тринадесето число, на никоя друга дата. Коко Шанел изчакваше астрологът на Антонио Кастильо да определи датите за ревютата му и едва тогава насрочваше своите за същите дати. Говореше се, че разгневеният дизайнер имал кукла с лика на Коко и я пробощдал с игли, за да си отмъсти. За Дебор пък се знаеше, че не се бръсне преди ревю.

— Искам да имам компания, Александра — заяви Софи. — Александра се казваше, нали?

— Да, госпожо Фридман. — Алекс вдигна за миг глава и продължи да събира разпилените карфици.

— Добре тогава — продължи Софи с маниера на жена, на която никой не смее да противоречи. — Не обичам да се храня сама, а и ти трябва да хапнеш нещо. Аз плащам.

Алекс усети раздражението, което напираше у Мари Елен.

— Благодаря, госпожо Фридман, но се страхувам, че...

— Ако се притесняваш от шефа си, сигурна съм, че господин Дебор няма да има нищо против. — Софи погледна многозначително Мари Елен. — Нека не забравяме колко пари оставям тук тази седмица.

Мари Елен разбра намека. Той бе повече от ясен.

— Александра — предложи тя, сякаш идеята бе нейна, — защо не придружиш госпожата на обяд. Господин Дебор е открил собствена сметка в „Кавиар Каспия“. Надявам се руската кухня да допадне на госпожата — обърна се тя към Софи.

— Може и в „Кавиар Каспия“ — съгласи се надменно Софи.

Десет минути по-късно Алекс седеше в салона на прочутия ресторант, разположен над магазина за хайвер. Между пробите си в модните къщи богатите клиентки редовно се отбиваха тук.

В другия край на изискания салон Палома Пикасо в червен костюм, съчетан великолепно с яркочервеното ѝ червило, бе погълната в разговор с Ив Сен Лоран. На съседна маса пресаташето на Юбер дьо Живанши полагаше всички усилия да привлече като клиент една от посетителките на „Сакс“ на Пето Авеню. Известна с прямотата и безрезервната си преданост към доведената до съвършенство работа, дамата бе напуснала по средата едно от ревютата на Дебор.

— Американка си, нали? — попита Софи, докато слагаше хайвер от моруна върху топлите блини.

— Да, госпожо.

— И какво, по дяволите, правиш тук, в Париж? Дооформяш пробните модели за жени с повече пари, отколкото здрав разум, така ли?

Алекс не знаеше какво да отговори на последния въпрос и реши да обясни какво я е подтикнало да дойде в Париж.

— Откакто се помня, искам да стана моден дизайнер. Майка ми се занимавала с моделиерство известно време, но тъй като останала сама — баща ми я е напуснал, преди да се родим ние с брат ми — отглеждането на две деца не ѝ позволило да продължи да се занимава с мода. После правеше поправки на дрехите в един универсален магазин и в едно ателие за химическо чистене. — Алекс се намръщи, въртейки неловко приборите. — Все още се чувствам виновна заради провалената ѝ кариера...

— О, сигурна съм, че майка ти никога не се е възприемала като жертва в името на децата си — отвърна бързо Софи, за да я успокои.

— И тя така казваше, когато повдигах въпроса — съгласи се Алекс. — Научи ме почти на всичко, което знам за шиенето. Докато бях малка, все правех дрешки на куклите си. А после — за нея.

— Щастлива жена! — възкликна Софи. — А какво мисли за работата ти при Дебор?

— Тя почина, преди да дойда в Париж.

— Съжалявам.

— Беше болна от дълго време. Смъртта ѝ беше избавление от мъките. След като напуснах училище, няколко години работих на Седмо Авеню... — Алекс продължи да разказва какво е вършила в компанията за конфекция.

— Едва ли си дошла в Париж, за да станеш драпърка — рече Софи и изсипа лъжичка сметана върху апетитния хайвер.

Алекс сви рамене нервно. Майка ѝ все повтаряше, че съдбата не ни прави подаръци, ако не ги заслужим.

— Цял живот съм мечтала да работя в света на висшата мода! Париж е символ на висшата мода. А Дебор е най-добрият.

— Тук постъпването на работа в някоя модна къща бе също толкова сериозна стъпка, колкото и постъпването в манастир. В

действителност съществуваше френски израз, който се използваше и в двата случая.

Докато беше в гимназията, Алекс закачваше по стените снимки на Дебор, изрязани от списания. Обожаваше го, както другите момичета сляпо боготворяха поп звездите.

Въпреки че след години свали снимките, все още питаеше старите чувства към дизайнера.

— Беше най-добрият — поправи я Софи. — Този сезон моделите му са повече от безобразни. По-скоро бих се овъргалаляла в калта на акведукта на Лос Анжелис, отколкото да облека някоя от тези хермафродитски дрехи на обществено място.

Макар и ужасена от начина, по който се развиваха нещата, Алекс не знаеше как да защити последната колекция на своя идол.

— Щом мислите така, защо купувате толкова много дрехи от него?

— Съпругът ми, когото скоро ще наричам „бивш“, плаща — поправи я Софи. — А тъй като шефът ти е най-скъпият дизайнер в бранша, избрах него. Бях го решила дори преди онова фиаско от миналата седмица, което той нарича ревю.

Алекс осъзна, че Софи Фридман е дошла в Париж само за да купи безбожно скъпите дрехи и да вбеси мъжа си. Наистина, клиентките на модните къщи бяха все богати дами от всички континенти, но повечето от посетителките на Дебор бяха или нечии любовници, или изоставени съпруги.

На американките се носеше лошата слава, че крадат идеи, а пък пестеливите францужойки купуваха мострени модели. Само японците и потайните южноамерикански наркобарони, както и съпругите на арабите, си плащаха пълната цена. Модна къща „Дебор“ бе спасена от фалит благодарение поръчките за предстояща сватба някъде в Саудитска Арабия.

— Всички дрехи ще отидат за благотворителни цели в мига, в който се върна в Ел Ей. Огромно удоволствие ми доставя мисълта онзи мръсен мошеник да плаща луди пари за дрехи, които ще носи някоя бездомница в Холивуд — изхили се злобно Софи. — Но знаеш ли, промените, които ти направи на официалната рокля, я правят съвсем различна. Мисля, че ще я задържа. — Продължи да дъвче замислено. — А какво би казала, ако се ушие в червено?

Алекс обожаваше ярките цветове.

— В червено ще бъде разкошна — засмя се тя. — Коко Шанел винаги е казвала, че именно червеното, а не синьото, е най-подходящият цвят за сини очи.

Софи кимна с явно задоволство.

— Тогава роклята трябва да е в червено.

Дамата никак не бързаше да си тръгват от ресторанта. Едва след третата чаша кафе Алекс почувства, че нервите ѝ са опънати до крайност и напомни на клиентката си, че ги очаква проба следобед.

— Първо искам да видя моделите ти — заяви Софи.

— Моите ли?

— Нали имаш?

— Ами, да, но...

Алекс бе раздвоена между амбицията и предпазливостта. Някакъв вътрешен глас я предупреждаваше, че Мари Елен ги чака на нокти да се върнат, но друг я подтикваше да чуе нечие мнение за работата си.

Бе дала скиците на Мари Елен с надеждата, че може и да стигнат до Дебор. От седмици очакваше дори една-единствена окуражителна дума от шефа си. Без да се отчайва, тя бе започнала нова серия модели.

Алекс се поддаде на молбите на новата си позната и заведе Софи в апартамента си. Жилището се намирало на втория етаж над една хлебарница. Всичко бе в типичния за Париж очарователен стил — от вратите, украсени с ковано желязо, и таванските капандури, до покрива на мансардата и червените тухлени комини отсреща. Бе взела апартамента от асистентката на един от издателите на „Модерни времена“, която бе прекъснала работа за една година и бе заминала за Гърция, за да пише роман. Първия път, когато Алекс застана на прозореца и се загледа към Люксембургската градина отсреща, реши, че гледката компенсира дори и старомодния асансьор, на който рядко можеше да се разчита.

Алекс изруга наум, когато установи, че непредсказуемият асансьор бе избрал точно този момент да не работи. Но Софи не се отказа, въпреки че се задъхваше, когато стигнаха етажа.

— О! — възкликна тя, докато разглеждаше апартамента. — Тук е великолепно!

— Имах късмет, че го открих. — Алекс се опита да прецени апартамента през очите на по-възрастната дама. Старите попротрити мебели не се забелязваха, изпъкваше само очарованието на това типично парижко кътче.

Под прозореца, който гледаше към градината, старинен стол бе отрупан с ярки мостри на платове, а върху масата лежаха подредени като дъга цветни моливи и скицник. Моливите, същата швейцарска марка, която Пикасо бе използвал, бяха скъп подарък от майка ѝ. Два дена по-късно Айрийн Лайънс бе починала. Но споменът за нея бе още жив. Алекс не може да седне да скицира нещо, без да си помисли за нея.

Без да поиска разрешение, Софи се наведе и започна да прелиства скичника.

— Чудесни са! Наборът на модела пада меко и подчертава талията и бедрата, а асиметричната линия на подгъва издължава фигурата.

Алекс засия. От толкова време никой не бе казал добра дума за творенията ѝ.

Софи се поспря на една от скиците. Дългата прилепнала към тялото вечерна рокля бе в абаносово тъмна коприна, обточена с дантела и дълбоко изрязано деколте на гърба.

— Тази би стояла идеално на Анжелин.

— Анжелин ли?

— Героиня от „На ръба на утрешния ден“ — отвърна разсеяно Софи. Вниманието ѝ бе приковано на сребристосива рокля в стила на тридесетте и четиридесетте. — Бивша проститутка става филмова звезда, а след това — авторка на любовни романи.

— А, да, спомням си. Не пропусках серия, докато бях в колежа.

— Сигурно си гледала доста стари филми — предположи Софи.

— Много обичам старите филми.

— Така и си помислих. Идеите ти са великолепни за екран. Въпреки че телевизията съвсем не е като киното, не би ли приела да дойдеш да работиш за мен?

— За вас?!

— В момента текаат три мои сапунени опери. А всичките ми сериали се славят с бляскавите си тоалети, имаме трима, които отговарят за костюмите, и все не могат да купят каквото е

необходимо за поредната серия. Най-трудно се намират вечерни тоалети и бельо. Затова отдавна мисля да взема някой, който да създава дрехи само за нас. От това, което видях, мисля, че ти си идеалният избор.

Изкушението бе голямо. Особено след като месеци наред се бе опитвала да си намери работа, а след като най-сетне я назначиха, се бе трудила толкова време, незабелязана от никого. Но Алекс все още не бе готова да се откаже от своята мечта.

— Много съм поласкана — започна предпазливо тя, подбирайки думите си особено внимателно. — Но все се...

— Все се надяваш, че някой ден този идиот Дебор ще те забележи и най-сетне ще разбере колко талантива дизайнерка работи в собствената му модна къща.

Алекс усети, че се изчервява.

— Ами горе-долу това очаквам.

— Е, ако не излезе нищо от това — сви рамене Софи, — просто запомни, че винаги можеш да разчиташ на мен. — Отвори си чантата, извади една визитна картичка и писалка и напиша нещо на гърба.

— Това са телефоните ми в студиото, в колата, у дома и по пейджъра. Звънни ми някой път, макар и само за да си побъбрим.

Алекс взе визитката и я прибра в едно от чекмеджетата.

— С удоволствие. Благодаря.

Когато Алекс отново погледна многозначително към часовника си, Софи въздъхна, без да крие досадата си:

— Добре, май наистина трябва да се върнем, преди Мари Елен да е изпратила полицията по петите ни.

Когато Алекс и Софи се появиха в салона, Дебор ги чакаше. Както обикновено бе облечен в риза тип рубашка, а посребрената му коса бе вързана на опашка и откриваше високите му скули. Още щом го погледнеше, човек разбираше, че пред него стои темпераментен художник.

Диор и Баленсиага бяха въвели модата на бялата рубашка, а Ив Сен Лоран и Живанши я продължиха и утвърдиха. Дебор, както винаги, в желанието си да се противопостави на установените традиции, я бе променил в антрацитносиво. Единственото цветно петно бе червената панделка на „Кавалер на Почетния Легион“. Не

беше висок, но под меките гънки на ризата личеше широката му гръд и мощни рамене.

— О, мадам Фридман! — поздрави я той и я целуна и по двете страни, но без да ги докосва с устни. — Истинско удоволствие е човек да се запознае с такава забележителна жена като вас.

— Харесвам моделите ви — излъга безочливо Софи. — Но трябва да призная, че доста се колебах между вас и Джани Сардела.

Стаята изведнъж утихна и се възцари всеобщо вцепенение. Звучеше само нежната музика на Вивалди. Дори Мари Елен, която рядко губеше самообладание, пребледня.

Тъмните очи на Алекс просветнаха невярващо. Не можеше госпожа Фридман да не знае за ненавистта между двамата дизайнери! Разказваха се десетки истории за взаимната им антипатия. Дебор не само не позволяваше името на съперника му да се споменава в негово присъствие, но миналата пролет, съвсем умишлено, бе бутнал една от клиентките си по стълбите на Парижката опера, защото била облечена в един от общитите с маниста официални тоалети на Сардела.

Всички погледи бяха приковани в Дебор. Челюстта му нервно потръпваше. Присвитите му очи приличаха на тъмни каменни отломъци. На слепоочието му пулсираше вена. И тъкмо когато Алекс вече си мислеше, че той ще избухне, дизайнерът си наложи и се усмихна едва-едва.

— Изборът ви е истинска чест за мен — продума той през зъби.

В този миг Алекс най-добре осъзна колко ниско е паднал идолът ѝ. Само преди сезонните ревюта той би изкрещял нещо за простацината у хората и би наредил госпожа Фридман да напусне тези „свещени“ зали и да не смее да прекрачи прага им отново.

Изглежда единствено Софи не отдаваше значение на надвисналото тягостно мълчание. Но щом забеляза блясъка в очите ѝ, Алекс разбра, че се забавлява великолепно.

— А славата ви напълно отговаря на цените ви, мосю — каза тя. — Надявам се осъзнавате какъв късмет имате, че Александра работи за вас.

Той погледна Алекс така, сякаш я виждаше за първи път.

— Единственото, което не ми е ясно, е защо тя не е назначена за дизайнер — заяви Софи. — С нейния талант, с опита, който е

натрупала на Седмо Авеню, не мога да допусна, че не се интересувате от творческия ѝ заряд поне заради новата ви колекция.

— Дизайнер ли? — Ив погледна сестра си. — Не си ми казала, че госпожица Лайънс е дизайнер.

Мари Елен изглеждаше така, сякаш трябваше да преглътне цяла кутия карфици.

— Моделите ѝ са само за всекидневни облекла. От онези непретенциозни роклички, които носят в Америка... — презрително рече тя.

— Дори и непретенциозни, ако са същите модели, които видях днес следобед, със сигурност щяха да се продават като топъл хляб — изстреля в отговор Софи.

Дебор се обърна към Алекс.

— Имаш ли скици?

— Ив... — прекъсна го недоволно Мари Елен.

Дизайнерът не обърна никакво внимание на сестра си.

— Имаш ли? — настоя отново той.

Алекс разбра, че никой не е погледнал скиците ѝ досега. Дебор изобщо не ги бе виждал. Алекс стрелна Мари Елен с бърз гневен поглед. Директорката ѝ отвърна със студено предизвикателство.

Алекс добре разбираше, че ако изобличи сестра му в лъжа и предателство, няма да се издигне в очите на дизайнера.

— Скичникът ми е в апартамента. — От гняв и напрежение сърцето ѝ биеше до пръсване, толкова ясно и отчетливо, че се зачуди дали другите не го чуват.

— Още утре сутринта донеси скиците в моя кабинет. Ще ги прегледаме заедно. — Без да обръща внимание на неодобрението на сестра си, Дебор отново се обърна към Софи: — Надявам се, че наистина харесвате роклите, мадам. И приятно прекарване, докато сте в Париж.

— Ако и останалата част от престоя ми е толкова забавна, колкото този следобед — избълва Софи, — ще прекарам разкошно. — Тя намигна съзаклятнически на Алекс.

За пръв път в живота си Алекс разбра как точно се е чувствала Пепеляшка, когато добрата фея се е появила с карета от позлатена тиква.

Нейният идол най-сетне щеше да разгледа скиците ѝ!

А щом ги видеше, щеше да разбере, че именно от нея е имал нужда, за да влее нова живителна струя в предстоящата си есенна колекция.

Алекс се отпусна блажено, представяйки си как ще работи рамо до рамо с Дебор, как ще прекарват дни и нощи в напрегната работа под звуците на Вивалди, докато създават блестящи творения, плод на тяхното общо вдъхновение.

Усмихна се с блеснали очи на Софи Фридман и реши, че едва ли животът може да бъде по-хубав.

Алекс не можа да спи цяла нощ. Докато се обличаше за работа на другата сутрин, на чорапа ѝ се пусна бримка, а от роклята ѝ се откъсна копче. Беше нервна и неспокойна и мислеше единствено за мига, в който щеше да чуе професионалното мнение за своите идеи. Представяше си момента, когато Дебор щеше да разгледа моделите ѝ.

Още с влизането си в салона, срещна студения неприветлив поглед на Мари Елен.

— Добър ден, мадам — поздрави Алекс на френски самоуверено. Мари Елен не отвърна на поздрава.

— Дебор чака в кабинета си.

Алекс си пое дълбоко въздух, за да се успокои, и тръгна по стълбите към горните етажи, където бяха ателието и кабинетът на дизайнера.

Поспря пред абаносовата врата, погледна надписа „Влизането забранено“ и си помисли, че сигурно Мария Антоанета се е чувствала точно така, когато са я отвеждали към ешафода. Стегна се и си повтори, че малодушието няма да ѝ помогне да постигне нищо, че точно за този момент бе мечтала, и почука.

Тишина. След малко чу плътния глас на Дебор на френски:

— Влезте!

Изпъна рамене, облечена в неизменната си яркочервена пелерина, която ѝ вдъхваше увереност, и пристъпи в светая светих на дизайнера.

Дебор говореше с някого на английски по телефона. Посочи ѝ да седне на един от столовете, предназначени за гости и посетители пред бюрото, обърна високия си стол с гръб към нея и продължи разговора.

По напрегнатия му неспокоен глас Алекс разбра, че обаждането го е изненадало неприятно.

Използва момента, за да огледа кабинета. Както и останалите работни помещения, обзавеждането бе сведено до най-необходимите мебели. Бюрото бе толкова добре полирано, че силуетът на Дебор се отразяваше на повърхността. На чисто бялата стена зад него бяха закачени три портрета на Дебор, дело на авангардиста Анди Уорхол.

— Разбира се, госпожо Лорд — каза Дебор. — Разбирам добре защо се въздържате да отпускате средства точно в този момент.

Алекс го наблюдаваше как ожесточено увива жицата на телефона на пръста си и си помисли, че дизайнерът с удоволствие би извил с артистичните си ръце врата на госпожа Лорд.

Бе чула идеята Дебор да създава готови облекла за веригата „Лордс“ — престижните универсални магазини в Америка. Но след поражението миналата седмица се разнесе клюката, че дизайнерът отчаяно се нуждае от подобна сделка, за да компенсира по някакъв начин катастрофата през последния сезон.

Сега изглежда и Елинор Лорд, както и всички останали, вече не се интересуваха от Дебор.

— Разбира се! С нетърпение очаквам да се видим на ревюто през юли. О, ще ви запазим обичайното място. На първия ред, разбира се...

Последните му думи разкриха колко важно за него бе присъствието на американката. Мястото бе особено важно на модните ревюта. А и много от редакторите, пишещи за модните издания, се бореха така, сякаш мястото бе много по-съществено, отколкото дрехите, за които трябваше да дадат оценките си.

— Довиждане, мадам Лорд — приключи разговора на френски дизайнерът и тихо изруга.

Когато се обърна към Алекс, изражението му бе непроницаемо. Но в мига, в който съзря пелерината ѝ, вдигна учудено едната си вежда. Тъй като не ѝ направи забележка, Алекс въздъхна облекчено.

— Американци! — възкликна презрително той. — Никой от тях не е способен да разбере какви рискове крие висшата мода.

— Госпожа Фридман купи почти цялата ви колекция.

— Така е. Но не мога да разбера защо е избрала мен. Повече от очевидно е, че стилът ми изобщо не подхожда на фигурата ѝ.

— Сподели с мен, че харесва вашите модели. — Алекс нямаше намерение да разкрива истинските причини, поради които Софи бе купила толкова модели от последната колекция на Дебор. — А лейди Смайт бе очарована от черната рокля за коктейли.

Специално тази покупка всички смятаха за благоприятен знак, тъй като Миранда Смайт не само бе племенница на Елинор Лорд и консултант стилист към веригата „Лордс“, но се говореше, че именно тя е насочила вниманието на собственичката към Дебор.

За съжаление се оказва, че когато ставаше въпрос за бизнес, лейди Смайт имаше незначително влияние върху своята властна леля.

— Щях да се чувствам много по-удовлетворен, ако Миранда Смайт си бе платила покупката — изрече остро той. — Не разбирам мотивите на Мари Елен. С намаленията, които предлага на тази дама, все едно, че подарява моделите ми.

Алекс нямаше намерение да критикува властолюбивата му сестра.

— Предполагам, че е доста добре за имиджа ви, съпругата на английски пер да носи рокля, създадена от вас — отвърна предпазливо тя.

— Такива неща винаги се отразяват добре. Но англичаните са толкова отвратително стиснати, че много рядко си купуват произведения на висшата мода. Средната англичанка би предпочела да похарчи парите си за бронзова статуетка на противните си мижави кученца или за друга глупост. А освен това, лейди Миранда е пред развод.

Вчера Алекс бе чула Мари Елен и Франсоаз, упълномощена от Миранда Лорд Баптиста Смайт да ѝ купува дрехите, да обсъждат семейното положение на светската дама.

— Да стискаме палци — заключи Дебор. — Ако имаме късмет, следващия път тази доста свободна в поведението си дама ще се омъжи за някой кувейтски принц. Те поне не искат намаления.

Алекс се засмя, както се предполагаше, че трябва да реагира. Повече не можеше да издържа на напрежението и неизвестността.

— Зная, че сте много зает, господине. Сега ли да ви покажа скиците си?

— След минутка. Първо ми кажи защо една толкова красива жена като теб е решила да работи зад кулисите, като без усилие би

могла да блесне като манекен?

— Не съм достатъчно слаба, за да стана манекен. Нито пък отговарям на изискванията за височина. А и винаги съм мечтала да стана дизайнер.

— Винаги ли? — попита той с леко подигравателна усмивка.

— Ами откакто гледах Сюзан Хейуърд в „Задната улица“. Един стар американски филм — допълни Алекс, щом забележа въпросителния му поглед. — Там играе ролята на дизайнер. Още първия път, когато гледах филма, се влюбих до уши.

— В Сюзан Хейуърд ли? — Той се намръщи.

— О, не! — засмя се Алекс, разбрала недоразумението. — Не в актрисата. Влюбих се в блясъка на професията. И тя се превърна за мен в смисъл на живота ми. — Усмивката ѝ бе бърза и непринудена. — Приятелите ми ще ви кажат, че мисля единствено и само за дизайнерски проекти.

— Наистина ли? — Очите на Дебор, същите като на сестра му, но много по-топли, се спряха на лицето ѝ. — Не мога да повярвам! Красива млада жена като теб трябва да има и други интереси — събирания, танци... мъже. Може би има някой специален мъж?

Той продължи да я наблюдава внимателно с дълбоките си сини очи. Алекс преглътна.

— Нека да ви покажа моделите си. — Скицникът лежеше на коленете ѝ. Започна да развързва кафявата панделка и усети, че пръстите ѝ са като вдървени. — Може би трябва още отсега да ви предупредя, че повечето от преподавателите ми в Академията за мода не одобряваха стила ми — призна тя. — Но смятам, че тук са най-добрите ми творби и ще се вслушам в мнението на велик творец като вас.

— Не разбирам защо Мари Елен не ми е казала за таланта ти — каза Дебор, докато Алекс все още се бореше с кафявата панделка.

Алекс си имаше собствено мнение по този въпрос, но знаеше колко близък е Дебор със сестра си.

— Тя е много заета. — Най-сетне! Алекс почувства облекчение, когато кафявият възел поддаде.

Ив Дебор пое скиците и ги положи върху бюрото си. Преди да започне да ги разглежда, извади златна табакера от джоба на сакото си.

Запали една цигара „Галоаз“ и насочи вниманието си към колоритните модели.

Алекс никога не се бе чувствала толкова напрегната. Очакваше с нетърпение той да каже нещо, каквото и да е, но дизайнерът продължаваше да прелиства скиците, напред, после назад и пак обратно, до безкрай.

Дали му бяха харесали? Или намираше, че не струват нищо? Дали му се струваха толкова свежи и модернистични, колкото и на нея? Или това си бяха, както един от преподавателите ѝ бе изтъкнал, дрехи за леки жени?

Времето сякаш забави ход. Тя усети, че се изпотява.

— Ти си изумително талантива! — заяви най-сетне Дебор.

— Наистина ли ви харесват?!

Той изгаси цигарата.

— Това са най-нестандартните модели, които са минавали пред погледа ми от години.

Алекс сияеше.

— Но изобщо няма да се продават. — Последните му думи бяха като нож в гърба. Тя онемя. — Хвърлила си ръкавицата в лицето на всички традиции — каза строго той, без да се съобразява с наранените ѝ чувства. — Това са театрални модели. Не стават за всекидневието.

Бе чувала тези думи и преди. Но никога не я бе заболявало толкова.

— Целенасочено се стремях да създам нещо коренно различно. Също като Шанел през двадесетте, с нейните костюми от туид. И като Диор след войната в Ню Йорк. А революцията през шестдесетте, когато Ив Сен Лоран наложи дамските костюми с панталони? И разбира се, мини рокличките на Куреж! — Тя си пое дълбоко въздух. — Вие сам казахте, че висшата мода върви ръка за ръка с риска. Всички велики дизайнери — Норъл, Бийн, вие самият — сте си извоювали слава, като сте установили ваш собствен почерк, неподражаем дух...

— Ти имаш талант, но не разбираш от висша мода — пресече я той. — Един дизайнер трябва да вижда жените така, както те държат да ги виждат околните.

— Така е — съгласи се Алекс, въпреки че първата ѝ мисъл бе, че вместо да казват на жените какво искат, дизайнерите би трябвало да ги

попитат какво точно искат. „Спокойствие...“ — сякаш отново чуваше предупрежденията на майка си.

— Този проект, например. — Дебор издърпа един от любимите ѝ модели, — вечерна рокля от напластена златна дантела над черен шифон, напомняща воланите на танцърка на фламенко. — В тази рокля жената, все едно че се е маскирала за празника на Все светии.

От думите му я заболя.

— Защо да не възприемаме живота като празник? — Спокойствие... — Освен това я намирам много секси.

— Първото нещо, което трябва да научиш, Александра, е, че съпрузите искат жените им да изглеждат като дами. Особено американците, които имат навика да се женят за все по-млади и по-млади жени, без да обръщат внимание на произхода им. — Той не обърна никакво внимание на Алекс, която си пое рязко дъх и продължи: — И тъй като съпрузите плащат сметките, прозорливият дизайнер във висшата мода твори, без да забравя предпочитанията им нито за миг.

— Това е невероятен шовинизъм!

— Може и така да се каже. Но това е самата истина. Никога не забравяйте, госпожице Лайънс, че точно за това ни се плаща.

— А какво ще кажете да се подчертаят женствените форми... — Алекс не можа да се стърпи да не му противоречи — ... вместо да лансираме плоски като дъски жени, подобни на безполови същества или на травестити... — Алекс видя, че той се намръщи и разбра, че попадението ѝ е било доста точно. И въпреки всичко, новата линия на Дебор наблягаше точно на този тип манекени. Мрачното му лице би подсказало на една разумна жена да се оттегли от полесражението. За съжаление, бдителността и предпазливостта не бяха доминиращите черти в характера на Алекс. — Твърдите, че трябва да създаваме моделите заради съпрузите? — изрече тя и се приведе напред. — Не мога да повярвам, че има мъж, който би искал жена му да прилича на дванадесетгодишно момче.

— Не всички мъже — призна Дебор, а нетрепващият му поглед не се откъсваше от меките ѝ женствени форми, които дори задължителната за работа черна рокля и яркочервената пелерина не можеха да скрият. — Но това си е факт, Александра. Съпругите трябва да са дами, а не сирени.

Според Алекс нямаше абсолютно нищо нередно да изглеждаш като дама през деня и като сирена през нощта. Все пак това бе една нова епоха. Алекс вярваше, че след като са доказали на мъжете, че могат успешно да ги конкурират почти във всички области, вече е крайно време да заприличат отново на жени.

— Мога ли да попитам нещо?

— Разбира се.

— Как можете да кажете, че съм талантива, след като не харесахте дори един-единствен модел?

— Напротив! Хареса ми тяхната раздвиженост, жаждата за живот, скрита в тях. Макар да си попрекалила с ярките цветове, намирам и това за възхитително.

— Е... — Алекс въздъхна тихичко. — И това е нещо.

— Много е важно. — Той стана и ѝ се усмихна. — Крайно време е да решим къде да приложим таланта ти.

— Да не би да искате да кажете...

— Повишавам те в помощник дизайнер — тържествено произнесе Дебор. — Ще уведомя Мари Елен, че се местиш на горния етаж. И то незабавно!

Алекс усети в гърдите си напиреща радост. Едва се сдържа да не скочи и да прегърне Дебор. Съзнаваше, че широката усмивка, озарила лицето ѝ, е твърде нелепа и наивна, но не можеше да направи нищо.

— Не зная как да ви благодаря, мосю...

— Просто дай всичко от себе си. Това е, което очаквам от теб. — Дебор се отправи към вратата.

Алекс се престори, че не забелязва студенината на Мари Елен и побърза да премести цветните моливи и скициниците си на горния етаж.

Работеше упорито, приведена над чертожната дъска, когато Дебор влезе. Обиколи бавно стаята, като коментираше работата на всеки един от дизайнерите. Най-сетне стигна до Алекс.

— Ципът не е подходящ — заяви на висок глас той, така че всички да чуят. Сложи пръст върху гърба на вечерната рокля. — Тук няма никакъв живот. — Ненадейно дръпна от нея молива, добави с един замах два-три допълнителни щриха, а също и редица облечени в сатен копчета. — Това е. Сега сме вложили живот и страст.

Копчетата започваха от деколтето по врата и стигаха до долу, придавайки неочаквано очарование на дрехата. Нищо че щяха да бъдат безкрайно неудобни. Алекс се зачуди коя ли жена би успяла да облече тази рокля, ако няма домашна прислужница, която да я закопчава. А оставаше и въпросът как да се съблече роклята късно вечер.

— Струва ми се — осмели се, макар и кротко тя, — че ако един мъж се опита да се справи с петдесет мънички, хлъзгави, облечени в сатен, копченца, ще забрави завинаги за страстта си.

От съседните маси се разнесоха ужасени възклицания в мига, в който разбраха, че новодошлата се осмелява да противоречи на учителя. Дебор я стрелна с предупредителен поглед.

— Висшата мода се отличава от готовите облекла по аксесоарите — обясни кратко той. — Неповторимото се създава от формата, кройката и изработката. По украшенията. Дай набор тук... — Прокара ръка по рамото. После я спусна към гърдите. — А тук пайети или мъниста. Всички имаме нужда от истинска храна, Александра. И се чудя дали има някой, който би предпочел американски хотдог пред пържола със сос? Или чаша вода пред чаша вино? Диетичен желиран крем пред разбитата сметана?

— Да не би да сравнявате моделите на Дебор с изисканата френска кухня? — осмели се да попита Алекс с усмивка.

— Но, разбира се! — награди я с одобрителна усмивка той. Можеше да прекара остатъка от деня, стоплена от тази единствена усмивка. — Знаех, че ще се окажеш схватлива ученичка, Александра. — Когато се наведе напред, едната му ръка привидно небрежно докосна гърдите ѝ. — А сега, да видим твоята интерпретация на вечерен костюм в стил „Дебор“.

ВТОРА ГЛАВА

Санта Барбара, Калифорния

Къщата, кацнала царствено на върха на хълма, бе забулена в мъгла. Вътре запалените свещи хвърляха тайнствени отблясъци. В библиотеката, в облицованата с камък камина гореше огън.

До камината две жени седяха една срещу друга до малка махагонена масичка. Елинон Лорд бе облечена в кремава копринена блуза и ленени панталони от луксозната колекция на нейните магазини „Лордс“.

Срещу нея, сякаш облечена в сценичен костюм, със зелен тюрбан и ярка широка роба, Клара Ковалски ровеше в обшитата си с цветчета чанта, откъдето извади малка аметистова сфера.

— Кристалът излъчва толкова силна положителна енергия днес!

— Мислиш ли, че Джурла ще успее да открие Ана?

Клара изцъка с език:

— Джурла просто ме напътства, Елинон. Помага ми да се извия...

— Предпочитам да пропусна момента на извисяване и да намеря внучката си — промърмори Елинон.

Елинон винаги се бе смятала за разумна жена. Неведнъж бе поглеждала презрително на разказите на фермери, които твърдяха, че са били отвлечени от извънземни. Не вярваше и в Бермудския триъгълник, в Йети, нито пък в Лох Неското чудовище. Още от самото начало на брака си, Елинон бе равноправен партньор в „Лордс“, веригата универсални магазини, създадена от съпруга ѝ. А когато Джеймс Лорд получи инфаркт и почина преди тридесет години, тя пое работата изцяло.

Въпреки напредналата възраст, въпреки че сега предпочиташе да управлява бизнеса от къщата си в Санта Барбара, вместо да пътува до Лос Анжелис, където бе централата, Елинон си бе останала жизнена и не се спираше пред нищо, за да защитава името на „Лордс“ като най-престижната и известна верига универсални магазини в света. Същата

тази целеустременост, превърнала „Лордс“ в еталон на търговска верига, откъдето можеха да се купят най-новите модни облекла, бе породила и съхранила една неугасваща амбиция. Елинор се бе заклела да намери внучката си, каквото и да ѝ коства това. Макар че вече бяха изминали двадесет и три години от изчезването на Ана, Елинор все още не се бе предала на отчаянието.

Всяка година на зловещата дата тя пускаше обява, предлагайки щедро възнаграждение за каквато и да било информация по случая. Тези обяви излизаха както в големите градове в Щатите и по света, така и в малки провинциални градчета. Но до този момент обявите не бяха дали никакъв резултат. Която и да е друга, по-малко упорита, жена би се отказала от търсенето, на което всички предричаха неуспех. Последователност докрай, бе присъща черта на Елинор. Освен това, тя разчиташе на вътрешното си чувство, че нещо би ѝ подсказало, ако внучката ѝ е била убита. Ана бе жива! Елинор не се съмняваше в този факт дори и за миг.

— Като бизнес дама, ти използваш лявата половина на своя мозък, логическия му капацитет... — обясняваше Клара. Елинор насочи вниманието си към сеанса. — Джурла ще ти помогне, като те накара да се осланяш на интуицията си. В мига, в който го сториш, ще получиш отговор.

Елинор си помисли, че медиумът пред нея звучи също като някой от онези дребни мошеници, които Майк Уолис неспирно изобличаваше в предаването си „Шестдесет минути“. Но тъй като не желаше да остави нито една възможност непроверена, тя бе решена на всичко. Дори на тези окултни мистификации.

— Добре — каза кратко тя. — Да започваме.

Клара извади малка карта с азбуката и къс кварц от чантата си и ги постави между тях.

— Планинският кварц е свързан с лунната енергия — обясни тя. — Установих, че той създава много по-чувствителен канал от синтетичния кварц. А този нюанс на аметиста е изключително мощен.

Елинор кимна и се зачуди за пореден път какво я бе накарало да приеме тази абсурдна идея.

— Сега — каза Клара, след като запали благовонна пръчица, — освободи ума си от всякакви мисли. Забрави съмненията, скептицизма си...

По-бързо, по-бързо, стига празни приказки, настояваше нетърпеливо едно гласче в главата на Елинол. Тя се размърда неспокойно на стола.

— Усещам отрицателна енергия — отбеляза недоволно Клара и започна да се поклаща. — Джурла няма да дойде, ако не е желан. Прогони лошите мисли. А най-добре ги забрави...

Безкрайно доволна, че наоколо нямаше някой познат да наблюдава сцената, Елинол си пое дълбоко въздух и опита отново.

— Да-а-а... — кимна Клара. — Така е по-добре. Отпусни се, Елинол. Усещаш ли как из теб се разлива спокойствие... Освободи съзнанието си. Само така ще позволиш на физическите и духовните си сили да бъдат в хармония, да се допълват... — припяваше с равен монотонен глас тя. Положи пръсти върху неравния къс кварц. — Джурла? Тук ли си?

Елинол проследи как виолетовият камък се плъзга по картата и се спира на „Да“.

— Добре дошъл, Джурла! Това е моя близка приятелка, Елинол Лорд. Тя се нуждае от помощта ти, Джурла. Отчаяна е. Опитва се да намери внучката си, Ана...

Елинол почувства въздухът в стаята да захладнява, макар добре да знаеше, че това е невъзможно, тъй като до тях в камината гореше огън.

— Попитай го дали е виждал Ана — наведе се тя към Клара.

— Търпение! Джурла сам решава кога да говори. — Въпреки това следващите й думи бяха: — Ана с теб ли е?

„Не.“

— Сигурна бях! — доволно повиши глас Елинол. И духът, когото бе призовала Клара, потвърждаваше това, което Елинол самата винаги бе знаела. Ана е жива!

Последва дълга пауза. След това блестящият къс бавно се плъзна по картата и изписа: „Друг... иска да говори“. Пламъчетата на свещите ненадейно се снишиха надясно, сякаш премина вятър. Замайна от всички тези необясними, почти нереални неща, които се случваха, Елинол забрави подозренията си.

— Кой е с теб? — попита Клара. — Кой иска да говори с Елинол Лорд?

Този път аметистът се стрелна по буквите и пламъчетата на свещите се отразиха по кристалната повърхност.

„Мъртъв.“

— Господи, това сигурно е Джеймс! Или Роби... — Гласът на Елинор затрепери, когато спомена отдавна починалия си син. — А може би Мелани? — Красивата съпруга на сина ѝ, майката на Ана.

„Не.“

Клара се намръщи, сякаш за да напомни на Елинор кой води сеанса.

— Тогава кой е? — Последва мълчание. — Сложи и ти ръка върху камъка — помоли я Клара. — Така притокът на енергия ще бъде по-силен.

Елинор веднага се подчини. Макар и малко колебливо, кварцът се премести.

„Ро...“ — Аметистът излъчваше необикновена топлина. Елинор я усети с пръстите си. — „з...“

— Роза — промълви Елинор. — Бавачката на Ана.

Сякаш за да потвърди мислите ѝ, кристалът се спря на „а“. Елинор усети, че ѝ се вие свят. Пред очите ѝ изплува размазан силует. Огънят буйно се разгоря. Макар че навън бе тихо, стъклата на прозорците прозвънтяха. И тогава тъмнината я погълна.

— Прекалено много се притесняваш — настояваше Елинор един час по-късно. Седеше все още в библиотеката. И съвсем не беше в добро настроение. — Само сърцето ми прескачаше. Нищо повече.

Доктор Евърил Бранд се намръщи, докато измерваше пулса на седемдесет и една годишната жена.

— Престани! Не съм чул да имаш диплома за лекар.

Бяха го извикали от пристанището, където закотвяше яхтата си, затова бе по тъмносини къси панталони, поло и раирано моряшко яке. Бе хванал тен, а косата му бе изрусяла от непрекъснатото кръстосване по крайбрежието.

— Винаги си имал голяма уста, Евърил — сръза го Елинор. — Още помня лятото, когато бяхте на седем, и ти научи Роби да ругае. Е, признавам, беше ми забавно, но Джеймс съвсем не споделяше мнението ми.

— Беше зима и бяхме на девет. — От касетофона се носеше лека мелодия на флейта. Евърил се пресегна и го спря. — И ако трябва да сме докрай точни, Роби ме научи. — Приближи се до бюрото. — Ще постъпиш в болница за изследвания.

— Глупости! Чувствам се отлично.

— За всеки случай.

— В медицинската академия ли ви учат да сте такива тирани?

— Още първия семестър. А също и как да изписваме сметките за пациентите.

— Много си устат... — Елинор поклати възмутено глава.

Годините сякаш бяха прелетели покрай нея, не оставяйки видими следи за възрастта ѝ. Косата ѝ си бе все така буйна, макар ѝ побеляла, но тя поддържаше естествения ѝ наситено червеникавокафяв цвят. Бе побеляла за една нощ след трагичното двойно убийство и отвличането.

— Трябва да послушаш Евърил, Елинор — посъветва я сдържано, но твърдо Закари Девъро, който до този момент не бе се намесвал в разговора.

— Не е честно! Вие ме притискате до стената.

— Щом се налага — отвърна без всякакво притеснение тъмнокосият мъж, без да обръща внимание на гнева ѝ. Закари се бе подпрял на стената, кръстосал ръце на гърдите си. За разлика от небрежното облекло на лекаря, Зак бе облечен в консервативен тъмен костюм, с бяла риза и тъмносиня вратовръзка. — Като президент на „Лордс“, смятам, че е мое задължение да се грижа за компанията, а ти, Елинор, си най-ценното в нея — отвърна той с едва доловим френски акцент, който издаваше, че произхожда от Луизиана. — Ти вдъхваш живот на цялата верига. Имаме нужда от теб. — Тъмните му очи, по-скоро черни, отколкото кафяви, я гледаха топло. Чудесно очертаните му строги устни се извиха в усмивка. — Аз имам нужда от теб.

Макар и вече в напреднала възраст, Елинор съвсем не искаше да се предава. А нима има жена, която би устояла на такава подкупваща усмивка?

Преди да успее да го обвини, че използва слабостта ѝ към него, за да постигне своето, вратата на библиотеката се отвори и Клара се втурна в стаята. От амулета, който носеше на врата си, се разнесе натрапчива миризма на билки.

— Елинол, скъпа! — Като фурия тя блъсна двамата мъже и се втурна към канапето. — Направо подивях, когато двамата ти бодигардове ми забраниха да влизам в стаята! — Тя стрелна с унищожителен поглед Евърил, а след това и Зак, който я гледаше в упор. Единствено стиснатите му устни издаваха, че е подразнен от нахлуването ѝ.

— Добре съм, Клара. Честна дума — настоя тя и стисна пухкавите ѝ ръце. — Просто лека аритмия. Нищо страшно.

— Забрави го, миличка — побърза да я успокои Клара Ковалски. — Имам едно растение, което ще те тонизира. — Тя се усмихна окуражаващо. — Малко екстракт от глог, а след това и малко зелен чай. Ще ти подеиства вълшебно!

— Достатъчно „вълшебства“ сътворихте днес, госпожо Ковалски — намеси се Евърил.

Лицето на медиума стана алено като тюрбана ѝ.

— Аз не съм шарлатанка, докторе!

— Така ли? — изрече Зак и кимна намръщено към картата с азбуката. — Май се е гласял сеанс тук, и то с намесата на богинята Хеката...

— Закари! — смъмри го Елинол. — Не бива да говориш така. Клара ми е приятелка. Почти успяхме да...

— Почти сте успели какво? — Той едва прикри презрението, с което се отнасяше към окултните ѝ способности.

— Почти успяхме да установим контакт с Роза, покойната бавачка на Ана! — Очите на Клара, дълбоко хлътнали на месестото ѝ розово лице, блеснаха предизвикателно.

— Духовният водач на Клара ни събощи, че Роза иска да говори с нас — обясни Елинол.

— А, да, небезизвестният ѝ духовен водач — съгласи се иронично Зак. — Как се казваше този тип? Джелатина?

— Джурла! — сопнато го поправи Клара.

— Точно така — кимна Зак. — Защо не попитате Джурла как да привлечем повече клиенти в нашите магазини по Коледа?

— Джурла не управлява нещата — изсъска Клара. — Той е мой водач в отвъдното, а не пророк.

— На мен всичко това по ми прилича на вуду магия — обърна се Зак към Елинол, без да крие, че търпението му е напълно изчерпано.

— По дяволите, Елиноор...

— Наистина ли не разбираш, Закари? — прекъснато бързо тя. — Роза може да ни каже какво се е случило с Ана.

Двамата мъже се спогледаха. Зак прокара ръка през черната си коса и изруга тихо.

— Елиноор — намеси се Евърил, като се мъчеше да подбере внимателно думите си, — преди повече от двадесет години Роби и Мелани бяха... — Той се поколеба и не довърши. — Изминаха толкова години, откакто Ана изчезна — продължи след малко той. — Не смяташ ли, че вече е крайно време да се откажеш?

— Заклех се пред гроба на сина си да открия Ана! Никога не съм нарушавала обещание и проклета да бъда, ако го направя сега!

— Единственото, което ти предлагам, е да прекараш няколко дни в болница — подхвана отново Евърил. — За да ти направим изследвания. А и заслужаваш малко почивка. Сама разбираш, че за да продължиш с издирването, трябва да си в отлична форма. Е, само ако настояваш да продължиш...

— Настоявам. — Но решителността ѝ вече бе разклатена. Блуждаещият ѝ поглед се спря на масата, където почти бяха стигнали до контакт с бавачката на внучката ѝ.

— Един общ преглед, преди да заминем за ревютата в Париж следващия месец, няма да ти навреди — изтъкна Закари, уповавайки се на здравия ѝ разум.

В много отношения Зак напомняше на Елиноор за нейния Джеймс. Но произходът им бе коренно различен. Като се абстрахираше от потеклото на съпруга си, тя смяташе, че и Закари Девъро като Джеймс Лорд се бе утвърдил като личност и бе преуспял, благодарение на самия себе си.

Закари бе нейно откритие и тя наблюдаваше изумителния му напредък с уважение. И макар той все още да не знаеше, тя се готвеше да остави в негови ръце управлението на веригата „Лордс“, когато сама се оттегли.

След смъртта ѝ този мъж, когото приемаше като син, щеше да получи контролния пакет акции. Но в завещанието ѝ фигурираше клауза, според която на Ана, внучката ѝ, се падаха всички имоти и лични вещи на Елиноор.

— Добре. Но само за три дни — каза най-сетне Елинор, пренебрегвайки недоволното изсумтяване на Клара. — Ако след това не ме изпишеш, сама ще си тръгна.

Елинор знаеше, че Зак е напълно способен сам да ръководи бизнеса, но държеше да е активно действаща фигура в „Лордс“. Неколцина от старите ѝ служители, които се бяха пенсионирали, само след месеци бяха повалени, я от инфаркт, я от друга болест. Елинор не си пожелаваше подобна участ.

— Добре, за три дни — съгласи се Евърил.

— Освен това, искам да поставите и легло за Клара в стаята ми.

— Невъзможно! — отсече Зак, преди Евърил да успее да отговори. Лицето му бе като издялано от гранит. — Как смяташ да си починеш, докато тази Сибила сипе пророчества над теб като проклетите вещици от „Макбет“.

Клара смръщи лице, скръсти ръце на пищните си гърди и го изгледа разярено.

— Господин Девъро, казвал ли ви е някой, че излъчвате отрицателна енергия?

— Непрекъснато ми го повтарят.

— Елинор... — прекъсна Евърил разправията. — Зак е прав. Имаш нужда от почивка. Трябва да се откъснеш от всичко това. — Той посочи струпания на масата окултен арсенал.

— Това са условията ми, Евърил! — настоя Елинор. — Или ги приемаш, или не ме занимавай повече.

Спокойствието, присъщо на добрите лекари, му изневери и той не сдържа раздражението си:

— Понякога наистина не разбирам дали си най-големият инат сред жените, или си просто луда! — избълва той и грабна телефонната слушалка, за да уреди пребиваването ѝ в болницата.

Дори и да бе засегната, Елинор не го показа. Само измърмори:

— Точно на ината си разчитам, за да намеря Ана.

Два дни по-късно Миранда Лорд Баптиста Смайт нахлу в болничната стая на Елинор. Бе елегантна и източена, с прекрасна руса коса. Маниерът ѝ на говорене и държание издаваше, че се движи сред елита на обществото. Бе около четиридесетгодишна, но лицето ѝ,

съхранено от благоприятния британски климат и умелата намеса на пластичен хирург, бе гладко и опънато като на младо момиче.

— О, скъпа лельо Елинор! — поздрави тя по-възрастната дама, като едва докосна бузата ѝ в престолено загрижена целувка. — Качих се на първия конкорд от Лондон в мига, в който научих! Недоумявам как си могла да се довериш на тази стара вещица и да ѝ позволиш да те разстрои до такава степен!

— Клара не ме е разстроила, Миранда — отвърна спокойно Елинор.

— Та тя те е докарала до инфаркт!

— Просто получих аритмия. Клара няма нищо общо с това.

Миранда извади скъпа цигара от чантата си марка „Гучи“ и тъкмо се готвеше да я запали, когато видя надписа „Пушенето забранено“, закачен до леглото на Елинор.

— Никотинът уби майка ти — напомни ѝ Елинор.

— Майка ми се погуби, защото живееше лекомислено, пропиля всичко, което бе останало от баща ми, вместо да го инвестира в акции или в нещо разумно. Ако не хвърляше толкова пари ту по един, ту по друг жиголо, нямаше да се налага непрекъснато да разгонвам разни лешояди.

Лорънс Лорд, по-малкият брат на Джеймс и негов бизнес партньор, баща на Миранда, бе невероятно запален по тениса и непрекъснато участваше в любителски турнири из цялата страна. Преди четиридесет и шест години се върна от „Уимбълдън“ и донесе новината, че се е влюбил в дъщерята на обеднял провинциален виконт. Междувременно Джеймс бе открил клон на веригата „Лордс“ в Лондон и бе го поверил на брат си. Сега Миранда работеше като стилист консултант в същия този клон.

— Съвсем не си останала без пари, скъпа — напомни Елинор на Миранда. — Заплатата ти е доста щедра. А освен това акциите са си твои.

— Това е друг въпрос. — Миранда започна да крачи нервно, като при всяка стъпка копчинената ѝ рокля на Ив Сен Лоран прошумоляваше. — Адвокатът ми ме успокои, че може да разчитам на предбрачното споразумение, но Мартин иска дял от лондонския клон на „Лордс“.

Елинор се намръщи. Знаеше, че последният брак на Миранда за лондонски аристократ, беше пълно фиаско, както и предишният, когато бе омъжена за един бразилец, играч на поло. Но не знаеше нищо за неприятната финансова страна на въпроса.

— Не можем да допуснем подобно нещо — отсече Елинор.

— Ще прострелям Мартин право в коварното сърце с една от безценните му старинни пушки, преди да е сграбчил с алчните си аристократични ръце дял от семейния бизнес — закани се мрачно Миранда.

— Мисля, че ще успеем да разрешим този незначителен проблем, без да прибягваме до насилие — измърмори Елинор. — Ще помоля Зак да се срещне с адвоката ти. Или може би направо с Мартин. Закари е безкомпромисен. — Елинор знаеше от собствен опит, че президентът на „Лордс“ е доста умел, ако се стигне до саморазправа.

— Ако смяташ, че това ще помогне — смръщи Миранда чело. — Но аз все пак си мисля, че ще бъде най-добре да застрелям това копеле. Или по-добре да сипя отрова в шерито му. — Сякаш усетила колко грубо прозвучаха думите ѝ, тя добави: — Но стига сме говорили за моите проблеми. Нека да ти наглася възглавниците, лельо. Трябва да почиваш.

Опитът на Миранда да се представи като любяща племенница, не бе особено успешен. Преди да нахлуе забързана и разтревожена, Елинор я бе чула да си шушука отвън с Евърил.

Евърил говореше спокойно, с увереността на лекар. Ако за Елинор се грижеха добре и сърцето ѝ бе здраво, я очакваха още дълги години, но Миранда бе на мнение, че леля ѝ си е поживяла. И въпреки че щеше да липсва на всички, създаденото от нея нямаше да позволи на никой да я забрави. Думите на Евърил напомняха надгробно слово. Самият факт, че бяха толкова внимателно подбрани, я вбеси.

— Мълвата за предстоящата ми кончина е доста преувеличена — опита се да перифразира тя мисъл на Марк Твен.

— Разбира се, лельо — съгласи се Миранда. Твърде бързо, помисли си Елинор. — Всички очакваме да живееш вечно.

Едва ли вечно бе добре казано. Но ако Евърил и Миранда си мислеха, че тя може да си отиде от този свят всеки момент, очакваше

ги голяма изненада. Елинон си бе дала дума, че няма да се предаде, преди да довърши делото на своя живот.

— Миранда, скъпа, ще направиш ли нещо за мен?

— Разбира се.

— Би ли намерила Клара? Мисля, че е в трапезарията.

Пресилената усмивка на Миранда издаде силната ѝ неприязън към Клара, но се въздържа и замълча. Само кимна.

— И още нещо, Миранда! Помоли я да донесе картите таро. Сънувах Ана преди малко. Мисля, че трябва да видим какво показват.

Изящно начервените устни на Миранда се присвиха жлъчно.

— Както кажеш, лелю.

Зак седеше в един ъгъл на трапезарията на болницата и пиеше кафе от пластмасова чаша, бавно отхапвайки от сандвича си със сирене и шунка. Кафето киселееше, сиренето бе напълно обезмаслено, а черният ръжен хляб — вглетен.

Но той дори не усещаше вкуса на храната. Чудеше се какво да прави с Елинон. Всяка сутрин, с отиването на работа, си мислеше за отговорността, която бе поел, за милионите долари и хилядите служители във веригата „Лордс“. Той бе интелигентен мъж, разумен и способен. Тогава защо, по дяволите, не можеше да реши какво да предприеме относно несекващите усилия на Елинон да открие изчезналата си внучка? Предполагаше се, че момиченцето е починало още преди двадесет и три години.

Зак допи гъстото, неприятно на вкус, кафе и унесен в мислите си, започна да мачка чашката. Макар и подсъзнателно, той предусещаше, че предстои нещо. Може би така фаталистично му влияеше болничната атмосфера. Тук човек се сблъскваше с какви ли не съдби и трагедии.

Миналата година Елинон бе решила, че накрая е открила Ана. Бе очевидно, че момичето, крупие на блекджек в едно казино в Лас Вегас е измамница. Също така бе очевидно, че приятелят ѝ, дребен гангстер, я бе принудил да поддържа легендата.

Но когато Зак се намеси и изтъкна, че всичко, което момичето твърдеше, че си спомня за къщата в Монтесито и за семейството, можеше да се прочете в светските хроники от онова време, Елинон

отказа да се вслуша в здравия разум, щастлива, че дългогодишната ѝ мечта да открие отдавна изчезналата си внучка, е на път да се сбъдне.

Без да обръща внимание на протестите на Зак, Елинор покани момичето и приятеля ѝ да се настанят в къщата ѝ, като се отнасяше към тях като към членове на семейството. Нейната любима „Ана“ трябваше да има всичко. И ето че в един паметен ден Зак пристигна в Санта Барбара с тримесечните отчети и се натъкна на Елинор и Ана, които се връщаха вкъщи, изкупили цяла колекция плажни и летни дрехи, и официални дълги рокли за различните приеми, на които Ана бе поканена. Малко по-късно същия следобед, бе докаран червен шевролет.

Зак не понасяше подобна разточителност и въпреки това оправда Елинор, заради силното ѝ желание да бъде с хора от своето семейство. Щом тя искаше да вярва, че е открила момичето, своя плът и кръв, той бе готов да се примири.

Но нещата претърпяха развитие.

Месец и половина по-късно двойката мошеници избяга, задигайки всички подаръци от Елинор, а също и няколко хиляди долара от парите, оставени за домашни разходи, без да пропуснат да вземат скъпия сервиз за чай, съхраняван в семейството вече двеста години и великолепната огърлица от диаманти и перли, която Джеймс бе подарил на Елинор при раждането на Робърт.

Ако не бяха пипнали огърлицата, Елинор, объркана и засрамена от нетипичната за нея недалновидност, сигурно щеше да остави всичко да им се размине. Но спомените, с които бе свързано бижутото, ѝ бяха твърде скъпи, а и не можеше да си позволи да стане за смях.

Предяви иск и две седмици по-късно двойката бе открита в Канкун, където празнуваха небивалия си късмет. Зак отпътува за Мексико с куфарче, пълно с долари, които да смажат скърцащата бюрокралична машина на мексиканското правосъдие. И успя. Екстрадираха бегълците в Калифорния, към тях бе предявено обвинение и накрая бяха тикнати в затвора.

Въпреки че не бе забравил начина, по който се плъзна по острието на бръснача, използвайки подкупи и внимателно завоалирани заплахи, напълно нетипични за него методи, Зак не съжали дори и за миг за стореното.

Син на беден трапер от Луизиана, заел се впоследствие с отглеждането на захарна тръстика, Зак бе извървял труден път и сега се гордееше с извоюваното високо служебно и обществено положение. Разбираше, че една грешна стъпка го дели от тинята на онези ранни години на непосилен труд като докер в Ню Орлиънс.

Елинор Лорд бе му предложила богатство, сигурност и възможност да докаже себе си. И сега той бе готов да направи всичко за нея.

Разговорите на околните не достигнаха до съзнанието му, но изведнъж той разпозна гласа на Клара и вдигна очи, за да разбере какво пак е намислила тази стара вещица.

Караше се с някаква жена, която Зак веднага разпозна — беше племенницата на Елинор. На бюрото си Елинор имаше снимка на Миранда Лорд, щастливо усмихната до поредния си съпруг, красивия неверен бразилски играч на поло. Зак изруга и реши, че е най-добре да се намеси, преди двете да се хванат за косите.

Подпухналото лице на Клара бе станало алено като тюрбана ѝ. Страните на Миранда също бяха зачервени.

— Извинете — промърмори той иззад рамото на Миранда, — но не е нужно да събирате тълпа около себе си.

Миранда рязко се извърна.

— За кого, по дяволите, се мислите? — Зелените ѝ очи искряха като смарагди на фона на гладката кожа.

— Ако нямате нищо против, господин Девъро — стрелна го Клара както обикновено с неодобрение, — обсъждаме лични проблеми.

— А на мен ми се стори, че се карате за нещо.

— Господин Девъро ли? — Съвършено оформените вежди на младата дама се повдигнаха учудено. Гневът мигновено изчезна и в светлите ѝ очи проблесна чисто женски интерес. — Вие сте прословутият Закари на леля Елинор?

Миранда Лорд напомняше на героините на Скот Фицджералд, на онези забележителни жени от класата на Дейзи от „Великият Гетсби“. Закари се почувства поласкан, че тя е чувала за него.

— Чак пък прословут.

— Именно прословут. — Тя нацупи устни, заприличвайки му на котка, подушила сметана. — Та леля говори само за вас! Знаех, че сте

различен от ония старчоци, които трият столовете на управителния съвет, но тя никога не е споменавала, че сте толкова... — Тя бавно го опипа с поглед. — ... забележителен. — Когато очите ѝ се задържаха, макар и за секунда, на стройните му силни бедра, Зак долови, че в проучващият ѝ поглед се прокрадва желанието да го прелъсти. Тя бавно вдигна лице и го погледна право в очите. — Много съжалявам — нежно измърка. — Всичко, което се случва около леля, ме тревожи и малко попрекавих. — Тя протегна изящната си ръка с безупречно поддържан маникюр. — Аз съм Миранда Лорд. А скоро ще стана бивша лейди, или бивша госпожа Мартин Непоносимост Смайт, ако така ви харесва. — Тихият, прелъстително мъркащ, глас, патент на Джуди Холидей, усъвършенстван от Мерилин Монро, бе допълнен с всичко, което ѝ бе дала висшата класа в Англия.

— Чух за развода ви. — Той пое нежната ѝ гладка ръка. — Съжалявам, че се е стигнало дотам.

— Не съжалявайте — настоя Миранда. — Лично аз не смятам един развод за край, а за ново начало. — Погледна го многозначително и едва тогава се обърна отново към Клара: — Леля ми иска да ви види. О, и каза да вземете картите таро.

— Защо не казахте веднага! — изпухтя Клара. Грабна огромната си чанта и се изпари яко дим от трапезарията.

— Нямате ли впечатлението — подхвърли Миранда, — че ако полеем Клара с вода, ще се разтопи?

Зак отметна глава и се разсмя. Силният му искрен смях разведри напрежението.

— Заслужава си да опитаме.

— Нека обсъдим идеята. Тъкмо ще пийнем по кафе. — Тя огледа с пренебрежение помещението. — Пътуването ме изтощи напълно. Не съм убедена, че готвачът на тази невзрачна дупка знае как да приготви приличен чай.

— Няма проблем. Знаем къде можем да отидем.

Той я хвана за лакътя и я поведе навън.

Само след десет минути седяха в салона на „Ла Скала“ на хотел „Балтимор“. Фино полираните каменни барелефи, изкусно аранжирани цветя и грижливо поддържани канапета придаваха блясък и изисканост на това претенциозно място.

— Толкова много се притеснявам за леля Елинол — въздъхна Миранда, наведена над порцелановата чашка. Стелещият се екзотичен аромат на парфюма й се усещаше дори и сред мириса на кедър от запалената камина.

— Добре дошли в клуба — каза Зак. — Ако това ще ви успокои, тя няма никакви признаци на склероза.

— А нима има такава опасност?

— Да, на нейната възраст, но леля ви мисли логично, винаги е проявявала здрав разум...

— Освен когато става въпрос за любимата й Ана.

— Да, наистина — съгласи се Зак.

— Досега е предприемала напълно разумни действия да открие изчезналата си внучка, но през последните няколко месеца се насочи към окултните науки.

— Твърде странно — измърмори Миранда. — Накарах адвоката си да наеме частен детектив, когато Клара се пренесе вкъщи при леля Елинол. Знаете ли, че тя е вдовица? Три пъти е овдовявала. А знаете ли, че всичките й съпрузи са били богаташи?

— И аз се погрижих да проуча нещата. — Зак знаеше, че Елинол ще се разяри в мига, в който научи за разследването, но това бе начин да я защити и затова си бе позволил да го направи. — Една от съседките на Клара твърди, че е отровила съпрузите си.

— Това е ужасно!

— Ще стане ужасно, ако се окаже, че е истина. Но лейтенантът от полицията, с когото говорих, спомена, че същата съседка изчита и слуша най-внимателно всички криминални хроники, а след това звъни в полицията, за да съобщи, че в квартала се е появил престъпник. Той ме увери, че няма никакви улики за умишлено отравяне.

— Да не би да се опитвате да ме убедите, че е невинна?

— В момента мога само да кажа, че Клара Ковалски има повече късмет като медиум, отколкото със съпрузите си — сви рамене Зак. — Но не трябва да я изпускаме от поглед.

Миранда се наведе напред и покри ръката му със своята.

— Не можете да си представите колко спокойна се чувствам, Закари! Вече зная, че и друг, освен мен, е загрижен какво ще стане с леля Елинол. — Отпусна се отново назад, намаза кифличката си със сметана, а после постави и конфитюр от касис отгоре. — Божествено!

— каза с лека въздишка тя, когато отхапа. — Имате чудесен вкус, господин Девъро.

Устните ѝ оставиха червен отпечатък върху кифличката, а в ъгълчето на устата ѝ остана малко сметана. Тя внимателно я облиза и Зак усети как тялото му се напряга.

— Благодаря. — Той отпи от чая си, а след това — глътка уиски.

— От неодобрението ви, което усещам относно увлечението на леля ми по спиритуализма, разбирам, че не вярвате в онези астрални щуротии.

— Наистина не вярвам. Израснах сред хора, практикуващи вуду, но никога не повярвах в призрачния свят.

— Вуду ли? — Миранда се приведе напред. Всяка частица от тялото ѝ бе устремена към него, тръпнеща от интерес. В този момент отново му напомни за Дейзи на Фицджералд. Гласът ѝ го караше да мечтае за лунни нощи, за обсипано със звезди небе и шампанско, а очите ѝ бяха като искрящи скъпоценни камъни.

— Израснах в Луизиана — подхвана Зак. — Макар и много по-ограничено, но вуду все още се практикува.

— Луизиана... — прошепна замечтано Миранда. Зак я наблюдаваше и сякаш усещаше как мозъкът ѝ щрака в прекрасната руса глава. — Но, разбира се! — плесна тя с ръце. — Затова имате този акцент! — Погледна го с нарастващ интерес, примесен с възхищение, също като пътешественик, открил непознат досега животински вид. — Истина ли е това, което разказват за вас хората от тази част на страната?

— И какво казват? — Зак се приготви да чуе както обикновено наивните легенди за гълтачи на огън и за хора, които живеят в благостите области и говорят на архаичен френски, за да не ги разбира никой.

— Че вашият девиз е: „Не пропускай красотата на мига“.

— Точно така е! — засмя се Зак. Опита се да си спомни кога за последен път е имал хубави моменти, които не е изпуснал, и не можа да се сети.

— Сега вече съм спокойна — погали го коприненият ѝ глас също като нежни чувствени пръсти и на Зак му се прииска да ѝ предложи да отидат до рецепцията и да си наемат стая. — Защо се случва толкова често красивите моменти в живота да са просто мираж? Едно голямо

разочарование. — Изражението на Миранда издаваше, че за нея Зак съвсем не се вместише сред разочарованията. — Сигурно е много трудно — продължаваше да разсъждава на глас Миранда — да управляваш бизнеса, докато леля Елинор се е заключила в библиотеката за някой сеанс с тази ужасна стара вещица.

— Е, справям се — отвърна Зак и инстинктивно усети, че племенницата на Елинор има нещо наум. А и бордът на директорите имаше нужда от нейния глас за годишното събрание.

— Може би нещата ще станат още по-добри за теб — подхвърли тя. Само глух би пропуснал многозначителната ѝ интонация. Когато му се усмихна над чашата чай, той отново усети тялото му да се стяга.

— Може би.

Тя наклони очарователно глава. След това кръстоса крака и небрежно заметна копирената си пола така, че той видя дантелените жартieri и гладките ѝ бедра.

Бе започнало да вали. По прозорците се стичаха дъждовни капки, а морето и небето се бяха слели в сива пелена.

— Трябва да призная, че не съм в течение на финансовата страна на нещата в американския клон — рече предпазливо тя. — В Лондон имам толкова много ангажименти, които не ми оставят дъх да си поема. Най-вече непрекъснатите ми усилия да разширя сътрудничеството с модните къщи. Знам, че главният офис на „Лордс“ е в Лос Анжелис. Преди неприятностите със сърцето на леля ми, идвали ли сте в Санта Барбара по делови въпроси? Или може би просто за удоволствие? — Тази сутрин отговорът щеше да бъде единствено „по делови въпроси“, но тъй като Зак добре разбра намека, отвърна:

— От време на време и по двете причини.

— Винаги съм се възхищавала от мъжете, които знаят как да работят и как да се забавляват. — Тя отпи от чая и го погледна с очакване. — След като се държахте като джентълмен и ми предложихте този чудесен чай, можем да се върнем в болницата. Господ знае до какво състояние е довела леля Елинор онази ужасна жена.

Докато чакаха пиколото да докара мерцедеса на Зак, по държанието на Миранда стана ясно, че посещението в болницата съвсем не е по вкуса ѝ.

— Трябва да обсъдя някои проблеми с Елинон. А след това сигурно ще искате отново да я видите — каза Зак десет минути по-късно, докато паркираше пред болницата.

— Имаме да си казваме много неща с леля Елинон — потвърди Миранда.

— Така си и мислех. След това мога да ви закарам...

— Ще ви бъда много задължена! Сигурен ли сте, че няма да попреча на натоварената ви програма?

Щеше да попречи, но Зак реши, че няма значение. Не пропускай красотата на мига! Не можеше да се отърси от еротичните картини, които се мяркаха зад премрежения му поглед.

— Ще отложa каквото мога, докато сте при Елинон. — Заклучи колата и прибра ключовете в джоба си.

— Много мило от ваша страна.

— А след това ви каня на вечеря.

— Звучи чудесно! — възкликна Миранда.

Зак не можеше повече да устои на примамливата ѝ копринена кожа и я погали несмело по страната.

— А след вечеря, надявам се да нямаш нищо против да прекараш нощта с мен — заключи той, решен да не приема отказ. — Цялата нощ. В моята стая. В моето легло.

Устните на Миранда бавно се разтегнаха в прелъстителна, неустойимо прелъстителна, усмивка.

— Съгласна съм.

Париж

Дните, седмиците и месеците, които Алекс прекарваше под зоркия критичен поглед на Дебор прииждаха и отминаваха неусетно подобно на морски вълни.

Дизайнерът строго контролираше работата ѝ, коригираше безкомпромисно грешките ѝ и отстраняваше дребните детайли, които Алекс добавяше, и смяташе за толкова очарователни. При всяка възможност уж неволно я докосваше, усмихваше се извинително и тези, на пръв поглед случайни, жестове, я караха да тръпне и спираха дъха ѝ.

Вниманието, с което обграждаше новото си протеже, не остана незабелязано за останалите асистент дизайнери. Завистта, това грозно чувство, неизменно съпътстващо работата във всяка модна къща, надигаше глава и се проявяваше непрекъснато, всеки ден.

Неведнъж се случваше с пристигането си на работа Алекс да открие, че „чистачката“ по невнимание е изхвърлила скиците ѝ от предишния ден. Или пък някой колега „случайно“ е разлял кафе върху моделите, над които бе работила до полунощ предишната вечер. Дори любимите ѝ моливи изчезваха, а сетне ги намираше под купчина парцали в гардеробната.

Въпреки че останалите упорито отказваха да я приемат като една от тях, това не можеше да помрачи радостта ѝ, когато сутрин се появяваше в студиото.

Четири месеца след повишението Дебор покани Алекс на вечеря. Тя нямаше никакво намерение да кокетничи и веднага прие.

Вечеряха в „Кафе льо Фльор“, напълно непроменено още от дните, когато Пикасо го превърнал в галерия за своите творби, а покъсно Жан-Пол Сартр и Симон дьо Бовоар посрещнали германската окупация на една от масите в дъното на салона.

Но Алекс мислеше само за бъдещето, миналото не я интересуваше. Предстояха ѝ толкова много неща, и то съвсем скоро. Бе облечена в една от роклите по нейна идея, създадена специално да предизвика мъжкото внимание. Беше без презрамки, от тънко ламе, с гол чак до кръста гръб. Лъскавата материя отразяваше светлите кичури в косата ѝ, а под свободно надиплената пола се подаваше обточена с черна дантела фуста.

Лъскавият златист чорапогащник и безкрайно непрактичните обувки на висок ток, както и тежките златни обеци, които стигаха чак до раменете ѝ, допълваха вечерния тоалет.

— Казах ли ти, че смятам да включа два от моделите ти в есенната колекция? — попита Дебор.

— Не може да бъде! Кой?

— Коприненият вечерен костюм с полата, тип саронг. Това е едното. Ще изглежда чудесно в опушено сиво.

— Сиво ли? — помръкна Алекс.

— Виолетовото не е подходящо.

Първоначалното ѝ въодушевление, че наставникът ѝ е избрал неин модел, изчезна. Алекс кръстоса ядосано крака и черната дантелена фуста прошумоля.

— Не е виолетово, а аметистово. Носи нюанса на камъка. — Алекс смяташе да предложи да разработят варианти в рубиненочервено, смарагдовозелено и сапфиреносиньо.

— На повечето жени им отива сиво много повече, отколкото виолетово. Костюмът ще бъде изработен в опушено сиво. И, разбира се, в черно.

Естествено, помисли си Алекс. Въпреки че щеше да се гордее с постигнатото, тя се почувства като майка, която току-що е оставила пътуващи цигани да отведат най-свидната ѝ рожба.

— Кои други модели харесахте?

Да не задава въпроси, за Алекс бе равносилно да спре да диша, но тя бе достатъчно умна и знаеше, че ако противоречи на Дебор за нещо, което ще бъде представено с неговото име, би било фатална грешка.

Спокойствие, повтори си тя за сетен път от месеци насам.

— Кадифената официална рокля със златните ширити.

— О, тя е една от любимите ми! — Дебор бе променил първоначалната ѝ идея до неузнаваемост, префасонирайки дрехата в костюм. Алекс не можеше да повярва, че е избрал най-предизвикателния ѝ модел. — Изненадана съм, че ви допада — призна накрая тя.

— Защото е така скроена, че да подчертава прекалено женствеността ли? — Той повдигна закачливо вежда.

— Ами, всъщност, да. Зная, че предпочитате да създавате модели за по-слаби и източени жени.

Дебор плъзна поглед по тялото ѝ, проследявайки нежните му линии, подсилени от лъскавата материя на роклята.

— И въпреки това няма да се откажа от твърдението си, че мъжете предпочитат жените им да са облечени като дами, но съм готов да призная, че си права за едно нещо, скъпа... — Гласът му бе станал модулиращо дълбок и чувствен. Очите му се спряха на гърдите ѝ и тя усети зърната ѝ да се втвърдяват под златистото ламе.

— За какво? — Алекс преглътна.

— На мъжете им омръзват безплътните създания, колкото и да е модерно една жена да е слаба.

Нетрепващият му поглед я фиксираше предизвикателно. Би могла да се удави в тези очи, помисли си Алекс. А мъжът, седнал срещу нея, не би направил нищо, за да я спаси. Подобни мисли обикновено я плашеха, карайки я да се отдръпва, но странно защо, сега те запалиха у нея непреодолимо желание към този страстен, талантлив мъж.

Разговорът течеше непринудено, докато седяха един срещу друг, разменяйки си дълги погледи, които разгаряха с всеки миг огъня, пламнал у тях.

Когато предложи да пийнат нещо след вечеря в апартамента ѝ, Алекс откликна на повика на сърцето си, оставяйки нещата сами да следват своя ход.

Докато се качваха към жилището ѝ в стария скърцащ асансьор, тя си помисли, че и да искаше, нямаше да намери сили да устои на страстта. С присъщата ѝ упоритост, която още от двадесет и първата ѝ година бе подхранвала мечтите ѝ, тя все още вярваше, че съдбата на Дебор е свързана с нейната и те неминуемо един ден ще се съберат заедно. Заедно, във всяко отношение. Асансьорът най-сетне спря на етажа ѝ. Изящната врата от ковано желязо се отвори. Алекс грациозно тръгна пред Дебор през фоайето. Богато надиплената ѝ пола леко се поклащаше. Ала когато понечи да отключи вратата, ключът заяде. Тя употреби всичката си сила, но нищо не помогна. Бе готова да се разплаче, когато Дебор взе ключа от ръцете ѝ.

— Остави на мен. — Бравата като по чудо тутакси изщрака.

— Какво ще пиете? — попита тя, усетила как женският чар ѝ изневерява. — Вино? Коняк? Кафе?

— С удоволствие ще пийна чаша коняк.

— Добре, коняк. — Въпреки че хубавият коняк струваше много повече, отколкото Алекс можеше да си позволи, следобед тя бе купила една бутилка от прескъпата марка „Реми Мартен“. За всеки случай.

Сипа от тъмната напитка в две тумбести чаши и подаде едната на Дебор. Погледът ѝ се спря на дългите му пръсти, когато поемаше чашата. Мисълта как тези пръсти биха галили тялото ѝ, отново събуди желание у нея.

Докато отпиваха от коняка, се възцари неловко мълчание. Накрая Дебор остави чашата си на масата, взе и нейната от скованите ѝ пръсти и я погледна.

— Ти си толкова красива, Александра Лайънс! — Прокара пръсти по шията ѝ. — И толкова талантлива...

Това бяха думите, за които бе копняла цяла вечер.

— Наистина ли мислите така? — едва чуто прошепна тя.

Ръцете му бяха горещи, силни и нежни, когато се спряха на тила ѝ.

— Разбира се — топло се усмихна той.

Страстта замъгли разума ѝ. От пръстите му струеше такава жар, която проникваше във вените ѝ, преминаваше през тялото ѝ, продължаваше надолу, чак до крайчеца на пръстите ѝ. Стояха насред стаята, облени в сребристая светлина.

Устните му уловиха нейните в упойващо дълга, дълбока целувка. Тя се почувства замаяна. Стана ѝ топло. Невъобразимо горещо! Искаше да се притисне в него, да почувства голото му тяло до своето, мириса на кожата му... Алекс никога не бе изпитвала такова желание. Усети твърдата му мъжественост и пожела да го почувства в себе си.

Той вдигна глава и я гледа един дълъг миг с потъмнели очи. Найсетне протегна ръка, тя я пое и се изправи.

Много бавно той свали ципа на роклята ѝ. Дрехата се свлече на златна купчинка в краката ѝ. Алекс леко я прескочи. Остана по дантеленото си боди без презрамки и златистите чорапи. Тя се притисна към него, готова да го последва до края на света. Не разбра кога свали бельото ѝ. Само усети, че го няма, че е изчезнало като с магическа пръчица.

Дрехите на Дебор също бяха изчезнали. Той стоеше до леглото силно възбуден. Когато се отпусна до нея, старите пружини изскърцаха.

— Толкова си прелестна, развратнице моя... — шепнеше той на френски, докато пръстите му обхващаха гърдите ѝ. — Толкова топла...

Езикът му очерта гореща диря по пламналата ѝ плът. Докосваше я, целуваше я, пробягвайки с устни по шията ѝ, по гърдите, зад коленете, по стомаха, от вътрешната страна на бедрата, целуваше дори пръстите на краката ѝ...

Разкри всичките ѝ женски тайни, докато тихо шепнеше на френски слова, които я очароваха.

Бе истинско сладко мъчение. Мъчение, съпровождано с непрекъснато нарастващо удоволствие. Възбудата ѝ, достигнала предел, я остави без дъх. Тялото ѝ пламтеше.

— Моля те! — Алекс го желаше неудържимо. С цялото си същество. Молеше го да я вземе. — Мисля, че... не мога...

Той я укроти с ласки, лишавайки я от мисъл и контрол над собственото ѝ тяло, докато не остана напълно открита и уязвима. И тогава я облада. Страстта им избуя подобно на вятър преди буря. Алекс се притискаше към него в транс, подчинявайки се на ритъма му, на волята му...

Мъжът изви гръб в последен миг преди пълното си освобождаване и всеки мускул на блесналото му в пот тяло потръпна. Експлозията рефлектира с пълна сила и у нея. Пламъкът на страстта им се бе разrazil в огнена стихия, която никога нямаше да бъде потушена...

Никога, повтаряше си Алекс, отпусната в прегръдките му. На устните ѝ изплува усмивка. Най-сетне бе постигнала това, за което бе мечтала години. Сънищата ѝ оживяха. Двамата с Дебор бяха едно цяло. Завинаги.

Лондон

Разположено в самия център на Лондон, Ситито, както всички го наричаха, се смяташе за най-големия световен финансов център. Символ на властта. Там, където някога римските легиони са лагерували, сега шеметно се издигаха небостъргачи, побрали безброй офиси, от които се ръководеше световната търговия, финансираха се войни, икономиката на цели държави, а само едно ръкостискане имаше силата на договор за милиони.

През последните години американци и японци бяха нахлули тук, стиснали здраво куфарчетата си и последните издания на „Файненшъл Таймс“. В момента най-високо се котираха сделките с арабски нефт, продуцирането на френски филмови продукции и създаването на вериги от универсални магазини.

— Доста път извървя, момче — промърмори Зак, проследявайки с поглед ято гълъби над купола на катедралата „Сейнт Пол“.

— На мен ли говорите? — попита шофьорът на таксито и го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Не. Просто мислех на глас.

Шофьорът сви рамене и отново се съсредоточи върху натовареното движение. Работният ден бе към края си. Чиновници се изсипваха от сградите и се насочваха към метрото или към домовете си в Найтсбридж и Мейфеър. Автобусите едва пъплека по тесните натоварени улици. Утре сутринта същите тези хора щяха да се втурнат обратно към центъра, за да се потопят отново в напрегнатото всекидневие на трескавите делови разговори, обсебени от единствената мисъл как да спечелят повече пари. Единственият принцип, който неизменно владееше умовете и сърцата на хората тук бе стремежът към печалби, вечният двигател на Сити.

Парите бяха причината и Зак да се озове в Лондон. Идването му бе свързано с „Лордс“. Или поне така се опитваше да убеди себе си.

Но в мига, в който икономът на Миранда отвори вратата, Зак знаеше, че първата и основна причина да прелети цял един континент и океана, бе да види отново жената, която владееше мислите му през последните три седмици.

Съзнаваше, че подобно увлечение е нетипично за него. Не можеше да си спомни случай, дори и като тийнейджър, когато е бил така безумно обсебен от мисълта за секс. Но и никога досега не бе срещал жена като Миранда Лорд, мислеше си Зак, докато вървеше след униформения иконом към хола.

— Готово! — изрече той вместо поздрав.

— Кое е готово? — Тя загаси цигарата си и прекоси стаята, предизвикателно шумолейки с полите на алената си копринена рокля. — Да не би да искаш да кажеш, че...

Чувстваше се като рицар при завръщането си от славен кръстоносен поход. Остави куфарчето си на масичката в стил „Луи XIV“ и извади лист хартия.

— Лорд Смайт дълбоко съжaliaва, ако ви е причинил тревоги. Като доказателство за съгласието му да приеме пълната отговорност за неуспеха на брака ви, той не само че е оттеглил всякакви искове от

материално естество, но и настоява да изплати всички съдебни и административни такси по развода.

— Ти май се шегуваш! — Тя дръпна листа от ръката му, поглъщайки жадно всеки ред от написаното. — Ти си най-прекрасният и великолепен мъж... — Гласът ѝ бе като доволно тихо мъркане. Погали гърдите му и плъзна ръка надолу. — Как ли бих могла да ти се отплатя?

Нямаше нищо завоалирано в милващите пръсти и приканващите ѝ очи. Зак бе стигнал до заключението, че прямотата е една от най-очарователните черти на Миранда.

— Ще успееш да измислиш нещо — изрече мило той.

Много по-късно Зак телефонира на Елинор от старинното легло на Миранда и изуми шефката си, като ѝ съобщи, че ще си вземе пет дни отпуск.

Тъй като не можеха да се любят двадесет и четири часа непрекъснато, Зак и Миранда ставаха от леглото от време на време. Тя се оказа чудесен гид и му показва всички забележителности на Лондон — Хайд Парк, Тауър, Кенсингтън Гардънс.

Заведе го и в лондонския клон на „Лордс“. За мъж, отговорен за цяла търговска верига, бе странно, че ненавижда да се мотае по магазините. Но тъй като не можеше да устои на чара на Миранда, Зак прекара следобеда с нея, като послушно я следваше из огромните зали. Щандовете за порцелан и бельо не го впечатлиха, но не можеше да не признае, че кашмиреният пуловер, който тя му избра, много му хареса.

Една вечер отидоха на концерт в Албърт Хол, увековечен в албума на Бийтълс „Сърджънт Пепър“.

— Знаеш ли — рече Миранда, когато се качиха в даймлера, който ги чакаше след концерта, — когато Том Джоунс пял тук, неговите почитателки хвърляли бельото си по сцената.

— Това сигурно не са били истински англичанки — престори се на шокиран Зак, повдигайки вежда.

— И други са го казвали, но... — Очите ѝ блестяха като диамантите на ушите и шията ѝ. Роклята ѝ бе доста сексапилна, прилепваше плътно към всяка извивка на тялото, подчертавайки

дръзко изправените гърди и закръгления таз, скрит под сребристия сатен. Бе очевидно, че не носи нищо отдолу.

— Май не познавам достатъчно музикалния свят — промърмори Зак.

Бе започнало да ръми. Ситните капчици разсейваха блясъка на уличните лампи, а асфалтът блестеше като черен опал. Приглушеният смях на Миранда обещаваще безкрайни наслади и удоволствия.

— Няма защо да се притесняваш, в леглото си чудесен — успокой го тя и натисна копчето, с което се вдигаше бронираното стъкло между предните и задните седалки.

Коленичи пред Зак и разкопча панталона му, след това наведе глава и пред погледа му се спусна воал от руса коса. С всяко движение на устните ѝ Зак стенеше от удоволствие повече и повече. Когато усети, че не може повече да издържа, той я отдръпна от себе си и я накара да седне в скута му.

Тя тутакси се подчини, вдигайки пола и разкривайки гладките си бедра.

Той прокара пръсти по външната им страна и тя потръпна. Когато спря на венериния хълм, Миранда се изви назад и се притисна към ръката му. Той започна бавно да я гали.

— Каж ми какво искаш — изрече задъхано, обзет от желание да я чуе как го изрича. Никога преди не бе изпитвал подобна лудост. Бе пожелал Миранда още от мига, в който я видя. През последните пет дни бе открил неподозирана жажда за плътски удоволствия у себе си. Бе ненаситен.

— Теб, по дяволите! — изхлипа тя. — Искам те.

Зак я целуна жадно. След това я повдигна леко, хвана я през кръста и само с едно движение проникна в нея.

Зъбите ѝ се впиха във врата му.

Колата се изпълни с мускусния мирис на разгорещени от страст тела. Целите бяха влажни от пот. Пръстите на Зак се плъзгаха по тялото ѝ в груби ласки, които я възбуждаха още повече.

Тя се движеше нагоре-надолу, все по-бързо и по-силно, искайки да изцеди и последните капчици страст, останали в тялото му, докато накрая и двамата не достигнаха върха. Изтощена, тя се отпусна на рамото му.

Застинаха изтощени, той — отметнал глава на седалката, тя — отпусната върху него. Единствените звуци бяха тежкото им дишане и ромонът на дъжда по покрива на лимузината.

— Взех решение — прошепна Миранда.

— И какво е то?

— След ревютата в Париж идвам в Щатите да си почина — усмихна се лениво тя.

— Колко дълга ще бъде тази почивка?

— Около две седмици. Тъкмо ще имам време да се запозная с новостите, които сте въвели с леля Елинон в американските клонове. Необходими са ми свежи идеи за лондонския „Лордс“.

Зак вече бе открил, че зад привидно лекомисленото и предизвикателно държание на Миранда се крие ум, остър като бръснач. Миранда бе движещата сила що се отнася до осигуряването на бутикови облекла, и независимо от това че сделката с Дебор се бе провалила, тя непрекъснато убеждаваше Елинон да даде на дизайнера още една възможност.

— Новите идеи са жизненоважни — съгласи се Зак.

— А и освен това ме тревожи онази ужасна госпожа Ковалски. Някой трябва да ти помогне да спасиш леля ми от нея.

Зак прозря тайните помисли на Миранда под неубедителните причини, които бе изтъкнала. Самата мисъл, че това нежно ефирно създание е готово да прекоси океана заради него, сина на пропаднал трапер, който дори нямаше обувки до деня, в които тръгна на училище, го ласкаеше.

— Мисля... — започна Зак и отново усети възбуда — че идеята ти е чудесна.

ТРЕТА ГЛАВА

Париж

Есенната колекция на Дебор бе представена в една късна дъждовна юлска вечер. Вместо традиционния дълъг подиум сега бе издигната огромна дървена платформа над олимпийския плувен басейн в хотел „Риц“. Около басейна, подобно на съдии по време на състезание по плуване, седяха най-известните в света представители на модата, събрали се обединени от надеждата да успеят да подпишат некролога на бившия гений в този бизнес. Стотици богати и известни персони и хиляди репортери се бяха стекли в Париж подобно на хищници подушили кръв. Когато и последната манекенка слезеше от подиума, тези безчет арбитри на висшата мода щяха да възхваляват, превъзнасят или да погребат още един крал на модата.

И както обикновено, никой не знаеше изхода на битката.

Никой не се опитваше да защити или скрие знаменитостите от вечните досадници — журналистите. Настанили се на първите редици, важните особи бяха на прицел, принудени да се примирят с тълпите фотографи, които ги обсаждаха все по-отблизо, заглушавайки всеки разговор с непрекъснато щракащите си фотоапарати и камери.

— Насам, Бианка — викаха към бившата госпожа Джагър, скрита зад огромни слънчеви очила. — Погледни насам!... Хей, Ивана, госпожа Тръмп, подари ни една от онези усмивки за милиони! — Тази шумотевица бе също част от представлението, част от несигурната игра в света на висшата мода.

Ориенталска нотка внасяше присъствието на трио съпруги на саудитски шейх, загърнати от главата до петите в черно, придружени от малка свита бодигардове със сериозни лица, увенчани с тюрбани. Телохранителите причиниха известно объркване, когато отказаха да предадат оръжието си и от време на време приплъзваха ръце под тъмните сака, за да се уверят за сетен път, че автоматичните им пистолети са все още в кобуриите.

Около платформата се бяха струпали фотографи, стъпили върху куфарчетата си, за да виждат по-добре. Една по-изобретателна фотографка от „Балтимор СЪН“ си беше донесла сгъваема стълбичка. Когато съпруга на влиятелен финансист от Уолстрийт продължи да се оплаква на висок глас, че фотограф от някакъв тексаски ежедневник ѝ пречи да вижда, вестникарят ѝ показа среден пръст и продължи да снима.

В центъра на целия този хаос седяха Миранда и Елинор Лорд. Въпреки че имаше запазен стол и за Зак, той предпочете да наблюдава спектакъла от дъното на залата.

Истинският хаос обаче цареше зад кулисите.

Алекс се опитваше да свърши десет неща едновременно и в един миг сцената ѝ заприлича на кошмарен вариант на „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол. Може би на сюрреалистичната сцена при лудия шапкар. Манекенките, някои вече напълно съблечени и други, готвещи се да свалят дрехите си, се лутаха като бели зайци, преследвани от фризьорите, които оправяха последни кичури в прическите им и ги пръскаха с лак или гел, докато гардеробиерите дебнеха да ги напъхат в дрехи, напълно непригодни за всекидневието. Дори гримьорите бяха изпаднали в паника, че няма да се справят с изкуствените мигли и моливи за устни, като непрекъснато се оплакваха, че никое, абсолютно никое от момичетата не заставаше мирно.

Дебор крачеше нервно насам-натам, разпореждаше се и пушеше цигара след цигара.

— По дяволите, Александра! Сложила си неподходящи обеци на Моник! Намери кристалните капки за тази рокля. Махни веднага тези! — Пресегна се и с яростен замах ги смъкна от ушите на манекенката. Добре че са на клипс, помисли си Алекс. — Проклятие. Глупаво момиче! За какво ти плащам!

— Съжалявам — промълви тя и смени обеците, без да му напомня, че именно той бе настоял да се използват турмалиновите. Бе го повторил поне три пъти.

От другата страна на завесата източените, гъвкави като тръстики, манекенки обиграно представяха моделите, плавно, движейки се от единия до другия край на платформата под светлината на нажежените до червено прожектори.

— Номер пет... Плас дьо Вогез — съобщи гласът на френски и английски, докато трио манекенки в панталони и сака в любимите на Дебор сиво и черно дефилираха рамо до рамо пред погледите на зрителите.

— Номер тринадесет... Жарден дю Люксембург. — Тази година Дебор бе нарекъл моделите си на имената на забележителни места в Париж.

— Номер двадесет... Пале Роял.

Скоро стана ясно на всички, че в представяната колекция има много повече живот от очакваното. Едно от сивите сака бе със сатинирани в златисто ревери, а друго, подобно на фрак, бе обшито с лъскави, но стилни пайети.

Никой, разбира се, не знаеше, че блестящите аксесоари са по идея на Алекс. Тъй като всеки модел носеше името на дизайнера, усилията и приносът на асистентите, оставаха незабелязани и невъзнаградени от никого.

С много усилия Алекс бе успяла да убеди Дебор да пробва как ще стои коприненият костюм и в други цветове, освен в сиво и черно. Въпреки че категорично отказваше да го пресъздаде в любимия ѝ аметистов нюанс, бурните овации на публиката, докато представяха костюма, ушит в рубиненочервено, изпълниха сърцето ѝ с радост.

— Обърни се към мен, сладурче! — извика един от фотографите и подсвирна подканващо, докато манекенката плавно се завърташе на сцената.

Познатите понча от миналия сезон отново се появиха, а също и огромните шалове, наметнати на раменете, висящи чак до пода. Шаловете бяха изпълнени в различни цветове, от бледомораво и тъмнозелено до наситено виолетово, което Алекс не успя да извоюва за костюма.

Овациите ставаха все по-френетични след всеки нов модел. А издателите на „Вог“ и „Базар“ станаха на крака, за да приветстват другото творение на Алекс — великолепната кадифена официална рокля, представена в кървавочервено. Именно този шедьовър се превърна в символ на цялата колекция. От скришното си местенце иззад завесите Алекс видя Грейс Мирабела да бърше сълза с opakото на ръката си.

В края на ревюто, когато по традиция се представяше сватбена рокля, сега ушита от бял сатен и осеяна с малки перлички, триумфът бе пълен. Застанал в центъра на светлините, заобиколен от дванадесет манекенки, Дебор бе аплодиран от възторжената тълпа.

Само за секунди небрежно наболата му с брада буза цялата бе в червило, оставено от устните на почитателките му. Той отново бе успял да се изкачи на пиедестала на висшата мода и по всеобщото мнение бе гений.

— Добре — каза Елинор на висок глас, за да се чуят думите ѝ над възторжените аплодисменти, — доста вдъхновяващо. Мисля, че е крайно време да поканим Дебор в нашето голямо семейство.

— Ревюто мина много успешно — присъедини се към тях Зак.

— Отдавна ви казвам, че си заслужава труда да го представим в „Лордс“ — приписа си заслуги Миранда.

И Зак, и Елинор се въздържаха да ѝ напомнят в този миг за краха на Дебор през миналия сезон. А и нямаше нужда след днешния фурор.

— Сега няма смисъл да се опитваме да правим сделка с него — реши Зак и посочи с поглед тълпата жени, плътно обградила дизайнера.

— Да, утре ще бъде по-добре — съгласи се Елинор.

Изведнъж се почувства много уморена. Но за нищо на света не би го признала, особено след глупавия инцидент с аритмията по време на сеанса. Зак, който не я изпускаше от поглед, незабавно би я отвел в болница.

— Отиваме ли да вечеряме? — обърна се Зак към Миранда.

— Ако нямаш нищо против, скъпи, бих искала да поостана, за да уточня дните и часовете за проби с Мари Елен.

— Сега ли? — възропта Зак. Нямаше търпение да се нахвърли върху нея в огромната мраморна вана в апартамента ѝ.

— Нали знаеш какво казват? — Усмивката на Миранда бе като на добре гледана разглежена котка. — Не отлагай за утре това, което можеш да свършиш днес.

Тя сплете ръце около врата му, приближи устни и без да обръща внимание на заобикалящите ги хора, камери и фотоапарати, го дари със страстна, опияняваща целувка.

— Няма много да се бавя — измърка тя и се притисна безсрамно към него. — Обещавам. И все пак, не можем да пропуснем партито на

Дебор...

Когато езикът ѝ се вмъкна между стиснатите му устни, Зак бе готов да ѝ прости.

Коктейлът по случай небивалия успех на Дебор се състоя в стара католическа църква, напълно променена за случая.

Позлатеният олтар и ръчно резбованите дъбови пейки и балкони чудесно се вписваха в грандиозната зала на три нива с пет бара, гигантски екран и три дансинга.

Сред гостите бяха най-видните представители на светския елит, актьори, манекени, пилоти от Формула Едно и звезди на американския футбол. Музиката бе съобразена с всички вкусове, от танго и боса нова до рок от петдесетте и шестдесетте години.

Алекс стоеше самотно облегната на една бяла готическа колона, която поддържаше богато изписания с ангели купол, пиеше шампанско и наблюдаваше хората, когато неочаквано до нея се появи Дебор.

— Готова ли си да тръгваме, сладкишче? — изрече на френски той.

— Толкова скоро? — погледна го учудено тя. — Не искаш ли да празнуваш?

— Точно това смятам да направя. — Той пое чашата от ръката ѝ и я остави на подноса на един от келнерите.

Прегърна я и двамата си проправиха път през множеството, като спираха от време на време, за да приемат поздравления.

Когато се качиха в неговото ламборджини и двамата едва сдържаха желанието си. Той плъзна ръка под роклята ѝ. Много малко жени с такъв огнен цвят на косата като нейния, биха се осмелили да се облекат в цикламено. Алекс, уверена в непогрешимия си усет, приличаше на истински пламък.

— Беше чудесен ден, нали?

Под смелите му ласки, тя усети как се разтапя.

— Великолепен! — отвърна задъхано.

— А нощта ще бъде още по-прекрасна. — Пръстите му се впиха в бедрото ѝ толкова силно, че сигурно утре щеше да има синина. Но това нямаше да бъде първата следа на страст, която той оставяше по тялото ѝ. Дрезгавият му глас обещаваше още една луда нощ. Ръката му

се върна на волана и той се съсредоточи над пътя. — Снощи научих нещо много хубаво — каза ѝ той. — От лейди Смайт.

Алекс го бе видяла да разговаря със знатната наследница. Не познаваше придружителя на Миранда — висок, красив мъж, който се открояваше сред останалите гости.

— Да не би да е купила цялата ти колекция — предположи Алекс.

— Още по-хубаво! Елинор Лорд най-сетне се е осъзнала.

Алекс си спомни за странния разговор на Дебор в деня, когато бе прегледал скиците ѝ. Тогава дизайнерът бе получил отказ за сътрудничество с „Лордс“.

— Искаш да кажеш, че...

— Скоро във всеки клон на „Лордс“ в Америка, ще има колекция на Ив Дебор — откри ѝ той с нескрита гордост. — И, разбира се, в Лондон.

— Това е чудесно! Толкова се радвам за теб! — Тя чакаше да чуе признанието му за нейния скромнен принос към успешната нова линия.

— Беше крайно време тази дъртачка да разбере, че в мое лице е срещнала истински гений.

Алекс си напомним, че именно завидното му самочувствие го прави онзи Дебор, в когото се бе влюбила. Опита се да забрави, че той не ѝ отдава дължимото за успеха. Разбираше, че като неин учител, не може да го заяви публично. Но щеше да бъде хубаво, ако признаеше, поне когато бяха двамата, каква неоценима помощ му е оказала.

Опита се да гледа по-весело на нещата и си помисли, че скоро някои от най-богатите жени в света ще бъдат облечени в нейните творения. Още веднъж си повтори, че е истинска късметлийка. Ето, беше в Париж, най-романтичният град в света, след малко щеше да се люби с мъжа, който бе властвал над сънищата и мечтите ѝ в продължение на години. Нямаше намерение да разваля магията на вечерта с желанието си да получи от Дебор повече, отколкото той бе готов да ѝ даде.

Алекс скоро разбра, че той кара към неговата къща. Случваше се за пръв път. Сърцето ѝ се изпълни с щастие и тя прие жеста като важна стъпка в развитието на отношенията им.

— Добре дошла в моя малък мезонет — каза той, когато пристигнаха.

За разлика от модернизма, чийто дух доминираше в модната къща, където и сто години да работеше, Алекс нямаше да се почувства удобно, домът на Дебор бе очарователен.

Всичко бе в топлите цветове на Франция от осемнадесети век — слънчево златисто, огненочервено, наситени нюанси на кафявото. Стените бяха изкусно декорирани в копринени тапети и мраморни первази в основата. По малките стилни масички бяха подредени красноречиви доказателства за почитта, оказвана на дизайнера — снимки с Нанси Рейгън, Пласидо Доминго, принцеса Грейс, галерия безмълвни свидетелства за уважението, което му засвидетелстваше елита, от когото той самият бе част.

Когато поведе Алекс по стълбите към спалнята, тя забеляза шедьоврите, които висяха по стените. Въпреки че не беше специалист, веднага разпозна Дали, Моне и Пикасо.

Влязоха в спалнята. През прозореца струеше призрачно бледата светлина на пълната луна.

Тя протегна ръце към своя любим. Но той не я дари с целувка, а отиде да запали камината.

— Съблечи се — нареди ѝ грубо през рамо.

Алекс се подчини, макар че в тази специална вечер очакваше понежено и романтично отношение. Когато свали и последната част от коприненото си бельо, страстта, която тъмните му очи разпалваха у нея, бе започнала да гасне.

Когато тя застана пред него и отблясъците на огъня заиграха по голото ѝ тяло, изражението му остана неразгадаемо, а очите — студени. Тя започна да се чувства неудобно.

Без да откъсва от нея нетрепващ поглед, той съблече дрехите си, хвана я за ръка и я поведе към леглото. Сърцето ѝ трепна в очакване да изпита нежността и любовта, за които копнееше цяла вечер. Но вместо да я целуне, както тя очакваше, още щом я положи на гладките чаршафи, зъбите на Дебор се впиха в ухото ѝ.

— Какво правиш? — Изумена, тя докосна изтръпналото си от болка ухо и забеляза алена капчица на пръста си.

Очите му отново срещнаха нейните и той пое с уста капката кръв от пръста ѝ. В погледа му бе стаена заплаха и Алекс потръпна.

— Искам да те любя, Александра. А ти какво мислиш, че правя?

— Не искам да правиш това отново. — Тъмна сянка забули луната. Още по-тъмна обви сърцето ѝ. Ухото ѝ пулсираше от болка, тялото ѝ бавно се сковаваше.

Алекс се опита да се извърне, но той сграбчи брадичката ѝ и я обърна към себе си.

— Разбира се, че искаш! — процеди той. — Измъчвай ме, но ме обичай...

— Ив, моля те! Пусни ме! Отивам си.

— Сама знаеш, че няма да го направиш.

Когато се опита да се отдръпне, той я сграбчи грубо. Очите му проблеснаха зловещо и за миг Алекс си помисли, че ще я удари. Не искаше да показва колко е уплашена и отвърна мълчаливо на погледа му. Той очевидно реши, че се е съгласила и устата му се изкриви в жестока, непозната ѝ усмивка.

— Обещавам ти, че никога няма да забравиш тази нощ.

Преди Алекс да успее да прецени дали думите му са обещание, или заплаха, Дебор сграбчи китките ѝ, събра ги над главата и проникна грубо в нея, като заглуши вика ѝ с уста.

Отначало тя се съпротивляваше, но не можеше да вземе надмощие над мъжката му сила. Силна плесница с opakото на ръката му изплющя по бузата ѝ.

Мъжът се движеше в нея с дива животинска ярост. Най-сетне, когато тя вече не издържаше на разкъсващата болка, той се отпусна върху нея, утолил страстта си.

Луната отново изплува иззад облака. Алекс лежеше обляна в бялата ѝ светлина, чувстваше се омърсена и по-нещастна, откогато и да било в живота си. Той се отмести на една страна и изпъна тяло на изпомачкания чаршаф. Подпря главата си с една ръка и я погледна.

Алекс не искаше да среца погледа му и закри очи с ръка.

Вратата на спалнята тихо се откряна. Странно, тя все още продължаваше да усеща Дебор до себе си. Свали ръка и се надигна.

Мари Елен?!

Тя се надвеси над тях, единственото нещо върху голото ѝ тяло бе перлена огърлица, дълга чак до бедрата. За пръв път откакто я познаваше, Алекс я видя да се усмихва.

— О, скъпа моя... — Сякаш нищо необичайно не се бе случило и бе напълно естествено сестра му да влезе ненадейно, съвсем гола в

спалнята. Дебор стана, без да прикрива собствената си голота и я привлече в прегръдката си с такава нежност, каквато Алекс никога не бе получавала от него.

— Идваш точно навреме — прошепна той, когато дългата им чувствена целувка най-сетне прекъсна. Погледна към Алекс. — Нали така, скъпа?

Братът и сестрата ѝ се усмихваха с нескрита похот и Алекс осъзна, че това съвсем не е първият път, в който двамата се забавляват по този начин.

Главата ѝ щеше да се пръсне. Та тя се бе смятала за толкова преуспяла и свободомислеща с мъничкия си парижки апартамент и с мечтаната от толкова талантиливи дизайнери кариера в света на висшата мода и разбира се, с френския си любовник.

Едва сега осъзна, че е просто едно провинциално момиче, което бе дошло в големия град и бе погубило сърцето си. Трябваше да избяга, преди да е загубила безвъзвратно и душата си.

Въпреки че всяко мускулче в тялото ѝ се разкъсваше от болка, тя се изправи. Подсмръкна, избърса нос и едва тогава видя, че ръката ѝ цялата е в кръв.

— Като стана въпрос за точност, мисля, че точно сега е моментът да си тръгна — успя да изрече тя и задържа риданието, заседнало като буца в гърлото ѝ.

Огледа се бързо, за да открие дантелените си бикини и чорапите. Не ги видя, но по-важното бе да успее да избяга от този кошмар.

— Нали няма да си тръгнеш точно сега? — попита Дебор с подигравателно вдигнати вежди. — Та веселото едва сега започва!

Алекс усети, че ѝ се гади. Преглътна с усилие.

— Ако мислиш, че... — Гласът ѝ бе заглушен от роклята, която навличаше през главата си. — ... ще си играя на шведска тройка с теб и тази госпожа, много грешиш!

— Александра... — Дебор я хвана за ръката и поклати подигравателно глава. — Прекарах последните седмици с теб и те посветих в еротичните наслади. Научих те да разпознаваш страстта. Открих ти как да освободиш скритите и в най-тъмните кътчета на съзнанието си желаниа.

Да, така беше. След някои от нещата, които я караше да прави в името на любовта, тя се радваше, че спалнята ѝ обикновено е тъмна и

той не може да види, че се е изчервила. Повечето от любовните му игри не ѝ харесваха. Но очевидно на него му беше приятно. А за нея бе важно да му достави удоволствие.

— Съжителството на трима ни с Мари Елен е просто следващата стъпка в обучението ти.

Стана ѝ студено. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ.

— И двамата сте отвратителни! — Къде, по дяволите, бяха изчезнали обувките ѝ?

— Предупредих те за американките — изсумтя Мари Елен и погледна косо брат си.

— Мислех, че си се превърнала в светска дама — обърна се Дебор към Алекс. Пръстите му се стегнаха болезнено над лакътя ѝ. — Но сестра ми наистина е права по отношение на теб. Ти си просто една глупава ученичка, пълна с илюзии.

Алекс едва се сдържа да не се разкрещи истерично. Бранейки достойнство си, тя се зарече безмълвно да не им позволи да я видят разплакана.

— Това си е твое мнение! — изтръгна тя ръката си от неговата и изтича боса към вратата, вдигнала глава с истинско презрение към падението на хората, разбили мечтите ѝ. Спря на прага, изви глава и впери поглед в безсрамно разголените тела. — И между другото, напускам!

Дори и да бе изненадан, Дебор не го показа. Той кимна енергично с глава и плъзна ръка по голия кръст на Мари Елен, привличайки я към себе си.

— Както решиш. Само помни, Александра, моделите, които си създаде по време на престоя си в модна къща „Дебор“, ми принадлежат. Ако се опиташ да ги продадеш на някого, ще се погрижа никога повече през живота си да не работиш в този бизнес.

След всичко, което ѝ бе причинил тази вечер, тази последна заплаха ѝ се стори нищожна. Вместо да я стреснат, думите му събудиха скрития ѝ гняв.

— Върви по дяволите! Отстъпвам ти ги! — изкрещя Алекс с всичка сила. — Та те са единствените сносни модели в цялата колекция.

Тя затръшна вратата след себе си и със задоволство чу една от картините да пада с трясък на пода. Изтича надолу по стълбите, сякаш

я гонеше самият дявол, и излетя като фурия от този прокълнат дом.

Улицата бе тъмна и пуста. Все още в шок от преживяното, тя не усещаше неравната настилка под босите си крака.

Най-сетне се зададе такси. Тя му махна и си отдъхна, когато едрият мустакат шофьор не прояви интерес към нея и не запита защо се скита сама, полугола и боса в нощта.

Когато стигна в апартамента си, усети, че адски я боли глава. Поне носът ѝ бе спрял да кърви. И по закона на всемирната гадост, асансьорът бе развален. Налагаше се да се качи пеша по стълбите. Всяко стъпало бе допълнително препятствие и изпитание за волята.

Закъснялата реакция от преживяното се появи още щом затвори входната врата. Озовала се на сигурно място, Алекс се отпусна и тялото ѝ неудържимо се затресе. Едва успя да стигне до малката баня и повърна шампанското и хайвера, които бе хапнала на коктейла. Пусна водата в тоалетната и се опита да стане, за да си измие лицето. Усети, че е твърде изтощена дори да се надигне. Остана седнала на пода на банята, подпряна на стената, притиснала колене до гърдите си. Опря съкрушено лице на коленете си и неудържимо заплака.

Не знаеше колко време бе стояла така. Когато сълзите ѝ пресъхнаха, тя се надигна с трескави очи, изми си зъбите, влезе под душа и се затърка с ожесточение, с напразната надежда да измие всички следи от кошмара тази вечер и от Дебор.

Горещата вода стана хладка, а след още малко — студена. Алекс избърса порозовялата си кожа и измъкна най-голямата и безформена фланелка от гардероба си. Събра сили и се затътри до телефона във фойето.

С треперещи пръсти набра някакъв номер в Щатите.

Следващата сутрин си събра багажа, скиците и моливите и натовари всичко в едно такси.

Обръщаше гръб на града, който години наред бе символ на успех и сбъднати мечти за нея. Пътят ѝ водеше към Калифорния, там, където щеше да започне нов живот.

В луксозната първа класа на „Ер Франс“, докато летяха над Атлантика, Елинор, Миранда и Зак пиеха коктейл от шампанско с портокалов сок, за да отпразнуват последното откритие на Миранда.

Двадесет и шест реда по-назад, Алекс седеше свита между жена с ревящо бебе и едър, малко недодялан, бизнесмен, който вече два пъти ѝ направи недвусмислени намеци, преди още самолетът да е започнал да рулира по пистата.

Как бе могла да живее в такова заслепение! Бе се оставила напълно във властта на този жесток егоист Дебор...

Най-сетне намери отговора, докато реактивният самолет преследваше луната, плуваща по среднощното небе. Истината, макар и жестока, бе, че тя винаги си бе затваряла очите за недостатъците на своя идол. Бе виждала в него реализацията на една мечта, образа, създаден в сънищата и въображаемия свят на едно младо момиче.

Сега, заради собствената ѝ глупост, мечтата, която ѝ бе давала сили през годините, мотивът за собствената ѝ борба, бе изчезнала завинаги като мираж.

Лос Анжелис

Алекс никога не се бе поддавала на самосъжаления. Когато самолетът кацна в Лос Анжелис, тя вече бе успяла да се изтръгне от черната бездна, без да изневери на типичната за нея жажда за живот. Преживяното с Дебор — очарованието, пълното извисяване и най-сетне ужасът — всичко това бе вече част от миналото.

Отсега нататък, закле се Алекс, когато стюардесата ѝ пожела довиждане със заучена усмивка, никога няма да поглеждам назад.

Софи Фридман я чакаше. Възторженият ѝ поглед се плъзна по кръглото деколте на семплата рокля на Алекс. Ръчно бродираните розови цветчета изпъкваха на богато надиплената ѝ бледозелена пола. Макар и неудобен за пътуване, тоалетът бе един от любимите на Алекс. Облече го, защото се надяваше красивата дреха да повдигне духа ѝ. Но не постигна желания ефект.

— Господи, дете! Напомняш ми за някое тиролско девойче. Ако имах малко акъл в главата, щях да захвърля картата си на продуцент, да стана рекламен агент и да те откарам в най-близкото киностудио, за да сключим договори поне за дузина филми, от които да спечелим милиони, а след това щяхме да се излегнем до басейна и да чакаме паричките да заваят. — Преди още Алекс да успее да изтъкне, че няма никакви артистични заложи, Софи вече ѝ разказваше за

последните подробности около развода си, който оприличаваше на „Стогодишната война“.

Софи не млъкна нито за миг, докато чакаха багажа на Алекс. Въпреки че Софи спираше по средата на изречението и разсеяно губеше мисълта си, Алекс успя да схване, че последната битка била предизвикана от желанието и двамата да притежават Принц Ендрю, или както го наричали шавливия Анди, йоркширски териер, златен медалист, провъзгласен за мъжкар на годината от американското киноложко дружество. Или може би мъжкарят бе съпругът на Софи, когото скоро тя щеше да нарича бивш. Алекс така и не успя да разбере за кого става въпрос. Забрави тревогите си в мига, в който видя бялата кола, която ги чакаше на терминала.

— О, истинска лимузина!

— Такова трябва да бъде отношението към всяка звезда.

— Но аз не съм звезда — прошепна Алекс, когато униформеният шофьор ѝ отвори вратата.

— Все още не си. Стой до мен, малката, и скоро ще станеш. — Седалките бяха широки и удобни, тапицирани в бяла кожа. Щом се настаниха, Софи се наведе напред и погледна критично Алекс: — Да не би това да е пример за таланта на Дебор?

Алекс инстинктивно вдигна ръка към бузата си, за да прикрие синината, която си мислеше, че успешно е дегизирала с фон дьо тен и пудра.

— Не мога да говоря за това. — Все още се чувстваше твърде унижена, за да разкаже за случилото се на когото и да било.

— Все си мислех, че ще е добре да кастрирам Принц Ендрю. Ще го направя само за да не може онзи плъх, съпругът ми, да взима повече награди за мъжкар — говореше Софи. — Но имам и по-добра идея. Защо да не пипнем ножиците и не резнем това-онова на някой френски дизайнер?

Алекс не се сдържа и се разсмя.

— Не си струва заради него да лежим в затвора. Но благодаря, все пак.

— Мъже! — възропта Софи. — Само защото Господ им е дал топки, си въобразяват, че могат да управляват света. Вярваш ли в съдбата? — ненадейно смени темата Софи, докато лимузината бавно

си проправяше път заради гърбиците по пътя на излизане от едно от най-натоварените летища в Щатите.

Алекс се сви, когато бял ягуар ненадейно засече синьо беемве, шофьорът на което натисна нервно клаксона и направи красноречив жест с ръка.

— Мисля, че не.

— И аз не вярвам. — Софи се пресегна, взе бутилка „Дом Периньон“ и наля от искрящото вино в две чаши. — След като сама си си проправяла път в живота, все си мислех, че искаш да продължиш да вървиш напред и да постигнеш нещо. Сама трябва да откриеш къде ти е късметът.

Алекс пое виното с благодарност.

— И аз мисля така. — Тя съвсем не бе чакала съдбата да ѝ осигури работата при Дебор. Намръщи се, щом отново си спомни за измамния, деградирал в морално отношение, дизайнер.

Софи наблюдаваше безмълвно смръщеното чело на Алекс.

— Но — призна тя накрая, — откакто те срещнах, май си промених мнението.

— Така ли? — Алекс отпи от шампанското, наслаждавайки се на лекия, дразнещ езика, пенлив вкус.

— Когато звънна, тъкмо се канех да ти се обадя.

— За да моделирам костюмите за дневните серии на сапунените ти опери ли?

— Не точно?

— А за какво? — Софи едва ли я бе поканила в Холивуд и бе наела тази гигантска лимузина само за да ѝ каже, че вече има някой друг предвид. Алекс не можеше да предположи, че Софи би могла да постъпи така, но нали съвсем наскоро бе открила, че когато всичко изглежда най-розово, човек трябва да се пази от бодли.

— Миналия месец вечерях с някакъв перко от телевизията. Изглежда са правили статистическо проучване и моите сапунени опери излезли на върха.

— Няма нищо чудно. Написани са чудесно.

— Бог да те благослови, дете! — Софи вдигна милозлив поглед към небето. — Както и да е — продължи тя. — Въпреки че все още не е официално обявено, вече подписах договор за вечерен сериал в най-гледаното време.

— Искаш да кажеш нещо като „Далас“ ли? — Алекс бе гледала част от сериите в Париж. Отначало ѝ се струваше малко странно Лари Хагман и Виктория Принсипал да говорят на френски, но скоро и тя, както и повечето хора по света, не можеше да си позволи да пропусне дори един епизод от прочутия сериал.

— Точно като „Далас“ — кимна Софи. — Но от телевизията този път искат много повече блясък и пищност, отколкото при семейство Юинг. Още повече секс и грях. — Тя доля чашите. — И, естествено, аз веднага си спомних за теб. По-точно, за моделите ти. Каквито и грехове, и секс скандали да си предизвикала в частния си живот, си е твоя лична работа.

Алекс запази спокойствие, въпреки че вътрешно трепна в мига, в който Софи произнесе „секс“.

— Поласкана съм.

— Глупости! Казах ти, че творческият размах, който притежаваш, е само за екрана. Затова и не можах да разбера защо искаше да скриеш този неповторим талант зад паравана на Ив Дебор.

Алекс нямаше никакво желание да говорят за Дебор.

— Разкажи ми сюжета.

— Все още планирам нещата, но действието ще бъде съсредоточено около петдесетгодишен петролен магнат от Ню Орлиънс и трите жени в живота му — хитрата измамна бивша съпруга, която притежава част от бизнеса и се опитва да се докопа до още; настоящата му съпруга, която е истински ангел, и непрекъснато се опитва да превърне огромното имение в уютен дом; и младата амбициозна любовница, танцьорка в бар на Бърбън Стрийт. Искам да заредя сериите с динамичност и напрежение. Ще ми се да се получи нещо като комбинация между Тенеси Уилямс и Харолд Робинс.

Такива разностранни характери само могат да предоставят богат материал на фантазията и безброй възможности, мислеше си Алекс.

— Това си е истинско предизвикателство.

— Премиерата ще бъде открита с минисериал. Имаме двадесет и шест седмици гаранция, двойно повече, отколкото за всеки друг сериал.

— Двадесет и шест седмици? Това е огромно количество костюми.

— Ще наема цяло село в Индия да ги шие.

— Няма да ти излезе евтино. — Алекс се почувства длъжна да я предупреди.

— Изобщо не се притеснявай. Имам гръб. Ще снимаме много от сцените в студията, а за костюмите имаш пълна свобода на действие.

Ентусиазмът ѝ бе заразителен. Алекс почувства как слаба усмивка се разлива по лицето ѝ.

— Звучи чудесно.

— Нали! — Софи вдигна тост. — Да пием за „Синьото езеро“. И за младата дама, която ще му придаде блясъка, който всички очакваме.

— За „Синьото езеро“ — присъедини се колебливо Алекс.

С облекчение разбра, че макар Дебор да ѝ бе отнел мечтата, не бе успял да я лиши от оптимизъм. Наситени цветове и различни материи се бореха за надмощие във фантазията ѝ, нюансираха като в дъга и отново се сместваха в калейдоскоп.

Нетърпелива да сключат сделката още по обед, Софи заведе Алекс в прословутата куполообразна чайна „Уилшир“, където според Софи сервираха най-хубавите салати в целия град.

Когато се отпусна на удобното канапе, загледана в слабите стройни манекенки от близкия бутик, Алекс откри, че думите на Софи за съдбата, която понякога се смилява над теб, се потвърждават.

Докато Алекс и Софи празнуваха началото на артистичното си сътрудничество, Миранда влезе в един от офисите на булевард „Сънсет“, недалеч от магазина за луксозно бельо на Фредерик.

На стъклената врата бе изписано „Голбрайт & Бейли“. Въпреки че Джонатан Бейли бе починал преди повече от четвърт век, Теодор Голбрайт не бе изтрил името на покойния си партньор от вратата. Той уважаваше традициите и държеше на принципите си. Миранда смяташе да подложи на изпитание именно тези принципи.

Бе се облякла особено грижливо за тази среща. Черната копринена рокля, създадена от Джефри Бийн, деликатно подчертаваше бледата ѝ кожа. Дори деколтето бе дискретно загатнато. Бе пристегнала русата си коса отзад с черна сатенена панделка. Италианските ѝ лачени обувки на висок ток издължаваха краката ѝ така, че всеки ги забелязваше.

— О, скъпи мой Тели! — поздрави тя адвоката с топла усмивка. — Колко дълго не сме се виждали. Много мило, че намери време да ме вмъкнеш в натоварената си програма.

Теодор Голбрайт се изправи бързо, заобиколи бюрото и се втурна да я поздрави.

— Когато някоя красива жена покани старчък като мен на обяд, не само че ще намеря време, скъпа моя — отвърна той и ѝ намигна, — но съм готов да отменя ангажиментите си през целия ден.

Голбрайт бе оплешивяващ сбръчкан мъж попрехвърлил шестдесетте. Връстник на Джеймс и Елинол Лорд, той стана техен адвокат още когато Джеймс отвори първия си магазин. За разлика от младите адвокати в Ел Ей, които предпочитаха копринените сака на Бижан, ленени панталони и стилни обувки, той не се притесняваше твърде много за външността си. Но Миранда знаеше, че зад износения му костюм, разръфаните маншети на ризата, избелелия монограм и преоценените очила, се криеше остър ум.

— Как можеш да говориш така? — скара му се шеговито тя. — Ами ти изобщо не си стар, Теди. — Взе двете му ръце в своите и ги задържа малко повече от необходимото. Кокалчетата му се бяха подули от артритата, но от него лъхаше усещане за сигурност. — Едва си навлязъл в зрелостта.

Лицето му над бялата яка порозовя от удоволствие.

— Това е малко попреувеличено, Миранда — смутено изрече той. — Но и аз, признавам, като повечето мъже, се поддавам на ласкателства, особено ако са направени от млада дама като теб. Няма да споря.

— Та това съвсем не беше ласкателство, а самата истина! — излъга обиграно тя. — Знаем колко скъпо ти е времето, но трябва да се връщам в Лондон, а съм много притеснена за леля Елинол.

Той се намръщи.

— Надявам се не е отново нещо със сърцето ѝ.

— О, не, съвсем не, слава Богу! — побърза до го успокои Миранда. — Но напоследък се държи доста странно. Сметнах, че трябва да те помоля за съвет.

Рунтавите му вежди се вдигнаха над очилата.

— Правен съвет ли?

— Не точно... — Тя сведе очи към избелелия килим, сякаш се опитваше да формулира отговора си. — Всъщност — прошепна, когато срещна изпълнения му с очакване поглед — дойдох при теб, Теди,

защо ти си най-скъпият ѝ приятел, а се страхувам, че в такъв момент леля Елинор се нуждае от своите приятели.

— Господи! Звучи доста злокобно.

— Почакай, още не си чул всичко.

Обядваха в „Поло Лундж“, където стана ясно, че на адвокатата му е приятно да го видят в компанията на такава млада и привлекателна жена. Миранда знаеше, че е вдовец още от времето, когато бе загубил и съдружника си. Детективите, които бе наела, ѝ бяха казали, че през последните десет години е живял като монах, съвсем сам, нещо нетипично за виден адвокат. Е, това скоро щеше да се промени. Теди Голбрайт, разбира се, не го знаеше, помисли си тя и се усмихна ехидно, докато пълнеше чашите от втората бутилка шампанско, но скоро щеше да му излезе късметът.

И двамата бяха на градус, когато шофьорът ѝ най-сетне ги върна в офиса му. Теди бе почти пиян. Но тя умишлено бе внимавала да не го напие напълно. Не ѝ се искаше застаряващият адвокат да се окаже импотентен.

— Не мога да повярвам, че Елинор се е захванала с тези фантасмагории, спиритуализъм и прочее — повтори той за не знам си кой път. Описанието на Миранда за сеансите, да не говорим пък за обстоятелствата при смъртта на тримата вече покойни съпрузи на Клара Ковалски, го разтърси. — Тя винаги е била толкова разумна...

— Така е. Затова държанието ѝ сега изглежда толкова странно — побърза да се съгласи Миранда.

Бе късен следобед. Секретарката му си бе тръгнала и те бяха сами в офиса. Миранда седна на коженото канапе и кръстоса предизвикателно крака.

За момент той изглежда се изкуши да седне до нея. Тя се усмихна прикрито, когато той успя да преодолее желанието си и предпочете стола с висока облегалка зад бюрото. Ако си въобразяваше, че широкото бюро ще го предпази, помисли си лукаво тя, старата душичка много греши.

— Ще ми се да можем да направим нещо — промълви тя.

Той объркано прокара ръка през бялата си коса.

— Съгласен съм, че това е сериозен повод за безпокойство, Миранда. — Несвикнал да пие на обяд, езикът му бе надебелял и той почти фъфлеше. — Но както вече обясних, на базата на всичко, което

ми разказа този следобед, наистина е много обезпокоително, но съвсем не е достатъчно, за да може някой съдия да издаде присъда в твоя полза.

Тя се наведе напред, така че той добре да види пътечката между гърдите ѝ.

— Ами какво ще стане, ако тази ужасна госпожа Ковалски убеди Елинор да промени завещанието си? Ами ако Елинор предаде контролния пакет акции на „Лордс“ на старата вещица? Нищо чудно Клара да замисля да убие леля ми...

Потисканото от толкова дълго време желание се пробуди у адвокатата. С очевидно усилие той отмести поглед от изваяните ѝ бели гърди.

— Съжалявам, Миранда — изхриптя. Макар че се контролираше, думите му прозвучаха неясно. — Знаеш, че не мога да обсъждам завещанието на леля ти.

— Много добре разбирам как стои въпросът за тайната между адвокат и клиент. — Тя стана и прекоси стаята с грациозна походка. — Но и ти трябва да разбереш колко важно е всичко това за мен, Теди! — Тя коленичи до стола и го замая с парфюма си „Обсешън“, който се носеше на талази от тялото ѝ. Когато вдигна глава към кръглото му червенобузо лице, в зелените ѝ очи проблесна нескрито желание. — Ако само мога мъничко да надникна. — Тя прокара лакирания си в цикламено нокът по крака му. — Само за да съм сигурна.

— Скъпа, Миранда... — Гласът му бе дрезгав, леко задавен. — Бих искал да ти помогна, но наистина не мога.

— Ще ти бъда толкова благодарна! — Пръстът ѝ премина по ципа на раирания панталон и разпали усещания, които той отдавна смяташе за погребани. Очите ѝ се приковаха в неговите, докато бавно разкопчаваше колана му. — Просто не можеш да си представиш колко благодарна ще ти бъда. — Навлажни с език лъскавите си устни и бавно започна да спуска ципа. Когато дланта ѝ се отърка в широките му старомодни боксерки, той подскочи така, сякаш някой бе допрял до кожата му нажежено желязо.

— Не мога! — опита да се отдръпне отчаяно той, раздвоен между професионалната етика и желанието.

— Обещавам, че никой никога няма да разбере. — Когато Миранда започна да гали скритата под памучната тъкан плът, той се

отпусна на стола и затвори очи.

— Миранда... — Искаше тя да спре. Не, искаше никога да не спира. Зави му се свят, тялото му пламна.

С обиграно движение тя откри полувъзбуждения му член.

— Само ще погледна, Теди. — Наведе русата си глава и го целуна лекичко. Той простена. — Не искам нищо повече. — Езикът ѝ се плъзна по възбудената плът.

— О, Господи! — От години не бе докосван от жена, а в този момент Теодор Голбрайт нямаше сили да се противопостави на неповторимото усещане, което плъзеше из вените му, подобно на благодатна лятна буря след дълга изнурителна суша.

— Ще направим сделка, Теди...

— Каква сделка? — прошепна дрезгаво той.

Не можеше да се съсредоточи, тялото му пулсираше и бе готов да направи всичко, за което тя го помолеше. Ако трябваше, щеше и гол да излезе на улицата. Ако тя поискаше, бе готов да предаде всеки един от клиентите си. Ако се наложи, бе готов убийство да извърши, но да се наслади на неземното удоволствие.

— Ще бъда много мила с теб... — Тя облиза лъскавите си устни. — Но и ти трябва да си мил с мен. Това ще остане нашата малка тайна.

— Нашата малка тайна — повтори той, наблюдавайки като хипнотизиран розовия ѝ език.

Представлението си струваше жертвите. Теодор Голбрайт невинаги бе бил самотен шестдесет и осем годишен мъж. В интерес на истината, докато беше по-млад, винаги подбираше най-доброто, което Холивуд предлагаше.

Но никога не бе срещал жена като Миранда Лорд. Бе подочул, че имала доста необуздани сексуални апетити. Сега с истинско удоволствие откриваше, че тези слухове са самата истина.

— Нито дума на никого. — Тя наведе глава и докосна с влажните си устни неговите. Леко го захапваше и подръпваше, разгаряйки у него трепетно очакване. В същото време притискаше между дланите си пулсиращата плът.

Неповторимо, помисли си той. Неустоимо...

— Ще трябва да го изчетеш тук.

Поражението му бе възмездено с доволна котешка усмивка, която му разкри, че изкусителката не е имала колебания за крайния резултат.

— Както каже моето мече Теди.

Целуна го. Дълбока, чувствено възбуждаща, целувка, която го остави без дъх. Въпреки че трепереше от желание, Теодор изпита разочарование, когато забеляза, че членът му не е напълно възбуден.

Това съвсем не можеше да спре Миранда.

— Не се притеснявай — изгука с кадифено гласче тя. — Ще се погрижа за всичко. — Прокара пръсти през оредяващата му коса и го дари с топла, изпълнена с разбиране усмивка. — Само се отпусни, Теди, миличък... И се наслаждавай.

Насърчителните думи отекнаха в съзнанието му, а тя се впусна в работа — лекичко го захапваше, докосвайки го с език, като не спираше да го гали енергично с умелите си пръсти.

Той си мислеше, че ако това е моментът, отреден му да отдаде Богу дух, не би могъл да измисли по-приятен миг за смъртта си.

Мислите му потънаха в мъгла, когато той достигна върха на удоволствието.

Когато се осъзна, усети, че стаята е напоена с характерния мирис на секс и се почувства прероден.

Миранда го остави отпуснат на стола и се приближи до шкафа с папките.

Наведе се към чекмеджето, надписано „Л-М“, като нарочно застана така, че той добре да вижда заоблените ѝ бедра. Само преди десет години, тази гледка би го възбудила отново. Но сега бе доволен и само от гледката.

Тя изчиташе тихичко имената на клиентите, докато преравяше папките.

— Аха! — Измъкна дебела папка, разгърна я и му се усмихна очарователно през рамо. — Еврика!

Докато наблюдаваше как зелените ѝ очи хищно се плъзгат по страниците, умът на Теодор Голбрайт започна да се прояснява.

Всичко вече изглеждаше различно. Тялото му бавно охладняваше. Ала бе твърде късно, когато си спомни за дългогодишната си приятелка и клиентка, Елинор Лорд. Твърде късно, за да промени случилото се.

Работата погълна Алекс, без да ѝ оставя време да съжالياва за изгубените в Париж мечти и преживените разочарования. Задачите я изтощаваха до краен предел и всяка вечер тя заспиваше дълбоко и непробудно. Свършеното ѝ носеше удовлетворение, което всяка сутрин я подтикваше да скача от леглото и с надежда да посреща деня.

Що се отнася до мъжете, преживяното с Дебор я накара да преразгледа всички връзки, които бе имала.

Беше тринадесетгодишна, когато за пръв път ѝ дойде месечният цикъл. Тялото ѝ, сякаш нетърпеливо да навакса загубеното време, бързо разцъфтя. Момчетата бяха луди по нея и се опитваха да я примамят на задните седалки на доджовете и фордовете си. Алекс бе много поласкана от тези първи опити за ухажване. Доставяше ѝ удоволствие да се тълпят около нея, а тя се държеше като кралица. Но бе доста разумна за годините си. Момчетата нямаха представа, че зад привлекателната ѝ външност се крият амбиции и надежди, стремежи и решителност. Позволяваше на някои да я гаят, но отказваше „да стигне до края“.

През първата година в Академията, тя отдаде девствеността си на моден фотограф, двадесет и пет години по-възрастен от нея. Той бе дошъл в Ел Ей, за да снима за „Вог“, но не могъл да откаже на близък приятел, изнесе лекция в Академията на модата. Алекс не бе изненадана, когато той я покани на вечеря още същата вечер. Не бе изненадана и когато вечерята премина в закуска. Бе готова да се люби с някого. Бе чакала само подходящия мъж. А Макс Джоунс бе забавен, мил и сексапилен. Алекс не съжالياваше за нищо, когато той се върна в Манхатън. Нито за миг не се бе заблуждавала, че ще остане.

Връзките ѝ, въпреки тя да не го съзнаваше, бяха еднотипни. Ако притежаваше някакъв недостатък, то това бе склонността ѝ да се обвързва с по-зрели и властни мъже.

Последният ѝ приятел, преди да замине за Париж, бе търговски представител на Седмо Авеню, два пъти по-възрастен от нея. Но за разлика от мъжа, който ѝ бе отнел девствеността, Нърб Стайн не търпеше възражения и се опитваше да я държи в пълно подчинение. Затова, когато той се опита всячески да я спре да замине за Париж, тя прекъсна връзката им и се зае да направи последните дни на майка си възможно по-спокойни.

Айрийн Лайънс, откровена до смъртта си, не одобряваше връзките на дъщеря си.

— Съвсем не е нужно да си Фройд — казваше тя, когато Алекс се върнеше късно от вечеря със Стайн, — за да разбереш, че търсиш мъж, който да ти бъде и баща.

Въпреки че спореше и отказваше да се съгласи с майка си, случаят с Дебор хвърли светлина върху горчивата истина, която тя отказваше да приеме.

Майка ѝ наистина бе права. Всичките ѝ любовници бяха все от едно тесто. Неприятният проблясък я бе накарал да се замисли за коренна промяна. Други жени биха се насочили към мъже, техни връстници. Но Алекс не постъпи така. Никога не правеше нещата наполовина и сега, с решителността на монахиня кармелитка, тя се закле дори да не мисли за секс.

Със същата упоритост, която ѝ извоюва престижното място на асистент дизайнер в Париж, Алекс се зае да промени имиджа си. Това съвсем не беше лесно. Умишлено се опита да прикрие жизнерадостното си излъчване, което никога не я напускаше. Внимателно контролираше жестовете си, дори започна да говори тихо. Изостави обичайните за нея ярки цветове и се насочи към по-убити тонове.

— Чакахме те — оплака се Софи един ноемврийски следобед, — докато пуйката съвсем изстина и стана на подметка. — Софи я бе поканила на вечеря с приятели по случай Деня на благодарността.

— Много съжалявам. Наистина щях да дойда...

— Но просто не успя. Пак не успя.

— Имам нова идея за сватбената рокля на Тифани.

Новият замисъл бе стриптийзборката да се омъжи за сина на петролния магнат, без да прекъсва връзката си с бащата на младоженеца. Алекс бе перфекционистка и вече отхвърли три идеи за сватбени рокли, които Софи бе намерила за възхитителни.

— Когато най-сетне одобрих скицата, видях, че е късно дори да позвъня.

— Питър беше разочарован...

Питър Колинс бе австралийски актьор, започнал кариерата си в Щатите в сериала на Софи „На рѳба на утрешния ден“. А след небивалия касов успех на първия си приключенски филм преди три

месеца, той бе на първо място в списъците за гости на всяко парти в града.

— Ще го преживее — промърмори сухо Алекс. Нямахше желание да се среща с мъже. Дори и с този, когото наричаха австралийския Харисън Форд. — Освен това — продължи тя, — защо ми се струва, че видях снимката му в „Пийпъл“ с Дебра Уингър? В заглавието се споменаваеше, че щели да се сгодяват.

— Тази снимка бе специално направена за пресата заради новия им съвместен филм. Питър не излиза с актриси. Твърди, че са големи егоистки. — По-възрастната дама се намръщи притеснено. — Знаеш ли, мила, високо ценя усърдността ти, но си изправена пред реалната опасност да се превърнеш в работохоличка.

— И това ми го казва жена, която спи в офиса си, за да пести време — натърти Алекс. — Освен това, не бива да се притесняваш за мен. По-щастлива съм, откогато и да е било.

Въпреки твърденията на Алекс, Софи не бе пропуснала да забележи, че искриците, които така весело блестяха в очите ѝ, когато се срещнаха в Париж, сега сякаш се бяха превърнали в кристалчета лед. Не я попита нищо през последните пет месеца. Чакаше Алекс сама да излее мъката си. Разбираше, с умението си да вниква в душите на хората, че промяната у Алекс не е случайна и тя полага много усилия да се държи нормално. Но Алекс не разбираше, че прикритието ѝ не е много убедително. Още в мига, щом се появеше някъде, талантът ѝ заслепяваше околните, независимостта ѝ ги привличаше, естествената ѝ красота както на лицето, така и на душата, не оставаха незабелязани. Въпреки че уважаваше тайните на Алекс, Софи не би достигнала това високо място в един суров мъжки свят, без завидната си упоритост.

— Казваш, че си щастлива. Да приемем, че е така, но откъде знаеш, че Питър няма да е сметановата глазура на тортата.

Тъй като не искаше да разкрива любовния си живот, или поточно пълната липса на такъв, дори и пред най-добрата си приятелка, Алекс сметна, че е крайно време да смени темата.

— Не искаш ли да видиш над какво работя?

Тя подаде скиците на Софи. Ходът се оказа успешен. Продуцентката охкаше и ахкаше, докато разглеждаше богатите рокли

от тюл и дантели, обсипани с кристални висулки. Още щом погледна скиците, идеята ѝ да намери мъж на Алекс бе забравена.

След като успя да убеди Елинор да ѝ даде възможност да зареди всички бутици на Ив Дебор в „Лордс“, защото никой не познаваше по-добре от нея гения на дизайнера, Миранда се зае със задачата, обикаляйки Щатите надлъж и шир. Въпреки че работата ѝ отнемаше много време, тя винаги намираще промеждутък, за да отскочи до Калифорния.

Двамата със Зак прекараха Деня на благодарността в Санта Барбара с Елинор. Въпреки че не бе очарована от факта, че Клара все още живее в къщата, след като прочете завещанието на леля си, тя не се притесняваше повече от присъствието на непознатата. Още повече, след като посети повторно Теодор Голбрайт и го накара да ѝ обещае, че ще я уведоми в мига, в който Елинор реши да промени завещанието си. Веднага след Деня на благодарността те се върнаха в апартамента на Зак в Лос Анжелис. Двамата продължаваха да се наслаждават един на друг с нестихваща страст. Два дни след пристигането те все още не бяха излизали от апартамента.

— Казвала ли съм ти някога какъв великолепен мъж си? — мъркаше доволно Миранда. Главата ѝ бе отпусната на влажните му гърди, пръстите ѝ си играеха с косъмчетата по тях, а дългите ѝ крака бяха преплетени с неговите.

— Май си споменавала — измърмори сънено Зак. След два дни ненаситен секс, той се чувстваше напълно удовлетворен. — Веднъж-два пъти. — В този късен ноемврийски ден, бе все още топло, но когато хладният бриз погали потните им тела, той придърпа чаршафа. — Но винаги е приятно да го чуеш.

— Никога не съм срещала мъж като теб.

Зак ѝ отвърна с доволна ленива усмивка.

— И аз не съм срещал жена като теб. — И това бе самата истина. От мига, в който видя Миранда, той я пожела. А нуждата му, нестихваща и изгаряща, го покоряваше всеки път, когато беше с нея.

Зак не обичаше да признава слабостите си, но сега знаеше, че е прекосил тънката граница между желанието, което изпитваше към Миранда, и нуждата си от постоянната ѝ близост. Други мъже се

пристрастяваха към бутилката или към комара, а Зак бе покорен от една ненаситна за секс сирена.

Задълженията им в „Лордс“ ги разделяха за дни напред, дори за седмици понякога. Но когато нуждата им станеше непреодолима, както често се случваше, единият грабваше телефона и след няколко часа отново бяха в леглото.

С една дума, Миранда бе върховното изкушение за Зак. Единственото, което го спираше да не отрече, бе, че желанията и нуждите му са споделени. Той не обръщаше внимание, но в повечето случаи Миранда се обаждаше, за да откраднат малко време и да бъдат заедно.

— Дебора Лангли отново ме попита кога ще го обявим — каза Миранда. Светската дама бе компаньонка на Евърил по време на вечерята, която Елинор бе дала.

— Какво да обявим? — Тялото на Зак бе отпуснато, а той се бе замислил за новия клон на „Лордс“ в Атланта.

— Доста странно е да ходим като тийнейджъри.

Той я погледна учудено. Никога досега не бе забелязвал Миранда да се интересува какво мислят или говорят хората.

— Не бих казал. Кога ли са ни виждали заедно на обществено място?

Въпреки че Зак ненавиждаше всички онези случаи, когато му се налагаше да облича фрак или смокинг, не можеше да не признае, че продажбите на дрехи и бижута след появата му заедно с Миранда на публични места, бързо се увеличаваха.

— Трудно е — съгласи се с въздишка тя. — Ангажиментите ни разделят, а когато сме заедно, никак не ми се иска да те дяля с други. — Зак много добре разбираше това чувство. — Но това не означава, че хората не знаят и че клюката вече не е по страниците на вестниците.

По дяволите вестниците, понечи да възкликне Зак.

— Връзката ни притеснява ли те?

— Искаш ли да ти кажа истината?

Зак бе винаги откровен с Миранда, а това, че тя може да не е била напълно честна с него, дори не му бе минавало през ум.

— Разбира се.

Тя го погледна изпод спуснатите си клепачи.

— Да, притеснявам се, когато хората шушукат, че не ти пука за мен...

— Да не би да намекваш за брак?

Зак рядко се бе замислял за живота си извън работата. Представяше си, че когато се ожени, ако изобщо го стори, бракът му ще бъде основан на уважение, доверие и любов. Като дете бе усещал любовта между родителите си, привързаността им, и бе решен да сподели същата близост, духовна и физическа, със съпругата си.

Двамата с Миранда споделяха отлично само телата си. И, разбира се, „Лордс“.

Миранда, сякаш прочела мислите му, обгърна лицето му с длани и се усмихна бавно.

— Скъпи Закари — прошепна тя нежно и ласкаво, — няма причина да бъдеш толкова мрачен. Аз не съм някое глупаво момиченце, което търси великата любов. — Устните ѝ докоснаха неговите. — Това, което споделяме двамата, ни е достатъчно. — Пръстите ѝ пробягаха по гърдите му. — Напълно достатъчно.

Зак винаги бе се гордял със способността си да взема бързи и точни решения. Той преценяваше и анализираше събраната информация и реагираше на мига.

От една страна, Миранда бе очарователна компаньонка. Освен това бе чудесна, изкусна любовница. Даже и след месеците, които бяха прекарвали заедно, самата мисъл, че тя го намира за чудесен в леглото, го възбуждаше.

Но от другата страна, тя имаше непоносимия навик да „демонстрира“ възможностите му пред празноглавите си приятелки и то по такъв начин, че Зак се чувстваше като бик за разплод.

Веднъж, когато ѝ направи забележка за поведението ѝ, тя избухна в сълзи и задавено му обясни колко много съжалява. Единственото, което я подтикнало, било, че се гордеела с него, обожавала го и не можела да скрие щастиято си. Когато най-сетне успя да я успокои, Зак се почувства като долен тип.

Миранда бе доста емоционална, но освен това бе изумително красива и изключително интелигентна. Когато станеше въпрос за „Лордс“, тя непрекъснато го удивляваше с идеите си, защото бе също толкова мотивирана, колкото и той.

Но също така не биваше да забравя животинската ѝ сексуалност. Ако не можеше да засити похотта си с него, нуждата щеше да я отведе в ръцете и леглото на друг или на други мъже. Самата мисъл, че друг мъж може да вкуси същия аромат, същите удоволствия, спускаше аленочервена пелена пред очите му и той наистина се превръщаше в разярен бик.

Но брак?

Има различни начини, по които да развържеш гордиевия възел. Можеш да пробваш и да се обречеш на провал. Ако си като Александър Велики, ще пратиш по дяволите всички древни пророци и ще го разсечеш.

Или пък, мислеше си Зак, докато се взираше в искрящите очи на Миранда, можеш да го оставиш така, както си е, и да му се порадваш. Той отхвърли съмненията и само с едно движение я премести върху възбуденото си тяло.

— Мисля — каза той, докато Миранда търсеше най-удобната поза, — че е крайно време да те направя честна жена.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сватбата на Зак и Миранда се състоя три дни преди Коледа и се превърна в най-грандиозното светско събитие в Санта Барбара.

Булката бе изключително красива в официалния копринен костюм по дизайн на Джефри Бийн. Носеше кремава шапка с широка периферия и перлите, които Зак ѝ подари за сватбата.

Младоженецът бе в традиционен тъмен костюм и развесели всички присъстващи, когато се разбра колко е притеснен. Елинор бе избрала цветята от оранжерията си, шампанското бе доставено от Франция, а сватбените подаръци пристигнаха опаковани в сини кутии с емблемата на „Тифани“.

След церемонията щастливата двойка отпътува за Бразилия за медения си месец. Рио де Жанейро криеше толкова очарование и красота. Гостите, пристигнали за първи път в страната, слушаха легенди за жизнерадостта на кариоките, очакваха хората всеки миг да заиграят самба по тротоарите, застлани с розов камък.

Миранда отдавна не се беше чувствала така добре. Дори ситният следобеден дъждец не помрачи настроението ѝ. Та нали се намираше в най-великолепния град под небето, лежеше до най-красивия съпруг на света, чиято страст бе не по-малка от нейната! Миналата вечер успя да убеди Зак да посетят някакъв клуб в Кобакабана, където за малка сума им позволиха да видят истинския, разюздан Рио. Мотото на подземния нощен клуб изглежда беше „Тук всичко е позволено“. Мъже танцуваха с мъже, жени — с жени, по двойки, дори по тройки, а управителят се правеше, че не забелязва какво става в полутъмните ъгли на заведението.

Когато се върнаха в хотела, Зак се нахвърли върху Миранда с дива страст, която очевидно бе потискал в клуба под маската на презрение.

Но не само необуздания секс доставяше удоволствие на Миранда. Бе успяла да стане госпожа Закари Девъро и това бе най-добрата сделка в живота ѝ.

Отначало побесня, когато разбра, че Елинор се готви да остави пълния контрол над „Лордс“ на Зак. Имаше, разбира се, и условие за наследството на Ана, но всички знаеха, че тя е мъртва от години. Един добър адвокат без проблем би анулирал тази клауза.

Не че Миранда бе лишена от наследство. Напротив, Елинор ѝ бе оставила солидната сума от два милиона долара и ценни бижута, сред които бе безценната игла във форма на ягуар, принадлежала някога на дукесата на Йорк.

За Миранда оставаше и платното на Караваджо, поставено в златна рамка в библиотеката, натюрморт на Сезан, засега все още в трапезарията, а също и лондонския клон на „Лордс“.

Но това, което Миранда искаше най-силно и нямаше да получи след смъртта на леля си, бе властта.

В първия миг, когато прочете съвещанието, яростта я заслепи, а след това трябваше да се извинява за необуздания си гневен изблик на Теди Голбрайт. Но това не я обезсърчи и тя веднага състави нов план.

Щом нямаше да наследи контрола над „Лордс“, то тогава можеше да го спечели по най-древния начин, като омае един мъж и се омъжи за него.

Миранда погледна спящия си съпруг. Реши, че заслужава награда за блестящо осъществения замисъл и се измъкна от леглото. Облече се и взе такси към „Месбла“, най-големия и модерен бутик в Рио.

В магазина цареше оживление. Миранда мина покрай обвития в ухания козметичен щанд, множеството колани и чанти от крокодилска кожа, и пресече отдела за обувки. Качи се с ескалатора до единадесетия етаж и разгледа всичко от бельото до ленените покривки за маса, но не видя нищо, което да я изкуши. Най-сетне се върна на първия етаж, където бяха изложени по-обикновени бижута. От другата страна на пътеката, зад заключените стъклени витрини, където бяха бижутата уникали, една от продавачките, с дълга до кръста коса, разпалено убеждаваше млади японски туристи, че не могат да си тръгнат от Бразилия, без да са си купили обеци от розов турмалин.

Наблизо младо момиче в плътно прилепнала пъстра сексапилна рокля пробваше огърлица след огърлица, очевидно за да избере тази, която най-много би подхождала на красотата ѝ.

Миранда взе чифт златни халки и ги приближи до ушите си. Огледа се и реши, че са отчайващо семпли.

Върна ги на стойката и избра чифт перли в рамка от австрийски кристал. Култивираните перли нямаха блясък. Рубините ѝ се сториха мътни, а сапфирите — прекалено сини.

И ето че най-сетне очите ѝ попаднаха на чифт обеци от зелени камъчета със златен обков. Сложи си ги и се усмихна на отражението си.

Великолепно! Погледна към продавачката, която подреждаше аквамарините. Доволна от избора си, Миранда свали обеците и с последен небрежно разсеян поглед ги пусна в чантата си от крокодилска кожа, носеща марка „Хермес“.

Усети познатия живителен трепет. Кръвта ѝ блъскаше в слепоочията, докато се отдалечаваше към изхода.

Тъкмо бе стигнала до стъклените врати, когато дебел мъж на средна възраст в синя униформа се изпречи пред нея.

— Извинете, госпожо — каза той на английски и стовари огромната си лапа върху ръкава на черната ѝ копринена рокля. — Ще трябва да дойдете с мен.

Както винаги екстравагантна, Софи уреди превоз за екипите и на трите сапунени опери, за да отидат в Колорадо, докато цареше временно затишие между Коледа и Нова година. За тази едноседмична почивка бяха поканени и актьори, които се снимаха в „Синьото езеро“, и новите сценаристи, привлечени от други продукции.

Алекс се опита да се измъкне.

— Имам толкова много неща — оплака се тя, подразнена от навика на Софи непрекъснато да променя сценария, което напълно объркваше идеите и плановете на Алекс за костюмите.

— Изобщо не се притеснявай — заяви Софи. Усмихна се, като си помисли каква изненада очаква младата работохоличка, която тя толкова много обичаше. — Нещата сами се подреждат. Винаги става така.

— Едва ли ще бъдеш толкова весела, когато се окаже, че Тифани няма какво да облече за дебюта си в шоуто.

— Тялото на Тифани е божествено! И в необработена кожа да я облечеш, пак ще обере овациите.

Алекс се засмя и се предаде.

Докато беше още малка, майка ѝ, изглежда напълно обладана от някаква мания, местеше малкото им семейство от град на град, от щат в щат. Въпреки че прекараха почти цяла година в Дуранго, Алекс никога не успя да посети Аспен. Нямаше човек, който да остане разочарован от бившето миньорско селище.

Още от пръв поглед, обгърнатата от снежна пелена долина, бе запленила Алекс. Викторианската архитектура ѝ се стори странна, малките магазинчета — очарователни, природата — неповторима, а хората бяха много по-гостоприемни и чистосърдечни, отколкото бе очаквала.

Остави се да бъде представена в тесния кръг знаменити личности, които редовно посещаваха Аспен, само заради чара и настоятелността на Софи. Високопланинската вила, останала в нейно владение след развода със съпруга ѝ, се намиреше само на две мили от центъра на селището. Огромната къща бе почти изцяло изградена от стъкло, което откриваше неповторима панорама към синьото небе, назъбените планини и бялата снежна шир. В почти всички стаи пращеше весел огън в каменните камини. В хола огромната коледна елха, украсена с американски и традиционно европейски играчки, се издигаше чак до високия таван.

На третата вечер след пристигането Алекс седеше на тежкото борово бюро в стаята си, приведена над скиците.

— Чук, чук! — сепна я глас откъм вратата.

Тя вдигна поглед. Беше Стоун Майкълс, който изпълняваше ролята на един стар приятел на Тифани, още от гимназията, понастоящем джаз саксофонист. Когато Алекс видя за пръв път привлекателните актьори като двойка, веднага ѝ заприличаха на Кен и Барби, прословутите кукли.

— Претърсих цялата къща, за да те намеря.

Алекс въздъхна тихичко и остави молива. Очевидно Стоун бе поредният в списъка на Софи, с когото по-възрастната ѝ приятелка искаше да я събере. Софи го бе открила на една бензиностанция на „Сънсет“ и след като го бе направила актьор, явно бе решила, че той е и най-подходящият мъж за Алекс.

— Извинявай. Точно смятах да взема душ и да дойда, но ме осени една идея и...

— И не можа да се въздържиш да я нарисуваш — довърши вместо нея Стоун и влезе в стаята без притеснение. Нещо в походката му ѝ напомняше за Джеймс Дийн. Носеше две чаши бяло вино. Поднесе ѝ едната. Тя я пое и въздъхна:

— Признавам се за виновна.

— И аз съм същият, когато работя над някоя роля.

Алекс му се усмихна и отпи от виното.

— Чудесно е! Благодаря.

— Удоволствието е изцяло мое.

Той погледна надолу към скицника, любопитен да види последния ѝ модел. Алекс раздражено затвори папката. Беше перфекционистка и не обичаше някой да гледа работите ѝ, преди да ги е одобрила самата тя. Стоун отпи от виното и подхвърли:

— Чаках те да се присъединиш към нас в горещия басейн.

По настояване на Софи Алекс бе прекарала целия ден с един страхотен едър мъж, същински Арнолд Шварценегер, който ѝ преподаваше ски уроци не по-зле от Фол Мар. След безброй безуспешни опити да запази стойка и да взема правилно завоите, тя продължи да налита на най-близките преспи и когато усети, че всяко мускулче я боли до изнемога, се отказа и се върна в къщата. Стоун я бе убедил да се присъедини към веселящите в басейна и накрая тя бе приела. Самата мисъл, да се отпусне в топлата галеца вода ѝ се струваше като истинска манна небесна. Но както често се случваше, докато стоеше под душа, ѝ дойде идея за нов костюм от кадифе и дантела и тя се втурна да го нарисува.

— Знаеш ли — подхвана Стоун, когато тя не отговори веднага, — ако нямах достатъчно самочувствие, бих казал, че ме пренебрегваш. — Приятелската му усмивка ѝ показва, че той не се сърди.

— Не е така. — Тя отново отпи от виното. — Доколкото си спомням, снощи ходихме заедно в града.

— С още петима, които да пазят честта ти — напомни ѝ той. — А ти остана колкото да потанцуваш два-три пъти с мен. По дяволите, Алекс! Защо се прибра в девет?

Стоун беше приятен, но доста напорист млад мъж. Искаше ѝ се да се насочи към някоя друга. Като например Бренда, сценаристката, която не криеше увлечението си по него.

— Съжалявам. — Алекс отмести ръката му, когато започна да си играе с обещата ѝ. — Бях изтощена. Просто не съм свикнала на такава надморска височина.

Той я погледна укорително над чашата си.

— Защо усложняваш нещата, Алекс?

— Кои неща?

— Тези, между теб и... — Той взе ръката ѝ в своята. — ... мен. — Докосна я с устни. — Между нас.

Умората ѝ бе взела надмощие и не ѝ беше до любовни игри. Още от мига, в който се качиха на частния влак от Ел Ей, той непрекъснато се опитваше да я сваля. Не ѝ се искаше да го огорчи и го отбягваше. Но това, помисли си Алекс, се оказа грешка.

— Няма никакво „нас“! — твърдо изрече тя и издърпа ръка.

— Сигурна ли си?

— Убедена съм. — Алекс усещаше, че губи търпение. — Извинявай, Стоун. Намирам, че си чудесен човек и много те харесвам, но...

— И аз те харесвам. — Окуражен, той се опита да зарови пръсти в косата ѝ.

Тя отново отблъсна ръката му.

— Харесвам те като приятел. Като колега от екипа на „Синьото езеро“. Но точно сега работата отнема голяма част от времето ми и не мога да си позволя каквато и да е връзка.

— Добре. — Този път усмивката му бе като на изгладнял хищник. — Нямам нищо против един малък флирт.

Защо ли винаги е така, зачуди се Алекс, най-хубавите мъже, се оказват пълни тъпаци. Напомни си, че работят заедно и няма смисъл да се карат. Остави чашата на масата, стана, сложи двете си ръце на широките му рамене и го погледна в очите.

— Слушай ме внимателно, Стоун. Забрави и за връзка, и за флирт. Дойдох тук, за да си почина. А това едва ли ще се нарече почивка, ако непрекъснато се опитваш да ме вкараш в леглото си.

Той я погледна с изражението на човек, който не разбира езика, на който му говорят.

— Ти сериозно ли... — не довърши той, напълно изумен.

— Напълно сериозно.

Стоун прокара пръсти през косата си и в очите му се появи огорчение и несигурност. Алекс започна да омеква.

— Трябва да поработя. Защо не предложиш на Бренда чаша вино?

— На Бренда ли?

— Новата сценаристка. Софи я открадна от „Пътеводна светлина“. Познаваш я, червенокосата.

— Високата и кльощавата ли?

Алекс въздъхна тежко.

— Стройна, Стоун. Казва се стройна. И ако не си забелязал, има страхотни крака.

— Бях прекалено зает да тичам след теб, за да забележа някоя друга. — Сините му като на Пол Нюман очи станаха замислени. — Защо пък да не я поопозная? — изрече на глас мислите си той. — Ако е сценаристка, може да вложи малко повече живец в героя ми.

— Чудесна идея! — Тя му се усмихна насърчително. — Желая ти успех.

— Благодаря, Алекс. Ти си върхът. — Наведе се, целуна я лекичко, съвсем по братски, и се запъти към вратата. Поспря пред огледалото и като си подсвиркваше, оправи вълнистата си руса коса.

Алекс се засмя, доволна, че се е спасила от упоритото му ухажване. Поклати глава и отново се наведе над скицника, за да довърши дантелените ревери.

През деня Рио гъмжеше от хора, но нощем сякаш всички излизаха навън да се веселят. Улиците се изпълваха с удивително привлекателни хора, в клубовете танцуваха и пееха неуморно. Луксозният хотелски апартамент на Зак и Миранда гледаше към залива Гуанабара, но в този момент Зак дори не забелязваше множеството светлини, сред които изпъкваше Захарната планина. Той крачеше нервно, обзет от гняв.

— Не разбирам — повтори той за сетен път. — В портфейла си имаш не една и две кредитни карти. Да не говорим за травел чековете, които са поне за пет хиляди долара.

— Доста повече — каза Миранда със спокойна усмивка, която го вбеси още повече.

— Защо, по дяволите, ти трябваше да задигнеш тези обеци?

Когато му се обади мениджъра на „Месбла“ и го събуди, Зак бе сигурен, че е станала грешка. Но когато пристигна в кабинета на охраната, се оказа, че всичко е истина. Жената, станала негова съпруга само преди три дни, бе хваната, когато се опитвала да задигне обеци за петдесет долара.

— По дяволите, поне смарагдите да бяха истински!

— Няма значение, чудесни са. Стават за всеки ден.

— Тогава защо просто не ги плати? Както правят всички.

— Нямаше да е интересно.

Тя въздъхна малко театрално, отиде до бара и взе бутилка шампанско. Направи се, че не забелязва гнева му и внимателно отвори бутилката. Сипа от искрящата напитка в две високи тесни чаши.

— Моля те, скъпи — измърка гальовно и нацупи устни, — та това е меденият ни месец! Нека не се караме.

Зак едва се въздържа да не удари с юмрук в стената.

— По дяволите, Миранда...

— Пийни си малко. — Тя му подаде чашата. В този миг Зак мрачно си помисли, че Ева сигурно е приличала на Миранда, когато е поднасяла на Адам лъскавата червена ябълка, с намерение да отвлече вниманието му от змията на дървото. — От изключително добра реколта е. Доста трудности създадох, докато го открият. Само заради теб.

Зак поклати глава, опитвайки се да потуши гнева си и отпи. Шампанското наистина бе чудесно, но му се пиеше бира. И то направо от бутилката.

Сам си бе виновен. Толкова искаше да бъде важна клечка. Израсна, без дори да е чувал за „Чипъндейл“, „Бакара“ или „Роял Долтън“.

Хората от фамилията им бяха все обикновени хора, бедняци и несретници, които дори нямаше какво да предадат в наследство на децата си. Те дори не бяха чували за такива баснословни богатства като това на Елинор Лорд.

Закари не можеше да разчита, на каквито и да е връзки и бе достигнал сегашното си обществено положение благодарение на ума, упоритостта и постоянството си, както и с готовността си да поема рискове. Но си бе струвало труда.

Ето че сега бе милионер, президент на международна компания. Бе заклет републиканец, независимо от факта, че винаги гласуваше за демократите. Посещаваше епископалната църква, въпреки че понякога се връщаше към младежките си години и все още изричаше по навик думите на латински. Членуваше в много престижни клубове, но тайно признаваше, че голфът е безкрайно скучен и отегчителен.

И най-сетне, наистина най-сетне, той бе женен за една изключително сексапилна, удивително красива светска дама. Тогава защо, по дяволите, се чувстваше така, сякаш нещо му липсваше?

Може би, защото току-що бе открил, че съпругата му, макар и от висшето общество, по душа е най-долна крадла.

— Трябва да изясним този въпрос, Миранда.

— Ще помогне ли, ако ти кажа, че ужасно много съжалявам? — Гласът ѝ бе нисък и приглушен. Гласът, с който винаги говореше, когато бяха в леглото. — И ако ти обещава, че това няма да се повтори никога вече. — Тя го погали по бузата. — Просто едно малко дяволче ме подтикна да го направя. — Очите ѝ бяха широко отворени, искрени. — Нали знаеш, че не мога да устоя, когато ми се прииска нещо. Моля те, не ми се сърди! Готова съм да направя всичко, за да оправя настроението ти, скъпи — изрече задъхано тя. Когато върхът на езика ѝ облиза лъскавите ѝ устни, Зак си спомни за сутринта. Споменът за невероятните неща, които бе направила с езика си, го възбудиха. — Абсолютно всичко... — Тя го манипулираше като използваше секса, за да получи всичко, което пожелае.

Миранда забеляза, че съпругът ѝ още се колебае и остави чашата на масата. След това започна лениво да се съблича с отработени движения, на които дори изкусните стриптийзьорки във „Фоли Бержер“ биха завидели. Очите ѝ потъмняха от желание, докато разкопчаваше копринената си рокля, която небрежно пусна върху синия килим. Дантеленият ѝ сутиен последва роклята и откри чудесните ѝ заоблени гърди. Зърната ѝ вече бяха втвърдени от възбуда. Тя стоеше срещу него гола, само с колана си за жартиери и черни, обточени с дантела, чорапи, все още с високите си обувки, сигурна в ефекта от съвършенството на своето тяло. Когато най-сетне свали и последното късче дантела, тялото на Зак вече пулсираше от желание.

Любиха се бързо и трескаво, но тази вечер Зак се почувства странно неудовлетворен и самотен.

Девет месеца след завръщането на Алекс в Щатите, в Ню Орлиънс започнаха снимките на „Синьото езеро“. Алекс нямаше търпение да види костюмите си на екрана и замина с екипа.

Знаеше, че Дебор и сестра му ще бъдат в града по случай откриването на новия клон на „Лордс“, но това не можеше да помрачи радостта ѝ.

— Ти не си наред! — оплака се актрисата Мери Бет Олсън през последния им следобед в града.

Алекс вдигна поглед от полата, която забождаше с карфици, за да поправи малките дефекти. Макар и кадрите извън студиото да бяха готови, същите костюми щяха да бъдат използвани за сцените, които щяха да заснемат след завръщането им в Калифорния.

— Защо?

— Защото — продължи Оливия Дру, която играеше съпругата на петролния магнат, — си голяма глупачка.

— Предстои предпоследната вечер на Марди Грас, а ти още не си отишла на карнавала — натякна ѝ Мери Бет.

— Имах много работа.

— Ти все имаш работа. Честна дума, момиче, правиш повече дори и от джуджетата на Дядо Коледа.

— Вече приключихме със снимките — опита се да я убеди Оливия. — Ела да се позабавляваме.

Идеята ѝ допадна. Алекс наистина завиждаше малко на екипа, докато ги наблюдаваше как се забавляват, а тя си стоеше в хотела и правеше последни промени в колекцията от безброй костюми. От деня, когато се върна в Щатите, работеше неуморно. Сама си налагаше тази тежка програма и не си оставяше нито миг за развлечения. Отвсякъде във Френския квартал долиташе музика и говор на тълпи хора, дошли да се забавляват. Алекс усети, че се предава.

— Защо пък не. За малко може.

Час по-късно тя стоеше пред огледалото, взирайки се в променената до неузнаваемост жена отсреща. Роклята, която Алекс бе създала специално за Тифани, откриваше раменете ѝ, а виолетовото, зеленото и златното веднага привличаха погледа. Сложи си златни гривни и огромни халки на ушите.

Изглеждаше превъзходно. Дори фантастично. Странното бе, че се чувстваше точно толкова неотразима, колкото и изглеждаше. След като бе положила толкова усилия да се промени, след като избяга от Дебор, Алекс бе преоткрила своята женственост.

— О, Господи, приличаш на някоя богата чаровна циганка с буйна кръв — отбеляза Оливия.

За жена, която изпълняваше ролята на богаташка, задължително облечена в костюм на Шанел, дори и когато подреждаше цветя, Оливия имаше доста скандален вид с черните си къси кожени панталони, яке и ботуши над коленете и с разпуснатата си черна коса. Когато я видя, Мери Бет застина от изненада. Всеки рокер си мечтаеше за такова гадже.

Самата Мери Бет се бе докарала като легендарната Покахонтас в автентичен индиански костюм от велурени бикини и корона от пера, купени от магазин на Чартс Стрийт.

Тази вечер Бърбън Стрийт гъмжеше от шумни веселяци, всеки грабнал чаша „Хърикейн“, прочутия коктейл на града, смесица от ром и плодове пунш.

— Връщам се в хотела! — извика Алекс два часа по-късно, надвиквайки гърмящия Диксиленд джаз бенд, за да могат да я чуят останалите от компанията.

— Толкова скоро?! — Оливия се олюляваше на високите си токове, но едър мускулест мъж, облечен като каубой, я подкрепяше. Тя бе пияна, но почти всички наоколо бяха в подобно състояние.

На Алекс ѝ се струваше, че всички задръжки по отношение на пол, обноски и обществено положение са забравени. Млади и стари, мъже и жени, бедни и богати се бяха смесили като съставките на коктейла, който пиеха.

— Заболя ме главата. — В интерес на истината, не беше така, но ако останеше още малко, със сигурност щеше да я заболи.

— Имам аспириин — предложи Мери Бет и пхна ръка в чантата си.

— Няма нужда, наистина няма...

— Чакай малко! Някъде тук е. — Мери Бет изсипа всичко на бара. Наоколо се разпиляха монети, смачкан пакет цигари и най-накрая — малка розова кутийка. — По дяволите! — изруга с пиянски глас актрисата. — Изпуснах си спиралата.

Трима мъже, маскирани като Мария Антоанета, веднага коленичиха, за да открият, а Мери Бет се разкиска неудържимо. Тя все още се смееше, когато Алекс стана от бара. Оказа се, че съвсем не е толкова лесно да се върне в хотела. Карнавалното шествие се носеше по улицата, а най-отпред дефилираха музиканти, облечени като морски създания — розови корали, екзотични риби и миди, които се поклащаха в такт с музиката, сякаш носени от подводни течения. Самото шествие показваше драматизиран откъс от пътешествията на Одисей, който завързан на мачтата, за да не се поддаде на Сирените, които от време на време изоставяха опитите си да го прелъстят и хвърляха наоколо балони, конфети и книжни ленти към маскираните зрители. Навсякъде по улиците гърмеше джаз. Алекс си проправяше път през шумната тълпа. На ъгъла на Бърбън Стрийт и Сейнт Питърс на пътя ѝ се изпречиха трима пияни моряци.

— Я-я-я... — изфъфли единият от тях и в мътните му очи светна похот. — Че това е циганка гледачка!

Алекс се опита да ги заобиколи, но триото ѝ прегради пътя.

— Защо не ми погледаш на ръка, сладурче — предложи другият моряк и протегна ръка към нея.

Алекс се направи, че не вижда протегнатата длан и се озърна с надеждата да привлече вниманието на дежурен полицай.

— Бихте ли ме извинили... — Тя направи крачка в другата посока, притеснена и объркана.

— Къде си се разбързала, захарче? — попита първият. Хвана ръката ѝ и се наведе толкова близо, че тя усети алкохолния му дъх. Обзета от ярост и страх, Алекс се опита да издърпа ръка, но пръстите му се затегнаха в желязна хватка.

Като че ли тези тримата не ѝ стигаха, ами зад нея изникна и още един.

— А, ето къде си била, скъпа — извика някакъв мъж на Алекс с престорена усмивка на облекчение. — Стори ми се, че те изгубих в заведението...

Той се връщаше в хотела си, когато забеляза, че непознатата е изпаднала в беда. Нима не си даваше сметка, че да се появи в такъв сексапилен костюм, и то последния ден на карнавала, бе равносилно да размаха червен плащ пред корида бикове? Ръката му се плъзна по рамото ѝ и Алекс се вкамени от страх.

— Къде, по дяволите, беше? — В гласа му се прокрадна раздразнение. — Върнах се от тоалетната, а ти бе изчезнала.

Алекс схвана веднага. Нямаше никаква представа кой е спасителят ѝ, но в очите му прочете добронамереност и се почувства по-сигурна.

— Беше пълно с народ, излязох за глътка чист въздух и тълпата ме понесе.

— Толкова се притесних! — Жестът му бе изпълнен с нежност, когато се пресегна и махна кичур от челото ѝ осеяно със златни конфети и книжни ленти. След това се обърна към триото, които си шепнеха нещо: — Благодаря ви, че сте наглеждали момичето ми — каза мъжът и ги изгледа поред. Бръкна в джоба си и измъкна няколко сгънати банкноти. — Да се почерпите с по една бира.

Двама от тях, макар че едва се държаха на краката си, бяха готови да приемат, но този, който държеше Алекс за ръката не остана доволен.

— Тъкмо смятахме да се позабавяваме.

— Чудесна вечер да се позабавява човек — съгласи се непознатият. Усмихна се, но очите му останаха строги. — Приятно прекарване. — Той се обърна и поведе Алекс със себе си, но миг по-късно морякът отново ги настигна.

— Смятахме да се позабавяваме с малката циганка...

Мъжът усети, че Алекс трепери, и я прегърна по-силно.

— Страхувам се, че не успяхме да се разберем. — Гласът му звучеше приятелски, но черните му очи бяха твърди като гранит. — Тази дама вече е заета. Така че, вие момчета, най-добре си потърсете друга компания. Освен ако не сте решили да се срещнете с бреговата охрана. — В гласа му се прокрадна заплаха.

Последва дълъг напрегнат миг. Нито един от двамата мъже не трепна. Най-сетне морякът сви рамене.

— Абе, човече, я си я дръж — изломоти той. Обърна се и се заклатушка след приятелите си.

Алекс въздъхна облекчено и тъкмо се готвеше да му благодари, когато той се обърна към нея.

— Винаги ли сте толкова безразсъдна, госпожо? Или сте просто глупава?

Стоеше пред нея с леко разкрасени крака. Алекс си помисли, че вместо тъмния костюм би трябвало да е облечен като корсар, с лула и превръзка през окото.

Тя реши, че за тази вечер си е имала достатъчно неприятности с мъжете. Нямахше желание да слуша назидателна лекция, пък била тя и напълно добронамерена.

— А вие винаги ли сте толкова груб? — парира въпроса му тя.

— Ако сте толкова загрижена за добрите ми обноски, май не ви е мястото в този град, още по-малко по това време на годината. Имате страхотен късмет, че се появих. Къде сте отседнала? По-добре да тръгваме към хотела ви, преди някой друг пияница да реши да се прави на цигански цар.

Дланите ѝ бяха все още влажни от преживявания страх.

— Мога и сама да се върна до хотела.

— Като ви гледам как сте облечена, сама няма да стигнете и до следващия ъгъл. Да не мислите, че в града има среща на скаути? А вие сама си го просите.

— Роклята ми не е по-предизвикателна, от който и да било друг маскараден костюм. — Очите ѝ, блестящи като испански дублони, мятаха искри.

— Така е. Но повечето жени на улицата не могат да се мерят с вас. — Алекс предположи, че думите му са комплимент, въпреки че тонът му бе доста рязък.

— Винаги ли сте толкова очарователен? — попита мило тя. — Или може би да спасявате непознати жени ви е тайното хоби?

Стояха на сантиметри един от друг, без да откъсват очи.

И тогава, най-неочаквано, мъжът се усмихна. Чертите му се смекчиха и тя забеляза колко неустойимо привлекателен е той.

— По дяволите, много съжалявам — каза чистосърдечно непознатият. — Сигурно не е никакво извинение, ако ви кажа, че имах ужасен ден и си го изкарах на вас.

— Сигурно бяхте прав за тълпата — призна, макар и с нежелание тя. — Въпреки че не излязох сама.

— Да не сте изгубили съпруга си?

— Не съм омъжена.

— С приятел ли бяхте? — попита небрежно той, въпреки че с трепет очакваше отговора ѝ.

— Всъщност, бях с приятелки, но аз реших да се върна в хотела, а те останаха да се повеселят.

— Ако ви се извиня за грубото държание, ще ми позволите ли да ви изпратя до хотела? Все още не ми се прибира — каза той, напълно забравил, че само преди минути му се искаше час по-скоро да стигне до апартамента си на последния етаж на хотела, където бе отседнал.

Нещо се породило в този миг помежду им. Някакво напрежение, което не бе просто привличане. Около тях се блъскаха и крещяха хора, но те стояха като уединен малък остров сред човешкото множество.

— С удоволствие — отвърна спокойно тя и в очите ѝ припламна отдавна забравен пламък.

— Чудесно. — Той протегна ръка. — Между другото, казвам се Закари Девъро.

— Александра Лайънс. — Тя пое протегнатата ръка и потръпна от необяснимо вълнение.

До хотела ѝ се стигаше за не повече от пет минути, но тази вечер, заради тълпите, щеше да отнеме най-малко половин час.

— Какво ще кажеш да пийнем по нещо? — попита Алекс. Не ѝ се искаше да го остави да си тръгне толкова скоро.

Зак си напомни, че е женен мъж и интересът, който бе предизвикала у него Александра Лайънс, е по-скоро опасен, отколкото безобиден. Независимо от това че бракът му се очертаваше като ужасна грешка, Зак не беше мъж, който би отмъщавал с изневяра на съпругата си. Не че нямаше с кого, около него винаги се трупаха омъжени и неомъжени обожателки, които биха дали всичко на света, за да прекарат няколко часа в обятията му. Но Зак бе човек на думата, а бракът бе нещо много сериозно и отговорно. Не би поругал, брачната клетва „В добро и в зло...“

— С удоволствие бих пийнал — отвърна той и заглуши натрапчивия предупредителен глас, който прозвуча в съзнанието му.

Всички заведения наоколо бяха препълнени. Да става каквото ще, реши Алекс. И без това нямаха избор.

— Май ще бъде най-добре да се качим в апартамента ми и да извикаме някой от рум сървиса. — Тя го погледна в трепетно очакване.

Зак съзнаваше, че прави грешка. Но в този момент, в тази карнавална нощ, под звуците на джаз парче на Луис Армстронг, той усети как самоконтролът му, изграждан години, му изневерява.

— Чудесно — чу се да казва с приглушен глас, преди още да дойде на себе си и да промени решението си.

Докато Зак се бореше със съвестта си, Миранда се разхождаше покрай Мисисипи в компанията на някакъв непознат ръка за ръка. Пъхнати дълбоко в чантата ѝ, лежаха чифт кожени ръкавици, които този път успешно бе задигнала от „Мезон Бланш“ на Кенал Стрийт.

Барът, в който влязоха, въпреки непретенциозния си външен вид, напомняше отвътре на онези старинни кръчми във „Вю Каре“, които поддържаха доста специална клиентела. Щом си поръчаха по един коктейл „Сазерак“, Миранда и нейният придружител се смесиха с тълпата на претъпкания дансинг.

Когато усети дългите тънки пръсти на облечената като мъж Мари Елен да опипват тънката ѝ талия, Миранда се усмихна в нетърпеливо очакване.

Алекс бе наела малък хотелски апартамент със спалня и хол. Седнаха в хола, където имаше канапе и фотьойл, достатъчно далече един от друг, за да не предизвикват съдбата и да не се поддадат на изкушението.

Никога не бе срещала мъж, с когото толкова лесно и непринудено можеше да разговаря. Улови се, че му разказва за себе си много повече, отколкото на когото и да било друг — за детството си с майка си и брат си близък, за постоянните премествания от град на град, за болката и самотата, след смъртта на Дейвид, а после и на майка ѝ. Не можеше да спре да говори. Довери му дори мечтите си да стане известен дизайнер, описа времето, прекарано в Ню Йорк и в Париж. Разказа му всичко за „Синьото езеро“, за промените в сюжетната линия, които Софи правеше непрекъснато и за проблемите, произтичащи от това. Но не спомена нищо за връзката си с Дебор. Не че се срамуваше, напротив — бе дори горда, защото бе вдигнала глава и бе продължила напред.

Не спомена нищо и по друга причина. Все ѝ се струваше, когато се връщаше към онези месеци, че всичко се е случило с друго момиче, много по-глупаво и наивно, отколкото се чувстваше тя сега.

— Господи... — въздъхна накрая, когато най-сетне се опомни. — Та аз не млъкнах.

Зак напълни чашите им от виното, което бяха поръчали.

— Приятно ми е да те слушам. — Жаждата ѝ за живот бе заразителна. Макар че работеше в Холивуд, съвсем не бе приела манталитета и държанието на живеещите там. Тя бе най-естественото момиче, което някога бе срещал. Ако ѝ го кажеше, едва ли би ѝ прозвучало като комплимент. Но се оказа, че не е така.

— Но аз все още не знам нищо за теб — погледна го Алекс в очакване. — Само знам, че ще изглеждаш по-добре в блестяща рицарска броня, отколкото в костюм на Брукс Брадърс.

— Не съм имал костюм, докато завърших колежа — за собствено учудване призна той. Не се срамуваше от скромния си произход, но не бе и свикнал да споделя миналото си, още по-малко с току-що срещнат човек.

— Ясно. — Тя подви крака на канапето. — Ето един мъж, който дължи успеха единствено на самия себе си.

— Е, и на малко помощ от приятели. — Зак ѝ разказа накратко за детството си, за годините, когато ходеха за риба и на лов с баща си. — Баща ми почина, когато бях на десет...

Алекс изказа съжалението си. Сама познаваше болката да загубиш родител. Не можеше да си представи как би живяла, ако майка ѝ бе починала, докато двамата с Дейвид бяха още деца.

— Голямо ли беше семейството ти?

— Бях най-големият от осемте деца. Едно момче и седем момичета.

— Господи! Как си се справял?

— Без проблеми. — Зак винаги бе поемал отговорността в семейството, което много обичаше, и след смъртта на баща си веднага бе влязъл в ролята на втори родител. Когато майка му, останала без никакви пари, започна работа като домашна прислужница в града, Зак пое всички задължения в къщата и стана не само великолепен готвач, но дори се научи да прави прически на сестрите си. — Когато станах на шестнадесет, си намерих работа като докер в Ню Орлиънс, откъдето минаваше стоката на „Лордс“ — продължи разказа си той. — За стария магазин говоря. Днес открихме нов клон на веригата.

— Чух — кимна Алекс. Притесняваше се да не се натъкне на Дебор, когато пристигна в Ню Орлиънс и видя тълпите, които се стичаха за карнавала. Но скоро разбра, че е било глупаво от нейна страна да се безпокои. Възможността да се сблъска с този ужасен човек бе минимална. — Винаги съм харесвала „Лордс“. Всичко е подбрано с изискан вкус и стил.

— Благодаря, ще го кажа на когото трябва.

— Доста дълъг път си извървял от докер до изпълнителен директор. — Този невероятен мъж я интригуваше все повече и повече. — Ти ли си изпълнителен директор на веригата?

— Всъщност, аз съм президент на компанията.

Тя не се учуди. От Закари Девъро се излъчваше такава сила.

— Впечатлена съм.

— Просто имах късмет. А и не беше толкова лесно. — На Алекс ѝ хареса, че не е самовлюбен и надут. Струваше ѝ се, че този мъж ще успее във всичко, с което се захване, независимо дали беше лесно, или не. Когато му каза какво мисли, той сви рамене. — Честно казано, през последната година в гимназията, когато още работех като товарач, ми предложиха да работя за „Лордс“, след като завърша. Искан да започна работа.

— Но...

— Майка ми не бе съгласна. Исканше да отида в колеж.

— Всяка майка мечтае децата ѝ да се изучат. Моята години наред пестеше всяка стотинка, за да мога да уча в Академията за мода. — Тя също не бе съгласна, когато Алекс напусна, за да се грижи за нея.

— Това не беше традиция в семейството — довери ѝ Зак. — По времето на баща ми, всеки, който отивал в колеж, бил смятан за мързеливец. Но родителите ми разбрали, че времената се менят и бъдещето на децата им не е сред траперите.

— Сигурно ти е било много трудно... — прошепна Алекс и се замисли. — Когато пристигнах във Франция, се чувствах така, сякаш бях кацнала на луната, а и всичко изглеждаше толкова по-различно от нещата, с които бях свикнала.

Значи тя бе склонна да разсъждава трезво, освен че беше много красива, помисли си Зак, и се изплаши за себе си.

— Аз бързо свикнах с новата работа — отвърна той, когато си спомни периода на приспособяване.

Тя отпи от виното и го погледна с интерес.

— В кой колеж си учил?

— Получих стипендия като състезател по американски футбол за Тюлейн, тук в града. — Това му бе позволило да работи на половин ден в „Лордс“, докато го повишиха в продавач. Всяка стотинка, която изкарвал, изпращал на майка си. Тя си го представи с подплънките на раменете и прилепналите бели панталони и реши, че сигурно е изглеждал великолепно.

— Добър ли беше?

— Така казваха — сви рамене Зак. Всъщност бе успял да впечатли всички. — Макар още първата година да получи фрактура на коляното точно в края на сезона и това завинаги прекърши надеждите ми да стана национална звезда.

— Сигурно си се чувствал безкрайно нещастен. — Алекс добре познаваше чувството, когато младежките ти мечти рухват.

— За малко. Но има едно нещо, на което ме научи животът — как да отвърщам на удара. С една дума, когато завърших, имах диплома и за маркетинг, и за търговия... После записах мениджмънт, а след три месеца защитих кандидатска степен в същия колеж. — Всичко, което бе постигнал, бе благодарение на Елинор. Шест месеца, след като бе назначен на пълен работен ден, той предложи нова система за зареждане, която веднага привлече вниманието ѝ. Елинор винаги разпознаваше таланта в мига, в който се натъкнеше на него, и предложи да му плати обучението в Харвард. Зак отказа да вземе парите като подаяние, но бе готов да ги приеме като заем, който да изплаща на вноски след завършването си. — След това се върнах на работа в централното управление на „Лордс“ в Ел Ей. — Той разпери ръце. — Край на приказката — завърши той, без да споменава нищо за шеметното си изкачване до поста вицепрезидент, а после и до президент.

— Съпругата ти сигурно много се гордее с теб — рече тя, разочарована, че е забелязала златната му халка.

— Сигурно. — Безразличието му веднага пролича.

— Тя с теб ли е сега?

— Миранда урежда бутиците на Дебор и дойде за откриването. — Нито се учуди, нито се почувства разочарован, когато жена му

предпочете да прекара вечерта с дизайнера и малко странната му сестра, вместо със съпруга си.

След завръщането им от Рио преди тринадесет месеца, едва ли бяха прекарвали повече от пет дни заедно. Работата ги поглъщаше и се налагаше доста да пътуват. Но той се бе питал много пъти, дали, ако наистина се обичаха, нямаше да намират начин да прекарват повече време заедно. За съжаление, когато жена му все пак благоволи да се присъедини към него в имението във френско-нормандски стил, което бе настояла да купят в Брентуд, сякаш леден вятър премина през къщата и помете спокойствието и тихото всекидневие.

Алекс забеляза как той се намръщи.

— Да не би жена ти да е Миранда Смайт?

Не можеше да си представи този мъж, женен за войнствената напориста лейди Смайт. Алекс знаеше старата поговорка, че противоположностите се привличат, но Закари Девъро и Миранда Лорд Баптиста Смайт бяха най-неподходящата двойка в цялата вселена.

— Така се казваше — поправи я Зак. — Познаваш ли я?

— Виждала съм снимката ѝ в пресата. — Ако споменеше нещо повече, щеше да се наложи да разкаже и за времето, прекарано с Дебор, а Алекс нямаше да позволи онзи мръсник да ѝ развали вечерта.

Сякаш почувствал се гузен, че е женен, Зак се впусна да ѝ разказва в продължение на час за съпругата си. Спомена за успеха, който имаха колекциите на Дебор. Не спомена само за честите кражби на Миранда от магазините. Почти не минаваше седмица, без Зак да получи най-дискретно сметката за нещо, което жена му не се бе въздържала да вземе. За щастие, след преживяното в Рио, Миранда посещаваше само магазини, в които имаха открита сметка. Очевидно нямаха смелостта да я хвърлят в затвора заради шал на Хермес или парфюм „Обсешън“, които спокойно можеше да си позволи. Но разказа с какво желание Миранда е променила лондонския клон на „Лордс“. Пропусна също да спомене колко хладни са станали отношенията им след завръщането от Рио. Не можа да признае, че сексът е бил причината за заблудата, която ги накара да сключат брак. А сега, след като съвсем скоро бяха отпразнували първата годишнина от сватбата си, отношенията им още повече бяха охладнели. Но не можа да не изтъкне изключителния вкус на жена си

към красивото, както и способността ѝ да привлича английското висше общество на приемите, които даваше, и по този начин увеличаваше клиентите им. Не каза и дума за това, че напоследък, когато благоволяше да му проговори, ставаше въпрос само за дрехи, партита и конни състезания, или за да го осведоми кой си е направил пластична операция, чия съпруга е избягала с инструктора си по карате, който член на яхтклуба в Палм Бийч с коя омъжена принцеса от малко европейско княжество прелюбодейства, за което дори не бе чувал. Не пожела да коментира и увереността си, че Миранда едва ли е толкова заета, щом ходи къде ли не с единствената цел да бъде видяна в компанията на някои високопоставени особи и богаташи, а иначе не ѝ оставаше време за обикновени всекидневни неща.

Въпреки дискретността, с която говореше, Алекс си направи някои заключения. И макар той да не споменаваше много за семейството си, подозираше, че нещата не вървят добре.

Това съвсем не ѝ влизаше в работата. Зак я привличаше, но тя нямаше намерение да се забърква с женен мъж.

Той усети, че разговорът замира и отново се върна на идването на Алекс в Ню Орлиънс. От деветнадесет месеца сериалът „Синьото езеро“ се бе превърнал в смисъл на живота ѝ, бе ангажирал дните и нощите ѝ. И ето че в тази дълга карнавална нощ отново се бе замислила за бъдещето си като дизайнер.

Зората бавно проникваше през прозорците. И чак сега Алекс се почувства изтощена.

— Не мога да повярвам, че говорим цяла нощ — въздъхна тя.

— Карнавалът провокира полета на фантазията, пробужда спомени... — Зак знаеше, че трябва да стане, да ѝ благодари за незабравимата нощ и да се върне в своя хотел, където грешната му жена сигурно вече се бе прибрала.

И двамата замълчаха. Зак, отпуснат на фотьойла, Алекс, сгушена в ъгъла на канапето, вперила поглед в изгряващото слънце, което оцвети небето в златно и рубинено.

През часовете, прекарани заедно, той бе разбрал, че Александра Лайънс е чудесен човек, изпълнена с топлина, че е изключително талантива, интелигентна и чувствителна. Не можеше тъкмо сега, след това откритие, да си вземе сбогом.

Начинът, по който тя му въздействаше, бе изключителен. Все пак от месеци бе сам, а Александра Лайънс бе изумителна жена. Като всеки нормален мъж Зак не можеше да остане безразличен към красивите жени. Най-учудващото бе как Александра успя да обсеби мислите му за толкова кратко време. Разбра, че я желае и то не просто за една нощ.

Сякаш бе попаднал на плаващи пясъци. Правиш само една стъпка и пропадаш.

— Майка ми се жени днес — съобщи ѝ той. — Едва ли някога си присъствала на траперска сватба.

За миг тя си спомни времето, когато съвсем наивно правеше планове за парижката си сватба.

— Не, но от всичко, което ми разказа, сигурно е нещо много специално.

— Така е. Искаш ли да дойдеш?

Да, отвърна непокорното ѝ сърце.

— С теб ли? — предпазливо попита тя.

— Приятно ми е да съм с теб. — Каза го уж небрежно.

— А жена ти? — насили се да попита Алекс.

— Миранда няма да дойде. Тя не е много очарована от произхода ми.

Преди да се оженият, Миранда проявяваше ненаситен интерес към всичко, свързано със Зак: детството му, прекарано в Луизиана, семейството, жизнения му път и преживените трудности, кариерата му в „Лордс“. Напоследък съвместният им живот и всичко, свързано с него, я отегчаваше до смърт. Санта Барбара също я отегчаваше. И Лос Анжелис бе отегчителен — непрекъснато печало слънце. Всички бяха толкова досадни. Дори и Зак, крещеше истерично и рискуваше кристалните сервизи да се изпочупят. Непоносимо отегчителен! В очите на Миранда, съпругът ѝ бе направил непростим грях.

Трябваше му време, и то след като се ожениха, за да разбере, че въобще не познава Миранда. Жена му се променяше с всеки изминал ден. Всичко, което правеше, всичко, което казваше, се оказваше още един удар върху образа, който тя внимателно и прецизно си бе създала в неговите очи.

Ако той бе разочарован от брака, а той наистина беше, сам си бе виновен. Още от самото начало бе разбрал, че Миранда води разпуснат

живот.

Зак бе започнал да се чувства все по-самотен и изоставен, в очакване на фаталния сблъсък.

— Ако не си се наспала — каза той, притеснен от колебанието й, — церемонията ще се състои чак вечерта. Мислех да се върна до хотела. Можем да се срещнем тук към два-три.

Преди да си наложи новия начин на държание, Алекс бе много импулсивна. Може би някои биха сметнали подобно поведение за глупаво, особено след инцидента с Дебор, но животът като цяло й се отплащаше горчиво за доверието, с което подхождаше към хората. Честно казано, вече й бе омръзнало да живее с тази маска, преструвайки се, че е друг човек. Започваше да се уморява от внимателно подбраните дрехи в убити нюанси, от спокойното държание. Едва тази вечер, когато облече циганската рокля, тя пусна от бутилката духа, символизирац личността й — буйна и невъздържана, а сега не беше сигурна дали иска отново да го върне обратно. Подозираше, че няма да успее да го стори. Съзнаваше, че е силно привлечена от този мъж, макар и женен, и си повтаряше, че трябва да откаже, но вместо това си пое дълбоко въздух, запрати предпазливостта си по дяволите и каза:

— С удоволствие ще дойда с теб на сватбата на твоята майка, Закари.

ПЕТА ГЛАВА

Алекс почувства промяната у Зак, докато пътуваха към града. Скоро след като прекосиха моста над Мисисипи, той пусна радиото на станция, където звучеше ритмична весела музика и се отпусна. Магистралата се простираше подобно на дълга сива лента покрай нивите, засадени със захарно цвекло и ориз. Тук-там в кипарисовите горички сини чапли пристъпваха важно по поляните, покрити е мъх, който блестеше като златен на слънцето. И двамата седяха притихнали, любувайки се на гледките, които се редяха покрай тях.

— Толкова е красиво! — възкликна след известно време Алекс.

— Наричаме тази местност „искрящата прерия“. Човек не може да я забрави.

— Сигурно много ти липсва.

— Хубаво е да се завърнеш по родните места — съгласи се той.

— Всичко тук е част от теб. Не можеш да го забравиш, дори и да искаш.

— А ти не искаш.

— Не.

Пейзажът му бе близък и скъп, дори непроходимият лабиринт от черни пътища и реки. Алекс си спомни, че е чела някъде как бедуините намират пътя до дома, дори и да се загубят в пустинята. Самият факт, че той се бе издигнал толкова стремглаво в йерархията на „Лордс“, показваше, че притежава невероятен талант. Но предполагаше, че именно тук, в този край, обвит с трептяща мараня сред неизбродната прерия, Закари се чувстваше добре.

Сватбата се състоя в стария дом на Зак край езерото. Присъства цялото семейство и всички съседи. Ив Девъро се женеше за фермер, който живееше съвсем наблизо. Посрещнаха Алекс много топло.

— Благодаря ти, че ще споделиш радостта ни — каза тя. Усмивката ѝ бе искрена, но Алекс забеляза тревога в очите ѝ.

Ив бе красива жена около петдесетте. Бе облечена в чудесна синя рокля до коленете. Алекс реши, че много ѝ отива.

Бабата на Зак по бащина линия бе по-откровена от снаха си. След като прегърна Зак, тя отстъпи, погледна Алекс с изучаващ поглед и каза, без да се церемони:

— Познала си много мъка.

Силно изненадана, Алекс се усмихна.

— Коя жена не е...

— Чакай те още много изпитания — продължи старицата. — Но в края на краищата, ще откриеш любовта, която заслужаваш.

— Мамо — прошепна Ив, — моля те... — И погледна извинително Алекс. Бабата на Зак не обърна внимание на тихото предупреждение.

— А ти, момче, как си? — обърна се тя и изгледа продължително Зак.

Той се усмихна широко, за да очарова баба си. Алекс го гледаше като хипнотизирана.

Загрижеността в тъмните очи на Ив се появи отново, когато ги поведе, за да представи Алекс на останалите членове на огромната фамилия Девъро.

Банкетът след церемонията бе истинска изложба на кулинарното изкуство — подлютена бамя, ориз, приготвен с шунка, наденица, пилешко и скариди, сладководни раци и филе от алигатор, покрито с толкова много табаско, че Алекс почувства как всичко в нея гори. Гостите бяха весели и спокойни, някои танцуваха обвити в облак прах, примесен с апетитната миризма на цвъртящо на огъня месо.

Алекс непрекъснато ставаше да танцува с гостите, костюмирани като за карнавала в града, и когато слънцето клонеше към залез, тя реши, че вече е танцувала поне с двадесет от братовчедите на Зак.

— Завиждам ти — прошепна му тя, когато той я прегърна за пръв път след пристигането им. Блатният газ излъчваше сияние във фосфоресциращо зелено, а малкият оркестър свиреше омайваща балада.

— Защо? — попита Зак, неспособен да откъсне поглед от очите ѝ, блестящи като старо злато на светлината на огньовете.

— Има толкова много хора, които те обичат тук.

— Предполагам, че където животът е труден, семейството е сплотено — отвърна замислено той. — Имам една снимка, на която сме с мама, татко и сестрите ми, режем захарната тръстика на баба.

Миналата година, когато станах президент на „Лордс“, поръчах на художник да я прерисува. Когато започна да се надувам и да си придавам важност, поглеждам картината на стената в кабинета ми, за да си спомня откъде съм дошъл. А това е важно.

Тя не се учуди от чутото. Докато го наблюдаваше сред семейството му и приятелите, откри една нова черта в този мъж, която малцина познаваха. Дали жена му познаваше истинския Закари Девъро? Или лейди Миранда се интересуваше само от социалното му положение и поста, който заемаше? Самият факт, че бе довел нея на сватбата, вместо Миранда, бе достатъчно красноречив отговор.

— Баба ти е интересна жена — рече Алекс.

Зак се засмя. Искрен смях, който я наелектризира.

— Добре я охарактеризира. Голям инат е, като всички от семейство Девъро. И твърди, че има шесто чувство. Също като нейната баба.

— Ти вярваш ли в това?

— Като дете — не. Но една есен, бях на тринадесет, през целия сезон не успях да открия нито една сърна. А имахме нужда от месо, за да преживеем зимата. И тогава тя ми каза къде точно да отида. Реших, че няма какво да губя, послушах я и се натъкнах на огромен елен, застанал до един кипарис, сякаш ме чакаше да го застрелям. След този случай започнах повече да се вслушвам в думите ѝ.

— А тази вечер какво ти каза?

— А, това ли! — Зак знаеше, че баба му не одобрява брака му. Но също така знаеше, че съвсем не би одобрила един развод. — Има една стара местна поговорка „Не изпускай картофа, дори да пари“.

— О! — Алекс усети колко е напрегнат и замълча. Докато танцуваха, се усамотиха в едно скрито кътче сред дърветата. Поклащаха се леко в такт с чувствената балада, брадичката му докосваше косата ѝ, а пръстите ѝ бяха сплетени на врата му. Дори след като музиката спря, те останаха така, без да се откъсват един от друг цяла вечност. Очите им безмълвно си разменяха думите, които не смееха да изрекат.

— Александра... — Гласът му бе дрезгав.

Алекс вдигна глава към мъжа, който бе променил завинаги живота ѝ само за един-единствен ден. Тя усети чувствата бушуващи в душата му, защото се чувстваше по същия начин. Съзнаваше, че си

играе с огъня. Също така съзнаваше, че единият от тях ще се опари жестоко, и най-вероятно бе това да се окаже тя. Но точно в този неповторим момент на духовно съприкосновение това не я интересуваше.

През целия ден Зак се бе въздържал да не я докосва, но желанието му надделя над волята. По дяволите, да не би някога да е давал обет за светец! Той я погали по страната ѝ, проследявайки бавните възбуждащи движения с поглед.

— Ти си най-красивата жена тук!

Нежният допир на пръстите му я възпламени.

— Една булка винаги е най-красивата жена в деня на сватбата си — прошепна неуверено тя.

— Мама винаги е била красива. — Ръката му се спусна по шията ѝ и той се опита да запомни завинаги образа ѝ, със зелената рокля и велурени ботуши, в които приличаше на горска нимфа.

Миналата вечер, с театралния грим, Александра му се бе сторила предизвикателна като жена вамп. Днес с поруменялото си от слънцето, умората и удоволствието лице, красотата ѝ бе толкова одухотворена, че му се стори като Одри Хепбърн, в ролята на Холи Гълайтли. А сега, вечерта, на лунната светлина, с разпилените си по носа лунички Александра Лайънс изглеждаше толкова нежна и невинна.

— Но ти — продължи сериозно той, — ти си невероятна!

Бавно, за да ѝ даде време да разгадае намерението му и да се отдръпне, той пое лицето ѝ между дланите си и сведе устни над нейните. С нетипично за него търпение целуна тръпнещите ѝ устни. От изкусителната му целувка светът отново придоби ярки краски за Алекс.

Опиянена, тя затвори очи и обви врата му. Усети как бавно се разтапя в ръцете на този мъж, как времето спира и всичките ѝ чувства се устремяват към него. Тя не можеше да отрече тези чувства, защото винаги бе откровена в отношенията си с хората.

Опиянен от омаята, която Алекс създаваше, Зак се наслаждаваше на всяка нейна въздишка и стон. Той забрави, че трябва да стои далеч от нея, а когато я чу да шепне името му, единствената му мисъл бе, че трябва да остане завинаги с него. Устните му проследиха овала на лицето ѝ, вкусвайки аромата на кожата ѝ, преди да се върнат към устните.

Стори ѝ се, че целувката им е траяла цяла вечност. Когато най-сетне се отдръпна, Зак бе забравил къде се намира. Не знаеше как да ѝ разкрие чувствата си и само промълви:

— Александра... — Нави един кичур от косата ѝ на пръста си, поддържа го, после го отпусна и той отново се смеси с немирните ѝ къдрици. Държеше се като истински мазохист, но не можеше да не мисли за тази коса, докосваща голите му гърди. Не можеше да не мисли за бедрата ѝ, за... — Това е... — Гласът му секна и той само успя да поклати глава объркан.

— ... неочаквано — довърши вместо него Алекс. — Вълнуващо. Опасно...

— Много опасно — кимна Зак.

Никой от тях не смяташе, че прави грешка.

— Ще бъда откровен с теб, Александра. Трябва да бъда откровен. Но се страхувам, че каквото и да кажа, ще прозвучи не както трябва.

— Нещата не могат да останат така. — Гласът на Алекс бе тих, но непоколебим. Искаше му се тя да започне да го разубеждава. Каквото и да е, но само не и това мълчаливо примирение.

— Сигурно никога няма да ми повярваш, но аз не съм мъж, който изневерява на жена си.

— Вярвам ти. Защото и аз не съм жена, която би имала връзка с женен мъж.

— Не искам да те нараня.

Но той я нараняваше, Алекс болезнено го усещаше. Не че искаше да го направи. Но още отсега тя виждаше как той ще разбие сърцето ѝ, със същия тътен, с който товарен влак нахлува в непрогледния мрак на тунел.

— Искях да ти покажа истинската Луизиана утре.

Алекс долови съжалението в гласа му.

— Но...

— Преди малко ми позвъниха по телефона — каза той, а тя вече очакваше тези думи. Видя го, когато влезе в дома на майка си и се зачуди дали не го е търсила жена му, когато след няколко минути той се върна с мрачно изражение.

— Станал е пожар в новия клон, който още се строи в Санта Моника. Предполагат, че някой от оксигенистите си е забравил

горелката.

— Нали няма пострадали?

— Слава Богу — не. Инспекторът от противопожарната охрана ще огледа обекта утре сутринта. И аз трябва да съм там. Самолетът ми излита в четири и тридесет утре сутринта.

— Четири и тридесет?! Толкова скоро...

Той усети съжалението в гласа ѝ.

— Съжалявам. Но поне ни остава тази вечер.

— Ще променя полета си, за да можем да се върнем заедно в Калифорния, Закари. А и искам още да потанцувам с теб на сватбата на майка ти.

— А после? — попита Зак, макар да знаеше, че отговорът ѝ няма да му хареса. И наистина не му хареса.

— После — продължи тихо, но твърдо тя, — щом кацнем на летището в Лос Анжелис, Ти се връщаш към твоя живот, а аз — към моя.

Част от него признаваше правотата на думите ѝ. Но тогава погледът му се плъзна към устните ѝ. Господи, тези сладки, желани устни! Отново му се прииска да му предложи да избягат заедно. На някой далечен романтичен остров в южните морета, където никой няма да успее да ги открие и където ще прекарат остатъка от дните си, ще се любят и ще се хранят с тропически плодове. И с плодовете на страстта...

— Искаш да кажеш, че ще си тръгнеш просто така, след всичко, което се случи между нас? Просто ще си отидеш? — И очите, и гласът му доказваха, че не може да ѝ повярва.

Алекс не отговори, защото в гърлото ѝ заседна горчива буца и само кимна. Опитваше се да се убеди, че тези няколко незабравими часа са достатъчни. Но докато танцуваха, целуваха се и си шепнеха, тя отново се почувства като Пепеляшка, която наблюдава неумолимите стрелки на часовника в двореца на принца.

Когато пътуваха смълчани обратно към Ню Орлиънс, Алекс продължаваше да си мисли, че колата на Зак ще се превърне в тиква като в приказката.

Откраднатите часове отлетяха неусетно. Скрити зад сините завеси на първа класа в ранното утро, те се целуваха като ученици, а телата им тръпнеха от желание.

Най-сетне дългият ден си каза думата и Алекс заспа, отпуснала глава на рамото на Зак, свита на седалката.

Той остана буден през целия полет до Лос Анжелис. Наслаждаваше се на близостта на спящата Алекс и мечтаеше за невъзможното.

Когато най-сетне кацнаха, тя се събуди, пое си дълбоко въздух и си припомни колко романтично бе прекарала със Зак, но си каза, че е крайно време да се върне към реалния свят.

А реалният свят бе Лос Анжелис, със смога, главоломните цени, всекидневните задръствания и непрекъснато нарастващата престъпност.

Реалният свят включваше и факта, че Зак се завръща в главното управление на „Лордс“.

Реалният свят изискваше от нея да продължи да работи за Софи.

Реалният свят ѝ напомняше за брака на Зак...

Те стояха един срещу друг, почти се докосваха, но не смееха да се насладят на една последна ласка, макар и отвсякъде заобиколени от забързани хора.

Зак не искаше да остави Алекс да си отиде просто така, но не можеше и да забрави, че е женен. Предполагаше, че Алекс сигурно ще склони да се виждат понякога, но не можеше да си позволи да си играе с чувствата ѝ.

Разбира се имаше изход — развод. Но последния път, когато го предложи на Миранда, тя изпадна в истерия и взе безумно голяма доза транквиланти. Не достатъчно голяма, за да се самоубие. Но постигна целта си. Бе го изплашила до смърт.

Зак си припомни отново съдбоносния ден, когато срещна Миранда Лорд Баптиста Смайт за пръв път и като пълен глупак се подчини на хормоните си, а не на сърцето. Или дори на разума.

А сега трябваше да плаща цената за необузданата си страст и да се примири.

— Не живеем в чак толкова голям град — каза той. — Сигурно ще се срещнем някога, някъде...

— Сигурно. — Престорено веселия ѝ глас не можеше да прикрие влагата в очите ѝ.

И двамата знаеха, че такава среща няма да има. Не можеха да си позволят да го направят. А привличането между тях бе толкова силно,

че не можеха и да останат просто приятели. Алекс се преструваше на смела. А щеше да е толкова по-лесно, ако заплаче. Или да го упрекне.

Брачната клетва, която бе дал, му тежеше като затворнически окови. Не можа да се сдържи и я докосна по страната.

— Довиждане, Александра.

Нежният допир сякаш сломи съпротивата ѝ.

— Довиждане, Зак.

В мига, в който очите ѝ се напълниха със сълзи от мъка, тя се извърна и тръгна бързо.

Зак гледаше след нея, стиснал юмруци, пъхнати дълбоко в джобовете. Сърцето му кървеше. Искаше да ѝ извика да се върне, но знаеше, че така само ще я нарани още повече.

Алекс реши, че в нея е причината всяка от връзките ѝ да приключва така мъчително, и отново се потопи в еднообразието на работата. Когато ѝ оставаше време, тичаше по многолюдния плаж, минавайки километър след километър, докато усетеше в тялото си същата болка, която терзаеше душата ѝ. Дори и тогава не спираше, а океанският бриз пресушаваше солените ѝ сълзи. В изтощението си тя вече не се опитваше да си представи как биха се развили нещата, ако бе срещнала Зак по време на краткия му престой в Париж. Преди още да се ожени за Миранда.

Първата серия на „Синьото езеро“ пожъна небивал успех, надминавайки всички сериали по касовост досега.

Затова пък критиката веднага се опита да омаловажи успеха на бляскавата сапунена опера. В една от най-критичните статии се заявяваше, че американците винаги са се стремели, ако не да достигнат, то поне да се оприличат на висшата класа в Европа. И след като и в този сериал се наблюдава същия феномен, продължаваше заядливо авторът, нищо чудно, че всички се страхуват да изпуснат дори минутка от него. Единствената грижа на героите била да сменят дрехите си, дори между ордьовъра и супата. Чудно защо хората смятали този спектакъл за най-изискания сред показваните по телевизията.

Софи не спираше да се присмива на тези откъслечни, но злобни и хапливи коментари.

„Синьото езеро“ много скоро стана най-гледаният сериал не само в Америка, но и в още седемдесет страни, включително Исландия,

Япония и Бангладеш.

И точно както Софи бе предрекла, Алекс стана звезда. Дори критиците, които изразяваха презрението си към сериала, не можеха да скрият възхищението си от великолепието и блясъка на костюмите. Всяка дреха отразяваше както социалното положение на героя, така и отношението на авторката. Злобната бивша съпруга винаги нанасяше смъртоносните си удари, облечена в черна копринена рокля с дълбоко деколте и огромни претенциозни бижута, а очарователната съпруга, обикновено бе в бледорозово, с дискретни аксесоари. Великолепната танцьорка и любовница ходеше на пазар в града със синьо шушляково яке, небрежно наметнато върху червена копринена риза и плътно прилепнали къси бели панталони.

Всяка седмица, без изключение, пристигаха хиляди писма от почитатели, които горяха от желание да разберат откъде биха могли да си купят тези екстравагантни и неповторими модели.

За удоволствие на Софи и искрена изненада на Алекс, дизайнерката бе номинирана за мечтаната от всички награда „Еми“ за телевизионни костюми. Докато се обличаше за церемонията, Алекс отправи безмълвна благодарност към боговете, чиято прищявка бе отвела Софи в салона на Дебор в онзи, вече толкова далечен, ден.

Наистина телевизията не бе светът на висшата мода. Но от пепелта на една погубена мечта, също като митичната птица Феникс, се роди нова смела мечта, която бе фантастична.

Докато Алекс седеше в нервно очакване сред видните личности на церемонията, Елинон Лорд бе в дома си в Санта Барбара и двете с Клара Ковалски гледаха предаването на живо.

Въпреки че Клара все още не бе успяла да установи контакт с бавачката или някой друг отвъд границата на живота, Елинон се радваше на компанията ѝ и продължаваше да вярва, че някой ден ще успеят да научат истината за изчезналата ѝ внучка.

Но тази вечер Елинон не мислеше за Ана. Притесняваше се, както обикновено, за бизнеса. Тя никога не пропускаше да гледа по телевизията връчването на наградите „Еми“ или „Оскар“. А веднага след това, вече от опит, Елинон знаеше, че редовните клиентки очакват

да открият рокли, като тези на наградените актриси в местните клонове на „Лордс“.

— По дяволите — измърмори тя, когато Джейн Къртин получи „Еми“ за комедийна роля.

— „Кати и Ели“ ми харесва — сподели Клара.

— Приятен филм. А и тя е добра актриса — съгласи се Елинон.
— Но не е много наясно с модата. Тази рокля едва ли ще се продава.

Раздразнението ѝ нарастваше с раздаването на наградите. Тази година няма да го има блясъкът и великолепието, помисли си отчаяно тя, когато Риа Пърлман спечели награда за ролята си на сервитьорка в популярната комедия „Бар Наздраве“.

Когато започнаха наградите за костюми, Елинон се оживи. Двете с Клара никога не пропускаха серия от „Синьото езеро“. Ако тези костюми повлияеха на дизайнерите, дрехите щяха да са много по-женствени и изискани.

— Клара! — Елинон притисна ръка към сърцето си, щом видя младата жена, която изкачваше стълбите, за да получи наградата си. — Гледай!

— Та това е най-великолепната рокля, която някога съм виждала! — съгласи се възторжено Клара, поглъщайки с очи дрехата. Огненочервеният копринен муселин, на чийто фон чудесно изпъкваше огърлицата от австрийски кристал, падаше чак до земята.

— Не роклята! — троснато отвърна Елинон. Другата жена я погледна удивено и малко обидено. — Момичето, по дяволите! Погледни момичето!

— Прекрасна е. И достатъчно слаба, за да може да се пъхне в такава прилепнала рокля. Дали има бельо?

— Кой го е грижа за бельото? — натърти нетърпеливо Елинон.
— Това е тя, Клара! Това е моята Ана!

— Не може да бъде!

— Погледни снимката — настоя Елинон. — Александра Лайънс е мое копие от времето, когато бях на същата възраст.

Клара отново погледна екрана, а после очите ѝ се върнаха към снимката на Елинон над камината.

— Има известна прилика... — съгласи се тя. — Но...

— Това е Ана! Сигурна съм, че е тя. — Елинон грабна телефонната слушалка и набра безкрайно познат ѝ номер в Лос

Анжелис.

— Телевизорът ти включен ли е? — попита тя, без дори да поздрави, когато чу мъжки глас.

— В момента — не — отвърна Зак. — Миранда е в града и организира грандиозно парти за някакви лосанджелиски англофили и отдавна експатрирани британски благородници, които твърдят, че линеят в Лотосланд. Защо питаш?

— Защото видях Ана!

Той въздъхна.

— По телевизията ли? — Зак вече бе готов да чуе, че изчезналата внучка се е появила в някой сериал.

— Да, по директното предаване от раздаването на „Еми“. Тя току-що спечели награда! Водят я под името Александра Лайънс. — Името прониза сърцето на Зак. Не минаваше ден без той със съжаление да си спомня за Алекс.

— Ти май се шегуваш.

— Знаеш, че не бих се шегувала за такова нещо. — Предаването бе прекъснато за реклама на някаква кола. — Това е тя, Закари!

— Елинор — започна спокойно Зак, — това е невъзможно. Аз се запознах с Александра Лайънс в Ню Орлиънс.

— Не си ми казал.

— Нямахте нищо за казване. — И това беше самата истина, защото чувствата му към Алекс си бяха лично негова работа.

— Това е тя, Закари — повтори упорито Елинор.

— Виж какво — предложи той, — ако обещаеш, че ще се успокоиш, ще проуча всичко още утре сутринта.

— Проучи го сега!

— Докато стигна до центъра, церемонията по връчването на наградите ще е свършила и ще бъде пълна лудница. Няма да успее да свърша нищо сега. Обещавам да звънна в студиото утре сутринта, преди да се заема с всички останали задачи. Става ли така?

— Не става, разбира се! Но май ще трябва да се примиря с този вариант — измърмори Елинор.

Зак я успокои и едва тогава затвори. Зачуди се дали тази мания някога ще остави Елинор. Обади се на Евърил и помоли доктора да се отбие и да прегледа старата дама. Едва тогава Зак се върна в изисканата, облицована с огледала, трапезария и му се прииска да му

сервират една невероятна вечеря, да послуша лека музика и да държи в прегръдките си една червенокоса красавица. И тя да остане с него цяла нощ.

Две седмици по-късно Зак пиеше уиски в Санта Барбара и чакаше Елинор да прочете доклада на частния детектив.

— Алекс Лайънс е родена в Рали, Северна Каролина — каза той. — Майка ѝ се казва Айрийн Лайънс. В графата „баща“ в свидетелството за раждане е записано „неизвестен“. Между другото, в същия ден е роден и брат ѝ — близък. Дейвид Лайънс е умрял отдавна, почти дете. Пиян шофьор го блъснал една вечер.

— Това е ужасно!

— Така е. — Зак си спомни болката на Алекс, докато му разказваше за смъртта на брат си. — Братът е ключът. Дори ако Айрийн Лайънс има нещо общо с отвличането на Ана, не е могла да изнамери момченце на същата възраст просто така.

Елинор го прекъсна с нервно махване на ръката.

— Може вече да е имала син, но да си е мечтала да има дъщеря и затова е взела моята Ана.

Зак се опита да скрие раздразнението си и да отговори спокойно и търпеливо:

— В акта за раждане са записани като близнаци.

— Актовете за раждане могат и да се фалшифицират.

— Може и така да е. — Зак стисна зъби. — Но нямаме основание да мислим, че наистина е бил фалшифициран. Или че тя е Ана.

— Има само един начин да открием.

— Няма да ѝ разкриеш съмненията си, нали?

— Не, но ще измисля нещо... Знаеш ли, отдавна не сме давали прием.

— Предполагам, че името Александра Лайънс ще фигурира сред поканените на първо място.

Елинор се усмихна за пръв път, откакто Зак ѝ бе донесъл досието.

— Разбира се!

Когато си тръгваше, макар да знаеше, че не е редно, Зак усети, че гори от нетърпение да види отново Александра Лайънс. Но бе сигурен,

че е изключено тя да бъде Ана Лорд. Поне, каза си той, докато шофираше обратно към Ел Ей, сега, след като съдбата ги събираше отново, той щеше да разбере дали не е преувеличил във фантазиите си очарованието ѝ. Може би щеше да се окаже, че тя е само един романтичен, нежен сън.

— Не те разбирам — оплака се Софи. — Елинон Лорд е сред най-влиятелните хора в този щат. Дявол да го вземе! Дори в цялата страна! Да бъдеш поканена на един от нейните приеми, е истинско събитие.

— Да, така е — измърмори Алекс и проследи с пръст позлатеното ръбче на поканата.

— Струва си да отидеш.

— Да, съгласна съм, така е, но...

— Какво те спира?

Въпреки че Алекс продължаваше да се колебае през следващите два дни, тя добре знаеше, че причината за колебанието ѝ е Закари Девъро. Копнееше да го види отново, ако не за друго, то поне за да докаже на себе си, че привличането помежду им е било част от празника, един романтичен, нежен сън. Страхуваше се да мисли какво би се случило, ако отиде и изведнъж разбере, че чувствата, припламнали помежду им, не са измислени. Трябваше ѝ много време, за да успее да прогони Зак от мислите си. Но щом минеше покрай някой от магазините на „Лордс“, сладките, вече примесени с горчицина, спомени се завръщаха. А през дългите самотни часове на нощта Закари се появяваше отново и отново в сънищата ѝ.

Непрекъснато си напомняше, че майка ѝ я е възпитала смело да поема рискове. След няколко безсънни нощи и тревожни дни, през които Софи не спираше да я поучава и да ѝ натяква, Алекс най-сетне реши да приеме поканата на Елинон Лорд. Колкото и да бе необичайно за нея, тя не можа да реши коя рокля да облече. Пробваше и отхвърляше дрехите една по една и накрая реши да прегледа и тоалетите, приготвени за сериала. Софи смяташе, че така всичко, свързано с филма, ще изглежда много по-достъпно и достоверно за масовата публика и непрекъснато поощряваше всички от екипа да

взимат официални тоалети винаги, когато се наложи. Алекс никога не се бе възползвала от предложението досега.

Но нито една от тези великолепни рокли не ѝ се стори подходяща. Алекс просто искаше нещо различно. Нещо, което да е много лично. Нещо, което да замае главата на Закари Девъро. Три нощи не спа, за да създаде творението си. Нощта, в която щеше да се състои тържеството, тя се чувстваше като гимназистка преди абитуриентски бал.

Напълни ваната с гореща вода, сипа от ароматните соли и си наля чаша шампанско, за да се успокои и влезе във форма.

За да не се налага поканените да пътуват чак до имението в Санта Барбара, Елинор бе наела ресторант, специално за случая. Обгърната в меките нюанси на прасковено и мораво, залата напомняше огромен салон на презокеански параход. Столове в стил арт деко и изящни канапета за двама бяха украсени с огромни калии, а стъклените маси сякаш плуваха на кристалните си крака.

Въпреки че малко се притесняваше, от мига, в който влезе, Алекс бе очарована от интериора.

Още на входа я посрещна домакинята на вечерта.

— Скъпа! — възкликна Елинор Лорд и пое двете ръце на Алекс в своите. — Изглеждаш великолепно! — Тя плъзна одобрителен поглед по късата алена рокля с туника. Алекс бе прекарала часове наред, за да успее да зашие блестящи златни пайети по бюстието. — Предполагам, че този невероятен модел е твой.

— Да — отвърна Алекс с усмивка.

— Сега не се учудвам, че спечели наградата „Еми“. Не можеш да си представиш колко се радвам, че дойде на скромното ни събиране. — Въпреки че усмивката на възрастната дама беше топла, имаше нещо в начина, по който Елинор я наблюдаваше, проучващо и критично.

— За мен вашата покана е чест.

— Напротив, за мен е чест — поправи я разсеяно Елинор. Очите ѝ се спряха на лицето на Алекс. — Рядко ни посещават гении.

Алекс се разсмя и се отпусна малко.

— Преувеличавате, но още от дете са ме научили, че добрият гост никога не противоречи на домакините.

— Това е точно така — съгласи се Елинор. Нещо неясно и неуловимо проблесна в очите ѝ и се скри толкова бързо, че Алекс не успя да определи какво точно изразява. — Значи майка ти ти е обръщала доста внимание? — Преди Алекс да успее да отговори, се приближи висок внушителен мъж с посребряла коса.

— Елинор, нали не смяташ да обсебиш това прелестно създание цялата вечер? — възропта полушеговито той. — Не и когато всички изгарят от нетърпение да се запознаят с новата знаменитост на Холивуд.

Вече нямаше как да продължат започнатия личен разговор. Алекс се запозна с безброй много хора, повечето от които познаваше от телевизионни предавания и филми.

През цялото време усещаше присъствието на Зак, великолепен и красив във фрака си. Цял следобед се бе подготвяла как да го поздрави — официално и сдържано, и сега с нетърпение го чакаше да се приближи. Час по-късно все още бе в очакване.

Най-сетне почувства, че има нужда от чист въздух и излезе на терасата, където се усамотяваха двойки за дискретни разговори. Тя седна в един от удобните фотьойли в мораво и розово и загледа танцуващите. Веднага си представи богати бални рокли в бяло, искрящи от пайети и дребни изящни камъни — точно роклите, които биха носили съпругите на петролни магнати.

— Искат ли да си била тук преди десетилетия, нали? — прозвуча познат до болка глас. Понесена на крилете на въображението си, Алекс не бе чула приближаването на Зак.

Тя потръпна и усети, че се изчервява, щом вдигна поглед към мъжественото му лице, което я преследваше дори в сънищата.

Трябваше да си наложи да диша спокойно. Вдиша.

— Почти очаквах да видя Рита Хейуърт да танцува с Али Хан — призна тя. Издиша.

О, Господи, всичко бе както преди. Какво я бе накарало да си помисли, че ще може да забрави този мъж? Чувстваше се толкова щастлива с него!

— Да, докато той нашепва сладки думи на ухото ѝ — добави Зак, за да ѝ напомни миговете, когато я държеше в ръцете си и непрекъснато ѝ повтаряше колко е красива, колко сладка, колко е

невероятна и неповторима. Той небрежно пхна пръст в златната халка на ухото ѝ. — Здравей.

— Здравсти. Престани! — Устните на Алекс се бяха извили във виновна усмивка. Вдиша.

— Бих искал да ти честитя наградата.

— Благодаря. — Издиша.

— Не съм специалист по дамска мода, но според майка ми, а тя никога не пропуска епизод от „Синьото езеро“, не е било възможно да не я присъдят на теб.

Когато той спомена за Ив, усмивката на Алекс трепна и стана топла и сърдечна.

— Как е тя?

— Чудесно. — Седна срещу нея, така че коленете им почти се докосваха. — Ходих да я видя миналия месец, а тя все още сияе като млада булка. Сигурно това е любовта.

Алекс се засмя и Зак осъзна колко много време е минало, откакто за последен път бе чул смеха ѝ. И колко много му е липсвал.

— Радвам се за нея — отвърна тя.

— И аз също. Влюбена е в роклята, която си направила специално за нея. Много мило от твоя страна.

— Толкова добре прекарах на сватбата ѝ, че исках да ѝ се отблагодаря по някакъв начин. — Алекс не можеше да повярва, че сама е заговорила за онази фантастична, вълшебна нощ. Глупачка! Глупачка. Пълна глупачка...

През последния час Зак бе разменял любезни фрази с останалите гости, без да изпуска от очи Алекс. А сега, като я гледаше кръстосала крака, обути в лъскави чорапи, сякаш обсипани със звезден прах, му се прииска да я грабне и заведе на нощна разходка по плажа. Само двамата. Само двамата, в компанията на вечната луна и тайнствено трепкащите звезди.

— Хубаво беше, нали?

Не искаше да лъже, но и не можеше да признае открито, че това бяха най-прекрасните мигове от живота ѝ. Алекс сведе очи, за да скрие опасния копнеж, стаен в тях.

Косата ѝ бе в същата прическа, както на раздаването на наградите „Еми“ — част събрана високо на главата, а останалата разпиляна по голите ѝ рамене. Немирните къдрици бяха захванати на

три места с гребени, обсипани с блестящи камъни. Той посегна и прибра един кичур, който бе паднал на лицето ѝ. Алекс застина при допира на ръката му.

— Радвам се, че дойде — каза Зак.

— Мислех да не идвам.

Замълчаха. Погледите им се срещнаха и те усетиха напрежението между тях. Имаше чувство, че стои на ръба на пропаст и ако само някой я докосне, ще полети надолу в бездната. Тя отмести поглед и се огледа, привидно спокойно.

— Къде е жена ти? — Думите бяха достатъчно ясни. Зак се учуди дали Алекс мисли, че той говори с нея само защото Миранда е извън страната. Това не беше причината, въпреки че той вече не бе толкова убеден, че трябва да спазва съпружеската си клетва, колкото при първата им среща с Алекс. Няколко месеца след карнавала, докато се опитваше да се убеди, че чувствата му към Александра Лайънс ще бъдат същите, както и към всяка друга интелигентна и красива жена, той започна дискретна връзка, лишена от чувства, поне от негова страна, с една омъжена журналистка. Но тогава разбра, че е още по-самотен, отколкото преди.

— Трябва да поговорим.

— Няма смисъл. — Тя си спомни къде са, кои са и се огледа, за да се увери, че никой не подслушва разговора им. — Извинявай, Зак. Не съм от хората, които се промъкват гузно в нечий дом.

— По дяволите, не те карам да...

— Знам. — Тя сложи ръка върху неговата и усети как той се стегна. — Искаш да поговорим. Но и двамата знаем, че именно тук трябва да спрем, защото иначе, въпреки че не искаме да стане така, всички ще бъдат наранени. — Да не би да си въобразяваше, че той не се чувства наранен в този момент? По дяволите! Стоеше до нея, но не можеше нито да я докосне, нито да я целуне, а сърцето му се разкъсваше.

— Дали можеш да разбереш колко много ми липсваше? — Вече нямаше намерение да защитава така нареченото си мъжко достойнство.

— Да. Защото всеки ден, откакто се върнахме от Ню Орлиънс, се питам дали постъпих правилно, когато си тръгнах. — На масичката до тях бе оставена една роза. В притеснението си Алекс посегна и

започна да отскубва едно по едно кадифените листенца. — Но знам, че трябваше да го направя. Беше очевидно, че отношенията ти с Миранда... — Ето, бе успяла да произнесе името на съперницата си, без да се колебае. — ... са достатъчно значими за теб, след като си все още женен за нея.

— По дяволите, Александра! Ти не разбираш...

— Грещиш, Зак — поправи го тихо тя. — Много добре разбирам всичко. — Макар и да ѝ се искаше нещата да се променят, Зак си оставаше женен. Не ѝ трябваше да знае нищо друго. Нещата приключваха дотук. Или поне така трябваше да бъде. Но въпреки че бе положила всички усилия, за да си наложи да не мисли за него и да приеме случилото се по време на карнавала за мимолетен флирт, сега вече разбираше, че чувствата все още тлеят в сърцето ѝ и при най-малкия полъх бяха готови да се разгорят.

Миранда закъсня за приема. Още с влизането си, взе чаша шампанско. Отпи бавно от пенливото питие и лениво огледа залата, за да открие последното пристрастие на леля си.

Веднага забеляза натрапницата да говори не с друг, а със Закари. По изражението му Миранда разбра, че Елинор не е единствената така дълбоко заинтригувана от Александра Лайънс. Изпи до дъно шампанското, а след него още две чаши. Добила увереност в изхода на предстоящата битка, тя прекоси стаята с широки крачки, насочвайки се право към набеязаната цел.

— Скъпи! — измърка задъхано тя, и без дори да обърне внимание на Алекс, обхвана лицето на Зак с две ръце и го целуна страстно.

— Щях да дойда много по-рано — каза тя, когато най-сетне откъсна устни от неговите. — Но самолетът ми остана часове в Ел Ей. Почти не ми остана време да облека нещо прилично и да си сложа малко грим.

— Изглеждаш чудесно, както винаги — каза Зак и посегна да избърше аленото червило, полепнало по устните му.

Веднага позна, че дългата предизвикателна рокля, прилепнала по тялото ѝ като втора кожа, е от последната колекция на Ив Дебор. Дори и с щедрата отстъпка, роклята пак си оставаше неприлично скъпа. Въпреки че тя се бе опитала да го убеди, че моделът е последният вик

на модата, Зак си мислеше, че с тези лъскави пайети, съпругата му прилича на змия. Или поне на змиорка.

— А ти, както винаги казваш само хубави неща. Сигурно затова те обожавам. — Тя го целуна още веднъж, но този път червилото полепна по бузата му. Зак се зачуди какво ли е замислила жена му. Вече дори не си спомняше кога за последен път бе проявявала някакъв, дори и слаб, интерес към него.

Сякаш едва сега забелязала, че не е сам, Миранда извърна големите си зелени очи към Алекс.

— Закари, скъпи — изгука тя, — колко си груб. Няма ли да ме представиш на приятелката си?

Ето какво било, осъзна Зак. Миранда демонстрираше положението си в империята „Лордс“, а също така и обвързаността със семейството. Имаше чувството, че тя току-що бе закачила на гърдите му надпис „Не пипай!“.

— Миранда, Александра Лайънс. Александра, това е Миранда. — Последва тягостно мълчание. — Жена ми.

— Да не би това да е онази Александра Лайънс? — Миранда погледна Алекс така, сякаш се възхищаваше на невероятно рядък скъпоценен камък. — Дизайнерката, която спечели „Еми“ и за която говори целият град?

Снимките на Миранда в списания и вестници съвсем не я показваха в истинския ѝ блясък. Русата ѝ коса бе винаги подредена съвършено, облечена бе изящно и се движеше неподражаемо грациозно. Съпругата на Зак бе съчетала у себе си неповторима красота и изумителна сексуалност.

Алекс я намрази още в първия миг, в който я видя.

— Едва ли говори целият град — каза меко тя и се престори, че не забелязва извинителния поглед на Зак. — Но да, аз спечелих награда „Еми“.

— Знаех си! — Миранда плесна с ръце. На безименния пръст на лявата ѝ ръка проблесна огромен диамант. — Разбира се, аз съм прекалено заета, за да гледам телевизия, но скъпата леля Елинор никога не пропуска епизодче. Май много си пада по тях — прошепна поверително Миранда.

— Както и повечето хора по света, които гледат телевизия — вмъкна Зак, решен по някакъв начин да спаси Алекс от змийския език

на жена си. Въпреки че в брака им вече цареше същата пустота и обреченост, както в пясъците на Сахара, той не можеше да си обясни защо Миранда проявява такава сляпа ревност. Тежко и горко на жената, с която той говореше насаме, а два пъти по-тежък ставаше мечът, надвиснал над онази, която се осмелеше да прояви и най-незначителен интерес към последния съпруг на Миранда Баптиста Смайт Девъро.

Алекс отвърна на хищническата усмивка на Миранда с безизразна студена насмешка. Не можеше, в никакъв случай не можеше да си позволи да се влюби в Зак. Това просто беше невъзможно. Само глупачките се влюбват в женени мъже, напомни си Алекс. Глупачките или мазохистките.

— Беше ми особено приятно да се запозная и с двамата ви — каза тя. Е, и какво, като лъжеше най-безочливо? Поне не ѝ се случваше често. Освен това, опасният заплашителен блясък в очите на Миранда ѝ подсказа да не издава, че вече се познава със Зак. — Страхувам се, че трябва да си тръгвам.

— О? — нацупи устни Миранда, за да изрази съжалението си. — Толкова бързо? Та ние едва се запознахме.

— Съжалявам, но утре снимките започват много рано.

— Ще те изпратя — каза Зак. Думите му бяха последвани от мрачен кос поглед от страна на жена му. Господи, ако с поглед можеше да се убива, помисли си Алекс, Закари Девъро щеше да е три метра под земята.

— Благодаря — каза тя и отказа твърдо предложението му: — Няма нужда.

Алекс бе доволна, че раздялата с Елинон Лорд мина бързо и гладко и забърза надолу по стълбите, като не забрави да пъхне бакшиш в ръката на момчето от паркинга.

Щом се качи в новото порше, подарък от телевизионното студио по случай спечелената награда, Алекс даде воля на сълзите си.

ШЕСТА ГЛАВА

В деня след приема Зак седеше в кабинета си и преглеждаше статистиката на месечните продажби заедно с Елиноор.

Беше му трудно да се съсредоточи над доклада. Знаеше, че от другата страна на улицата в огромния развлекателен център снимат поредния епизод от „Синьото езеро“.

Споменът за прекрасните часове, прекарани с Алекс в Луизиана, непрекъснато изплуваха в съзнанието му и пораждаха смели еротични помисли.

— Какво ще кажеш за придобивките в модната къща в Тексас? — попита Елиноор, докато разглеждаше лист след лист.

Възможностите за откриване на нови магазини в страната бяха ограничени и затова вериги като „Лордс“ трябваше да търсят нови пазари в различни градове като откриват различни, привличащи вниманието, бутици. Зак водеше преговори за закупуването на такава верига бутици в Сан Антонио, Хюстън и Далас.

В света на модата „Лордс“ бяха магазини, известни с високия брой на продажбите си, по-висок, от която и да е друга известна верига. А под ръководството на Зак продажбите бяха скочили с тридесет и три процента през последните пет години. Странно, но за разлика от повечето свои съвременници, Зак не се главозамая, а си остана консервативен бизнесмен. Но поне сънят му бе спокоен, благодарение на увереността, че под негово ръководство веригата „Лордс“ ще преуспее и просъществува, ако настъпи спад в бранша.

— Оказва се, че е много по-стабилна, отколкото мислехме — призна той. — Свободните ни капитали са намалели доста пред последното тримесечие и това може и да ни създаде проблеми.

— Ясно. Неймън Маркърс открива нов магазин в Далас. Не искам да изпуснем възможностите там.

— Ще се погрижа за това.

Елиноор съзнаваше, че у един по-дребнав и малодушен човек подобна увереност би била проява на арогантност. Но при Зак бе

просто израз на вътрешна сила.

— Вярвам ти напълно, Закари. — Тя отмести папката с проучванията и цифрите за Тексас. — Между другото, проучи ли идеята ми за осветлението в бутиците?

— Как да освежим отделите с неоновии надписи ли?

— Това е едното. Вчера с Клара ходихме на пазар в магазина на Родео Драйв и се натъкнахме на нескончаема редица рокли.

— Но нали магазинът е за дамска мода? — учуди се Зак. Дали Алекс не стоеше на някой от прозорците в съседния небостъргач, впила поглед в далечината, докато мисли за него?

— Точно така. Но безкрайно еднообразен и скучен.

— Доколкото си спомням миналата година, с архитекта по вътрешно оформление прекарахте месеци, за да преобразите всичко така, че да стане „изтънчено и неподвластно на времето“ — напомни й Зак.

— Плановете много ми харесаха — съгласи се с половин уста Елинор. — Но в интерес на истината, някак няма живот. Трябва да поосвежим нещата.

— Само не ми казвай, че смяташ да наемеш от онези досадници с парфюмите, които шетат из другите магазини.

През последното си пътуване до Манхатън, когато се качваше на ескалатора за първия етаж, буквално го бе нападнала една ужасно нахална млада жена, която изскочи иззад щанда си и го напръска с парфюм. Зак прекара целия следобед, в очакване час по-скоро да се пъхне под душа.

— Няма да стигнем чак дотам — увери го тя. — Но времената и вкусовете се менят всеки ден, Зак. А нашите магазини трябва да отразяват тези тенденции. Щом някоя клиентка влезе в „Лордс“, тя веднага трябва да се усети част от нещо голямо, да почувства, че нещо се случва...

— Мисля, че това бе на мода през шестдесетте.

— Не се заяждай! Разбираш какво искам да кажа. Неонът придава блясък, и мисля, че трябва да поставим надписи в магазина на Родео Драйв. Ако създаде ефекта, който предполагам ще го въведем във всички клонове.

— Ще се заема с проекта. — Отдавна се бе научил да не спори с Елинор, когато заговореше вроденото й чувство за реклама.

— Добре. Докато се занимаваш с това, накарай архитектите и техниците да насочат светлините към по-специалните щандове и да ги подредят така, все едно че стоката е изложена на някаква сцена. Кръгла при това!

— Проектори — промърмори той и си записа, а също така си отбеляза да провери дали инсталацията ще издържи на допълнителното натоварване. Само втори пожар им липсваше.

Секретарката ги прекъсна за момент, като донесе последната статистика за продажбите. През последното тримесечие Зак въведе нова система за контрол на продажбите и наличните стоки, която се обновяваше на всеки час и бе внедрена в магазините им в цялата страна. Тази компютърна система показваше също така кои стоки се продават добре в Далас или в Лос Анжелис и какви са предпочитанията на клиентите в Пеория или Бъфало. Той подаде копие на Елинор.

— Нещата на Дебор не се продават.

— Знам — намръщи се Елинор. Рядко ѝ се случваше да направи грешка в преценката си. Но ако това се случеше, тя бързо овладяваше положението. — Имаш ли представа колко ще ни струва, ако си откупим правата по договора за последната година? — Зак очакваше този въпрос. — Винаги се сецаш преди мен — оплака се тя, когато той отговори, без да се замисля. — Не разбирам какво става... — разсъждаваше на глас. — От колекцията, която видяхме в Париж, когато подписахме договор с него, лъхаше живот. Мислех си, че ще се продаде за нула време.

— Така беше. Продажбите за първото тримесечие бяха главозамайващи.

— И оттогава изобщо не върви. — Тя поклати глава. — Просто ще трябва да му платим и приключваме с него.

— Знаеш ли — каза Зак, — съгласен съм, че в моделите му липсва нещо, но Дебор не е виновен. През последните години има спад в купуването на дизайнерски модели.

— Така е. Мислих по този въпрос и реших, че когато една жена влезе в даден магазин, то си е истински кошмар. Навсякъде дрехите са абсолютно едни и същи...

— Имаме нужда от нещо ново. Само като погледне човек, да знае, че ще го открие единствено при нас.

Зак отново се бе разсеял и мислите му бяха полетели към Алекс.
— Предполагам, че си замислила нещо — промърмори глухо той.

— Колко добре ме познаваш! — Елинон се отпусна на стола си, кръстоса крака и каза: — Слушай сега...

Следващите ѝ думи, изречени с онзи нетърпящ възражения глас, в който Зак се бе научил да се вслушва, го върнаха бързо и съвсем неочаквано към действителността.

Алекс седеше на верандата и наблюдаваше вълните, които се плискаха безспир по пълния с хора плаж. Слънцето си бе пробило път през смога, разпръсквайки по небето късчета злато. Водата искреше като кристална под блестящия сапфиреносин небосклон.

Като много други жители на града на ангелите в този час, и Алекс се къпеше във великолепието на калифорнийското слънце. Но днес нямаше да има време да му се наслаждава по-дълго. Само след няколко часа щеше да обядва с Елинон Лорд. И със Закари Девъро.

Шест дни бяха изминали, откакто срещна Зак на приема на Елинон. Шест дълги дни и шест също толкова дълги нощи, през които бе работила до изтощение, за да реализира желанието на Софи, „Синьото езеро“ да остане най-великолепният и пищен сериал по телевизията. А също така и да не помрачи изгряващата си слава на дизайнер от деня, в който бе получила наградата „Еми“, Алекс трябваше да насочи всичките си сили към работата. Защо тогава не можеше да спре да мисли за Зак?

Въпреки че се стараяше да прогони образа му, той си бе извоювал постоянно място в мислите ѝ. Не можеше да допусне това. Животът я бе научил, че всичко е преходно — днес имаш нещо, утре ти бива отнето. Това важеше и за домовете, в които бе живяла, и за училищата, и за работата, и за любовните връзки. Нищо не оставаше вечно. Най-вече връзките.

Въздъхна и влезе в къщата. Застана под душа, отметнала глава назад и остави водата да се стича по тялото ѝ. Така искаше да потуши огъня, пламнал у нея към мъж, за когото нямаше право да мисли. Та той бе женен, за Бога, напомни си строго тя, докато се бършеше. Бе срещала достатъчно жени, наранени от женени мъже, и се бе заклела,

че никога няма да си позволи да допусне такава грешка. Дори и ако въпросният мъж караше сърцето ѝ да трепва само с един поглед.

Както Алекс очакваше, ресторантът на „Лордс“ бе великолепно обзаведен. Гълъбовосивите копирени тапети по стените чудесно нюансираха със синьото небе през високите прозорци, които ограждаха залата отвсякъде. Палисандровото дърво блестеше, а теракотата под краката им бе в бледо оловносиво. В нишите по стените бяха поставени ориенталски вази, а специални светлинни ефекти подчертаваха безценните платна на импресионисти.

Въпреки че се притесняваше от срещата, Алекс се опита да се отпусне, когато Елинор я поздрави топло и още веднъж ѝ честити наградата, а след това изказа възхищението си от работата ѝ, от роклята, с която бе на приема, и костюма ѝ днес.

Зак я поздрави любезно и остана мълчалив. Но докато си говореха за незначителни неща, преди да сервират обеди, Алекс забеляза, че небрежната му поза не бе в състояние да прикрие вътрешното му напрежение.

Обядът, пресни кралски раци от Аляска и салата от скариди, сервирани от келнер в син костюм, бяха великолепен образец на калифорнийската кухня. Учтивият разговор продължи и докато се хранеха. Говориха за времето, за горите, за олимпиадата в Ел Ей и разбира се, за „Синьото езеро“ и за развитието на сюжетната линия. И все пак Алекс нямаше представа защо е поканена. Сервираха десерта — круши, варени в калифорнийско шампанско, когато Елинор каза:

— Имам предложение за теб, Александра.

— Какво предложение?

— Бих искала да приспособиш изключителните си модели от телевизионния сериал за магазините на „Лордс“.

Чашата с кафе бе пред устните ѝ, но тя бавно я върна на масата.

— Нещо като линията „Лейди Лордс“ ли?

— Съвсем не — поправи я бързо Елинор. — Всъщност, винаги съм се съмнявала в „Лейди Лордс“. Единствената причина, поради която въведохме тази модна линия, бе, че на времето предизвикваше интерес. Но възникнаха проблеми, които не бяхме предвидили.

— Последните ни статистики показват, че дрехите на известни дизайнери не се купуват — намеси се Зак. — И това е в основата на

притесненията на Елинон — добави той, за да подчертае колко точен е усетът на неговата шефка.

— Настояваме обаче да предлагаме изключителни и неповторими модели и сме готови да платим. — Цифрата, която Елинон посочи, бе много по-висока от сумата, която бе поискал Дебор. — И, разбира се, ще разработим схема за получаване на комисионни.

Алекс бе озадачена. Идеята бе чудесна, парите — невероятно много, но сигурно и в тази сделка си имаше подмолни камъни. Ако приемеше, трябваше непрекъснато да се вижда с мъжа, от когото се бе заклела да стои настрана. Сети се и за още нещо. Ами ако Зак е дал тази идея? Ако бе решил да използва парите на „Лордс“, само и само да я тласне към интимна връзка?

Елинон разбра погрешно колебанието на Алекс.

— Висшата мода обира всички лаври. Но сигурно си чувала какво е казал принц Мачабели: „Когато клиентите ти идват при теб с ролс-ройсове, ти се прибираш у дома с метрото...“

— „... когато клиентите ти идват при теб с метрото, ти се прибираш с ролс-ройс“ — довърши Алекс и погледна остро Зак.

— Точно така — усмихна се одобрително Елинон. — Освен това, ти ще създаваш модели само за „Лордс“. А и „Лордс“ ще има повече успех, защото ще предлага своя собствена линия. Ти си небесен дар за нас, скъпа Александра! А заедно бихме могли да зарадваме всички жени в Америка.

— Как ще бъдат представяни? — попита заинтригувана Алекс.

— Толкова се радвам, че зададе този въпрос! — Елинон посегна към кожената папка до нея и извади няколко скици. — Позволих си да ги направя специално за срещата ни.

Алекс се загледа изумено в маниера, по който художникът бе предал облеклата ѝ за сериала „Синьото езеро“. Рисунките бяха изключително подробни и Алекс се зачуди дали Елинон винаги работи с такива темпове. Тя вдигна поглед към Зак, но той само сви рамене, което показва собственото му учудване от видяното.

— Винаги съм искала името ми да е осветено — промърмори Алекс, полунаистина, полу на шега.

— В син неон — съгласи се Елинон. — А сега, мисля, че е крайно време да дадем думата на блестящия президент на „Лордс“.

Зак се изправи и се опита да се съсредоточи. От мига, в който пристигна Алекс, тъй жизнена и предизвикателна в червеното си сако и къса плисирана пола, с които приличаше на ученичка, той разбра, че няма да е в състояние да мисли делово.

— „Синьото езеро“ е сериал със световна популярност. Проучванията ни показват, че много жени биха искали да се обличат по модата, диктувана от Холивуд. А и мъжете са готови да купуват като подарък различни аксесоари за съпругите или любовниците си.

— В студиото се получават много писма от почитатели — съгласи се Алекс.

Той извади някакви компютърни разпечатки с производствените разходи за новата модна линия, вероятните продажбени цени, приходите, загубите, докато накрая Алекс съвсем се обърка. Беше му ядосана, но докато го наблюдаваше, очите ѝ се спряха на ръцете му и тя си спомни каква топлина излъчваха, какво удоволствие даряваха...

— Вече съм напълно объркана — тихо каза тя.

Елинор веднага забеляза колебанието в гласа ѝ.

— Но защо? — попита майчински тя.

— Не съм сигурна дали договорът ми позволява да имам други ангажименти.

— Договорът ти с компания „Телевизионни продукции Фридман“ ти тава пълни права над моделите — увери я Зак. — Няма причина за безпокойство.

Алекс не се учуди, че Зак познава подробностите от договора ѝ със Софи. Едва ли щеше да я покани на делови обяд, без да е проучил всичко.

— Сигурна съм, че продуцентката ще бъде доволна от тази допълнителна реклама на сериала — каза Елинор.

Алекс добре разбираше, че втора такава възможност няма да ѝ бъде дадена. Толкова много ѝ се искаше да приеме, но се страхуваше заради чувствата си към Закари. Беше му ядосана, че я е поставил в такава трудна ситуация.

— Бих искала да ви съобщя решението си, но в хороскопа ми пише, че не трябва да подписвам никакви делови споразумения, докато Юпитер не навлезе в сянката на Марс.

— Кога ще стане това? — Елинор едва прикриваше нетърпението си.

— Не зная — отвърна Алекс и веднага съжали за резкия си отговор. — Извинете, аз само се пошегувах. Никога не чета хороскопа си. — Напротив, четеше го. Но вярваше само на хубавите неща. — Бихте ли ми дали няколко дни, за да помисля.

— Колко дни? — Елинор едва се сдържаше. Зак положи длан върху ръката на възрастната дама.

— Помисли, колкото ти е необходимо — обърна се той към Алекс.

Алекс обеща на Елинор, че ще реши през следващите два-три дни и си тръгна, благодарна на Зак, че не я спря.

Беше вече в закрития паркинг, доволна, че е успяла да избяга без всякакви сблъсъци, когато той се появи.

— Остави ме! — Тя се упъти към поршето си, а токчетата ѝ гневно изтракаха по бетонния под.

— Сърдита ли си ми?

— Как позна? — извърна тя зачервеното си лице. Зак не се притесни от избухването ѝ. Предпочиташе да чуе отговора ѝ. Бе готов на всичко заради нея.

— Никога не съм предполагал, че би сметнала известността за обида.

— Не е заради предложението, а защото така си подготвил нещата, че да се виждаме отново. Затова съм бясна.

Той се отдръпна и я погледна.

— Не съм свикнал да манипулирам жените, за да идват в леглото ми. Нито пък някога съм плащал, за да получа ласки от жена. Предложението, което ти бе направено днес, е само заради добрата ти работа, няма нищо общо с мен и моето...

— Да не би да искаш да кажеш, че предложението не произлиза от теб?

— Ако трябва да съм честен, не бях съгласен с него. — Очевидно бе, че той не лъже.

— Нима не харесваш работата ми?

— Защо ми се струва, че както и да тръгне разговорът, ще се въртим в омагьосан кръг? — В гласа му се прокраднаха насмешливи нотки.

— Защо наистина — отвърна рязко тя и понечи да си тръгне, но той я хвана за ръката.

— Алекс...

— Трябва да тръгвам.

— Знам. — Той погали ръката ѝ, оставяйки гореща пътека там, където я бе докоснал.

Погледите им се срещнаха. Тя усети как сърцето ѝ спира.

— Не се опитвах да те манипулирам.

Тя сви рамене и извърна поглед.

— Казах го ей така.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти призная, че съм впечатлен от твоя талант? Че ако беше, който и да е друг дизайнер, щях да съборя вратата, за да го накарам да подпише?

— Може би имаш право — призна тихо тя.

— Но нямаше да се чувстваш по-добре. — Сякаш нарочно предизвикваха мъката и болката. Зак знаеше това, но не пускаше ръката ѝ.

— Наистина трябва да тръгвам.

— Още не. — Той я привлече към себе си.

— Не можем да направим това — настоя с треперещ глас тя. Едва прошепнатите думи отекнаха в подземния гараж.

— И ти, и аз го знаем много добре. — Той поднесе ръката ѝ към устните си. Погледна я сериозно, почти тъжно. — А би ли ми казала защо се чувстваме толкова особено, когато сме заедно?

Имаше защо. Стотици, хиляди, милиони разумни причини. Но сега устните ѝ горяха, ръцете ѝ пареха, а очите му проникваха дълбоко в нейните, готови да разгадаят тайната в душата ѝ.

— Зак...

— Името ми звучи чудесно, когато го произнасяш... — Пръстите на свободната му ръка погалиха устните ѝ. — Кажи го отново.

— Не мога. — Тя издърпа ръката си и едва сега усети, че трепери. Беше объркана, неспособна да мисли.

— Имам твоя снимка. И двамата сме на нея.

— Така ли? — И тя си имаше своите снимки. Чудесни романтични спомени, скътани в представите ѝ, които се появяваха и я терзаеха в най-неподходящите моменти.

— Снимали са ни с полароид на сватбата на майка ми. Пазя я в портфейла си. — Тя се отдръпна и се облегна на вратата на червеното порше. Зак направи крачка към нея и скъси разстоянието помежду им.

— Танцуваме — погали той косата ѝ. — Не минава и ден, без да я извадя и да си помисля, че мястото ти е в прегръдките ми...

Алекс наистина копнееше за ласките му. За целувките му. Цялото ѝ тяло жадуваше за него. Но добре съзнаваше, че всичките ѝ съкровени мечти са грешни, забранени, че това, за което бленува, се счита за смъртен грях. Добре го разбираше, но не можеше да се спре. Нуждата да го докосне не можеше да е грях. Тя повдигна ръка към бузата му.

— И аз мисля за теб. Толкова често — тихо призна, макар да съзнаваше, че не бива.

— Алекс... — Той затвори очи, сякаш топлината на пръстите ѝ бе живителният балсам, от който се нуждаеше. — Имаш ли представа колко...

— Да. — Тя притисна с пръсти устните му, за да заглуши думите. Сякаш, ако ги изрече, ако ѝ кажеше колко много я желае, нямаше да има сили да спре неизбежното. — Знам. — Тя прехапа устни и ѝ се прииска майка ѝ да не я бе възпитала така, че винаги да мисли за последствията от всичко, което върши. — Но не можем.

— Така е! — изръмжа той. — Обещавам, че чувствата ми няма да са пречка за бъдещето ти. Елинор е права. Ти наистина си изключително талантива и колекцията от „Синьото езеро“ ще стане хит на годината. Имаме нужда от теб, Алекс. А и ти си на такъв етап от кариерата си, че можеш да ни използваш също.

— Разбира се, че мога. — Тази възможност щеше да я издигне като едно от водещите имена в областта на модния дизайн. — Сигурен ли си, че нещата между нас ще останат напълно делови?

— Ще положи всички усилия.

Да, не можеше да иска повече от него. Ако трябваше да е откровена, желаше да я събори на земята или на задната седалка на колата и да се любят до забрава. Но добре знаеше, че не може да го допусне.

— Предай на Елинор, че много сериозно ще обмисля предложението.

Той я гледа още една дълга, мъчителна минута.

— Ще ѝ предам.

Отстъпи назад, за да може тя да отвори вратата на колата си. Гледа я замислено, без да продума, докато затягаше колана и палеше мотора. А след това изпрати с поглед отдалечаващата се кола.

Алекс се опитваше да разсъждава разумно по пътя към снимачната площадка. Той е женен, повтаряше си тя.

Нещастно женен, нашепваше едно тънко гласче.

Това няма никакво значение. Нещастно женен си е пак женен.

Всички знаят, че жена му му изневерява с кого ли не. Откакто се запозна със Зак, Алекс даваше ухо на всички клюки, които се носеха за Миранда Девъро.

Значи, ако някой скочи от покрива, припомняше си тя думите на майка си, това ти дава основание да скочиш и ти, така ли? Господи, откога търсеше извинения за неправилните си решения? Кога успя да се влюби в женен мъж?

Трябваше да го забрави.

Софи, както се очакваше, бе въодушевена.

— Това е просто фантастично! Най-далновидната дама в този бранш, Елинон Лорд, ще ни направи богати. — Алекс наблюдаваше сияещата Софи и си представяше как в ума ѝ танцуват долари. — Да не говорим за това, че моделите ти ще се продават във всички големи градове в страната. Господи, момичето ми, разбираш ли какво означава това?

— Разбира се — измърмори Алекс. Бележникът ѝ бе пълен с небрежно надраскани разкривени звезди, доказателство, че не може да се съсредоточи.

— Откакто те познавам, никога не съм те виждала толкова нерешителна, както през последните две седмици. — Софи разпери ръце. — Първо не искаше да отидеш на приема на Елинон Лорд, а сега се колебаеш дали да работиш за нея. Какво имаш против нея?

— Абсолютно нищо — отвърна съвсем честно Алекс и започна да чертае правоъгълници.

— Това е невероятна възможност, Алекс!

— Да, великолепна възможност.

— Какъв, по дяволите, тогава е проблемът?

— Не знам. — Не искаше да ѝ разкрива чувствата си към Зак, дори тази жена, да ѝ бе и приятелка, и благодетелка.

Една седмици по-късно, след доста колебания, тя се обади по телефона.

— Взех решение.

Отговорът ѝ не бе жизненоважен, повтаряше си Зак, но той бе мислил само за това.

— Чудесно — отвърна меко.

Как бе възможно, дори гласът му, долитащ по жицата, да я кара да тръпне. Какво правеше тя? Трябваше да затвори. И то веднага! Преди да е нагазила в дълбоките води, които щяха да я погълнат. Тя си пое дълбоко въздух.

— Можеш да подготвиш договорите.

Ирландската бирария в Пасадена едва ли щеше да бъде удостоена с вниманието на Миранда, ако тя избираше мястото за тайната среща. Единственият плюс в полза на тази дупка бе, че нямаше никаква опасност да се натъкне на някой познат. И което бе по-важно, нямаше опасност да срещне познати на Зак.

Мъжът, с когото имаше среща, се появи, докато тя пиеше второто си мартини.

— Закъсняваш.

Мики О'Рурк сви рамене с пълно безразличие и махна на двамата униформени полицаи, седнали на съседна маса. Докато чакаше, изпълнена с досада и раздразнение, бе имала възможност да установи, че отвратителната дупка е любимо място на полицията.

— Откри ли нещо? — намръщи се тя, вперила поглед в мъжа над ръбчето на чашата. Той седна и Миранда усети мириса на евтин парфюм. — Ако трябва да идваш при мен след срещите си с разни жени, намери си приятелка с по-добър вкус.

— Не ми казвай, че ревнуваш — ухили се той.

— Малко вероятно.

Луничавият се ухили още по-нагло. Той наклони стола на задните му крака и вдигна ръце на тила си. Позата, помисли си тя, сигурно имаше за цел да я впечатли. Бицепсите му издуваха ръкавите на синьото поло.

— Сигурна ли си? — В ъгълчетата на очите му се събраха бръчици.

— Напълно. Просто исках да ти кажа, че нямам намерение да ти плащам двеста долара на ден...

— Двеста на ден плюс разходите — напомни ѝ услужливо той.

— Плюс разходите — съгласи се тя. — И няма да позволя да губиш време, докато се чукаш наляво-надясно.

— Няма да повярваш! — Той отпусна стола и се надвеси над дървената маса към Миранда. — Още се възбуддам, като си спомня за маратона миналата седмица в Бевърли Хилс.

— Трябва ли да си толкова груб?

— Не ми се прави на дама, скъпа. — Той плъзна ръка по крака ѝ под масата. Късите му дебели пръсти се прокрадваха под смарагдовозелената коприна и напипаха голата плът там, където свършваше чорапа. — Доколкото си спомням, ти харесваше нещо по-грубичко. — Пръстите му се стегнаха. — И по-твърдо.

— Всъщност, какво ще кажеш, ако се преместим на някое по-закътано местенце?

Мики О'Рурк олицетворяваше всичко, което Миранда ненавиждаше. Той бе един хитър простак. Бе пристрастен към залаганията на състезанията с понита в Санта Анита и независимо от високите хонорари, които получаваше, почти винаги бе на границата на бедността. Тя не се съмняваше, че докато образованите ѝ прадеди са пиели чай и играели поло, неговите прадеди са се забавлявали, като са боядисвали голите си тела и са се катерели по дърветата.

Той не показваше никакво уважение към нея. Но поне, мислеше си тя, е достатъчно надарен и може да я забавлява цяла нощ. И това бе една от причините да го чака в тази дупка.

— Какво откри?

— Ще получиш отчета след минута. Веднага щом пред мен кацне една чаша. — Той махна на келнера и си поръча „Блек Марвъл“. — Добре. Информацията е потвърдена — започна той и показа, че когато се наложи, може да говори по същество. — Алекс Лайънс е родена Райли. Имала е брат близък, който е починал много млад. Нищо не се знае за бащата.

— Това вече ми е известно — изпухтя недоволно Миранда.

— Да, но знаеш ли, майката е страдала от мания постоянно да се мести от място на място. — По дяволите! Миранда се чудеше дали О'Рурк няма да се окаже истинска загуба на пари.

— Документите, които открих в сейфа на съпруга ми, показват, че семейството доста е пътувало.

— Всяка година, като по часовник — съгласи се той. Сервитьорката остави напитката му на масата. Той отпи и кимна доволно. — Знаеш ли, че Уомбау е измислил тази напитка — информира той Миранда. — Столичная с лед, резенче портокал и черна маслина.

— Звучи невероятно. — Киселият ѝ глас обаче подсказваше друго. — Кой е Уомбау?

— Джоузеф Уомбау. Писателят — обясни той, когато видя учудения ѝ поглед. — Бил е ченге. Сега пише книги за ченгета.

— А-ха. Сродна душа значи. — В гласа ѝ прозвуча сарказъм, с което му даде да разбере, че знае за уволнението му от лосанджелиската полиция заради нарушения, между които и обвинение в незаконен хазарт и оплаквания на граждани в бруталност.

Широкото му ирландско лице се сгърчи и в сините му очи сякаш се събраха буреносни облаци, което напомни на Миранда, че въпреки чара си, О'Рурк може да бъде опасен.

— Кучка!

— Самата истина. — Тя отпи отново от мартинито. Зелените ѝ очи бяха като късчета лед. — Нека не забравяме, че съм много богата кучка. Кой ти е платил досега кажи-речи за нищо?

— Не е съвсем за нищо. Какво би казала, за това, че семейство Лайънс са си събирали покъщнината и са се местели всяка пролет?

— Всяка пролет ли? Защо точно пролетта?

— Всеки април, ако трябва да сме точни. — Той се отпусна на стола и зачака. Не се наложи да чака много.

— Та тогава е годишнината от двойното убийство и отвличането! Точно тогава Елинор пуска обичайното си каре във вестниците, с което търси информация за Ана.

— Бинго! Интересно съвпадение, нали?

— Но не е доказателство.

— Да, но е поне някаква нишка.

— Да. — Тя умислено отпи от чашата си.

— Знаеш ли, ако тази Лайънс се окаже Ана Лорд, няма да е много трудно да се уреди едно малко произшествие.

— Произшествие ли? — Тази идея не ѝ бе хрумвала, но още в мига, в който я чу, ѝ допадна. — Но това е много опасно...

— Не чак дотам. — Той сви рамене и вдигна чаша за довиждане към полицаите, които си тръгнаха. — Не забравяй, че все още имам много приятели на високи постове.

Миранда завъртя между пръстите си пластмасовата клечка от мартинито и се замисли за завещанието на Елинор Лорд, с което тя оставяше по-голямата част от богатството на Ана. Замисли се и за изгодната оферта, която Елинор бе направила на Александра Лайънс. След това си припомни начина, по който Закари гледаше Алекс на приема. По напрегнатото му изражение тя бе предположила, че едва ли обсъждат проблеми, свързани с работата. Дори и да не беше Ана Лорд, тази Лайънс представляваше истинска заплаха.

— Има нещо, което искам да свършиш.

Отвори чантата си и извади снимка. Бе заснела Зак на плажа през медения им месец. Преди неприятната случка в „Месбла“. Косата му бе разрошена от лекия полъх на вятъра, а той се усмихваше право срещу обектива. Това бе последният път, помисли си Миранда, когато Зак ѝ се бе усмихнал.

— Това е снимка на съпруга ми.

— Закари Девъро — кимна О'Рурк. — Голямата клечка в универсалните магазини.

— Да. Искам да знам кога се среща с Александра Лайънс.

— Дадено. — Той взе снимката и я пъкна в джоба на ризата си. Какво по-точно искаш да знаеш? Мога да сложа подслушватели в кабинета му и в дома на момичето. Снимки интересуват ли те? Двадесет и четири часа наблюдение ли искаш?

— Искам резултати.

— Ще ти излезе скъпо.

— Винаги съм смятала, че човек трябва да получава каквото заслужено си е заработил.

— Радвам се да го чуя. — Той пресуши чашата, лапна маслината и мръснишки пъкна ръка под масата. — Приключи ли срещата ни?

Миранда усети позната топлина след двете мартинита.

— Да.

— Добре. А какво ще кажеш да полудуваме малко?

Тя смяташе да се отбие набързо до „Сакс“. Преди няколко дни, докато проучваше новата модна линия, бе видяла разкошен копринен шал на Шанел. Миранда претегли възможностите. И сексът, и

кражбите ѝ доставяха невероятно удоволствие. Но си спомни следобеда, прекаран в хотела в Бевърли Хилс миналата седмица.

— Трябва да тръгвам. — Нямахше намерение да плаща за това, което можеше да получи без пари. — Добър сте, господин О'Рурк, но не чак толкова добър.

— Защо не проверим пак? — Усмивка на негодник лъсна на лицето му. — Почакай да видиш какво мога с белезници.

Идеята е доста примамлива, реши Миранда.

„Синьото езеро“ продължаваше да печели почитатели. Същевременно Елинон бе насочила цялата си енергия и плам, за да пусне новата линия само след шест месеца. А Алекс на свой ред бе насочила цялото си внимание към приспособяването на първите модели за обикновени купувачи. За да може да помага на Алекс и да я наблюдава непрекъснато, Елинон започна да прекарва все повече време в Лос Анжелис. Всеки път отсядаше в една и съща вила в района на Бевърли Хилс. Алекс се притесняваше, че се е заела с по-голяма задача, отколкото би могла да изпълни, и бе благодарна на Елинон за помощта ѝ.

В началото възнамеряваха колекцията да е предназначена за заможната средна класа, но когато Алекс преработи пищните костюми, те се превърнаха в удобни дрехи, които можеха да си позволят повечето хора. Спомни си думите на Дебор, че трябва да знае точно за кого създава дрехите си. Грабна скицника си и прекара часове в „Лордс“, за да добие представа за постоянните клиенти. Жените, които редовно пазаруваха тук, бяха чаровни, независими и красиви. Също така личеше, че са интелигентни и предпочитат изискани, а не сексапилни дрехи.

Още от самото начало бе решено, че моделите на Алекс няма да носят никакъв знак, който да ги свързва с телевизионния сериал. Елинон твърдеше, че клиентите на „Лордс“ трябва да решават самостоятелно и да са уверени в своя избор. Тя самата никога нямаше да купи нещо, което би ѝ навлякло прозвището „роб на модата“.

— Погледни, вече съм преработила някои модели — обясни Алекс, когато се срещнаха с Елинон в огромния ъглов кабинет на Зак. С облекчение разбра, че той няма да присъства, докато обсъждат

дизайна на дрехите. — Това, което изглежда прекрасно по телевизията, невинаги е такова в живота.

Елинор кимна замислено, сравнявайки снимките на актрисите, облечени в различни рокли и костюми, с новите скици на Алекс.

— Така е — съгласи се тя с въздишка на съжаление, което означаваше, че търговският ѝ усет се е сблъскал с жената у нея. — Повечето жени няма да си сложат шапка с воалетка, за да отидат в магазина или на работа. Жалко наистина — промърмори тя и погледът ѝ се задържа на пищна, но за съжаление твърде голяма, яркочервена шапка. — О, това ми харесва! — Тя повдигна скицата на памучна рокля в пастелнорозово с богат набор в талията. — Напомня ми на Лесли Карон в „Джиджи“ и има нещо от Брижит Бардо в „Бабет отива на война“.

— Точно това бе идеята — призна Алекс с бърза малко виновна усмивка. — И двата филма ги даваха по кабелната телевизия, когато се опитвах да измисля с какво да облека Тифани, когато тръгва за сватбата на сестра си.

Софи бе променила сюжетната линия, след като Алекс ѝ разказа за Зак.

— Денят, в който забременява от старата си любов, още от гимназията — спомни си Елинор. — Страхотна сцена беше! Гледахме я заедно с Клара и все ми се струваше, че екранът ще се подпали, толкова бяха пламенни. — Тя се засмя и отново се наведе над скиците. Не за пръв път, откакто работеха заедно, Алекс си помисли, че Елинор съвсем не прилича на седемдесетгодишна старица. Външният ѝ вид и неутолимата жажда за живот я правеха да изглежда много по-млада.

— А тази сладка рокля в стила на петдесетте страхотно допълва сцената — каза Елинор, както обикновено, без да пести суперлативи.

— Благодаря — отвърна Алекс с топла усмивка.

Когато подготвяха епизода, Софи се притесняваше, че роклята не е толкова фрапантна, колкото другите дрехи на Тифани. Алекс бе изтъкнала, че именно памучната момичешка рокля е най-подходяща. Оказа се, че е права, и ефектът бе дори по-добър от очакваното.

Елинор внимателно и съсредоточено разглеждаше скиците ѝ, което напомни на Алекс времето, когато Дебор преглеждаше работите ѝ за първи път. Тогава си мислеше, че ще припадне от притеснение. Сега вече бе по-уверена и дори възрастната дама да изкажеше

неодобрението си от някой модел, Алекс знаеше, че това няма да е краят на света.

— По-младежки изглежда — рече предпазливо Алекс. Това я притесняваше в началото, но когато откри, че голяма част от почитателите на сериала са младежи, се зарадва. И въпреки че Алекс никога не бе се занимавала с преработка на модели, съвсем практично реши, че ще е глупаво да пренебрегне тези потенциални купувачи.

— Да, така е — съгласи се Елинон и се спря на плисирана пола в синьо-зелено и бяла блуза, комбинация, която напомняше униформа от католическо училище. Разликата бе само в това, че полата бе предизвикателно къса, с втъкани златни нишки, а блузата бе от тънка прозрачна коприна. — Всичко, което си направила е великолепно, Алекс! Беше крайно време в „Лордс“ да навлезе малко свежа кръв.

Алекс извади моделите на бельо и въздъхна с облекчение.

— Не съм специалистка по рекламата и продажбите — каза тя, разсеяна от появата на Зак. Знаеше, че той много внимателно следи разходите на „Лордс“, и го очакваше да дойде. Днес смятаха да обсъждат фабриките, в които щяха да се произвеждат облеклата, и тя подозираше, че предстои първото ѝ сериозно разногласие със Закари Девъро. — Но ми хрумна нещо, което смятам, че трябва да обсъдим.

— Кажи.

— Струва ми се, че ще бъде много ефектно, ако направим снимки на истинските ни клиентки във вече готовите дрехи.

— Искаш да кажеш както в рекламите на кожените палта?

— Точно така. Но те винаги използват познати и известни лица. Идеята ми е да покажем, че всяка жена би могла да бъде звезда, когато е облечена в дрехи от колекцията на „Синьото езеро“. — В стаята се възцари мълчание. Алекс имаше чувството, че вижда как се завърта колелото на мисълта в главата на Елинон.

— Великолепна идея! — плесна старата дама с ръце и погледна Алекс така, все едно се готвеше да ѝ напише червена точка в бележника. — Имаш невероятен усет! — И той е генетически обусловен, помисли си Елинон и погледна многозначително Зак.

Алекс се усмихна широко, доволна да чуе похвалните думи. Притесняваше се да работи заедно с Елинон. Не само защото работата изискваше непрекъснати срещи със Зак, а защото бе чувала какво ли не за възрастната дама, за хапливия ѝ език, за честата смяна на

настроенията ѝ и фактът, че налага мнението си във всичко. Алекс се притесняваше, че непрекъснато ще спорят. Но се оказа, че работата върви чудесно. Алекс бе учудена, че две жени от различни поколения, възпитани по съвсем различен начин, както те с Елинон, си приличат толкова много. Откри, че работата в „Лордс“ ѝ доставя удоволствие, но притесненията ѝ идваха от всекидневните срещи със Зак. Истината, въпреки че се опитваше да я отрече пред Софи, само защото ѝ се искаше всичко да е различно, бе, че изпитваше неутолима страст към мъж, с когото се налагаше да бъде в делови отношения, когото срещаше на обществени места, с когото не можеше да си позволи да остане насаме, освен в кабинета му. Дори и там оставяха вратата отворена, за да могат да чувстват присъствието на Мардж, секретарката му, или на Елинон. В редките случаи, когато оставаха сами, се ограничаваха в чисто делови разговори.

— Най-важното е фабриката да предлага ниски цени и бърза доставка — започна направо Зак, когато Елинон го погледна. — От проучванията личи, че най-евтино и бързо ще ни излезе в Корея.

Алекс очакваше това. Беше подготвена за подобно предложение.

— Няма да позволя колекцията на Александра Лайънс да се произвежда от жени, на които се плащат мизерни заплати в някоя заддушна малка шивалня в Сеул.

— Ти няма да позволиш? — В гласа на Зак прозвуча нескрито раздражение, което показваше, че скоро може да се възпламени онази страна от характера му, която той смяташе за погребана от деня, в който облече скъпия костюм на Брук Брадърс.

— Точно така.

Алекс скръсти ръце и премести поглед към картината, на която бяха Зак и родителите му, сестрите и баба му, по време на работа на тръстикова плантация. Припомни си, че той я държи в кабинета си, за да му напомня откъде произлиза.

— И като знам какви са корените ти — добави тя, — учудвам се, че си готов да експлоатираш бедните.

Елинон наблюдаваше словесната атака с интерес.

— Не мога да разбера защо осигуряването на работа на бедните се счита за експлоатация.

— Ти някога ходил ли си в тези така наречени фабрики?

Зак се изчерви. Алекс забеляза притеснението му и доби кураж.

— Не е чак толкова зле — промърмори той. Но съвсем не беше убеден в казаното.

— Не било чак толкова зле ли! — повиши глас тя и веднага разбра, че е направила грешка, защото веждите му се събраха гневно. — Зак...

— Предполагам, че ти си ходила в такава фабрика? — Обикновено приятният му глас бе саркастичен и тя се учуди на нетипичната за него промяна.

— В интерес на истината, била съм там. Докато работех на Седмо Авеню, един от чуждестранните представители получи сърдечен пристъп и бях изпратена на негово място. — Лицето ѝ мигновено се помрачи при спомена за мръсните мрачни шивални, пропити с миризмата на пот и прах. Полуголите работници се трудеха повече от осемдесет часа на седмица при мизерни заплати. — Първата фабрика, която посетих, вече не си спомням странното ѝ азиатско име, както и всички останали, с пълно основание може да се нарече „Пандемониум“ — дяволското свърталище.

Столицата на Ада в „Изгубеният рай“ на Джон Милтън, помисли си Зак. Описанието бе много точно. И на него тези места му се бяха сторили ужасни, също като на Алекс. Но моралните му задръжки отстъпваха пред лоялността към „Лордс“.

— Виж, Алекс, съгласен съм, че ако светът беше идеален, всеки щеше да си има хубава малка къщичка с дървена ограда, морава и брястове. Но сега говорим за света, който ни заобикаля. А в истинския свят, животът не е справедлив. — Красивото ѝ лице остана строго. Зак разбираше, че аргументът му няма тежест и опита с друг. — Не зная дали си запозната, но веригата „Лордс“ отпуска всяка година огромни суми за благотворителни цели — започна бавно той със същия глас, с който изнасяше годишния доклад пред акционерите.

— Това, естествено, се приспада от данъците — парира го тя.

— Това няма нищо общо с проблема, дявол да го вземе! Ще ме оставиш ли да си довърша мисълта?

— Давай.

— Чудесно. — Той я погледна предупредително. — Това, което исках да кажа, е, че „Лордс“ допринася за подобряване на благосъстоянието на нуждаещите се. Нима ще има някаква полза, ако

компанията фалира и тези пари повече не се внасят за благотворителност.

— Ако ти наистина вярваш в това, Закари, просто ми е чудно как можеш да спиш спокойно! Но тъй като си знаете своето, господин президент, нека да ви поднеса нещата черно на бяло. Ако случайно сте забравил, бих искала да ви напомня, че според договора с „Лордс“, трябва да одобря начина и мястото на производство.

— Спомням си клаузата. — Помнеше я много добре. Бе спорил с Елинор, настоявайки да я премахне, но Елинор — проклета да е! — настоя да я запазят.

— Добре тогава. Искам само едно нещо да кажа. Нито една дреха, която носи моето име, няма да бъде произведена в Южна Корея. Или в Тайван, Индонезия, или Мексико. Дрехите ще се произвеждат тук, в Съединените Щати, от американски работници.

— Все едно че държиш реч по време на предизборна кампания — изръмжа той.

— А всичко, което ти каза дотук, звучеше като едно голямо извинение. Това е последната ми дума, Зак. Но нека да те предупредя. Ако не се съ согласиш, ще си взема моделите и ще се махна.

— Не бихме искали да постъпиш така — намеси се бързо Елинор в спора. — Сигурно ще стигнем до някакъв компромис.

— В Бруклин има фабрика за облекла — каза Алекс и извади от папката си визитна картичка. Подаде я на Зак. — Работила съм с тях и преди. Работата им е качествена, сравнително евтина и не се отнасят към работниците като към малоумни слуги.

Зак реши, че няма смисъл да спорят повече. Щеше сам да провери проклетата фабрика и ако не ставаше, тогава щеше да ѝ даде да разбере. В края на краищата, тя не създаваше вече дрехи за куклите си. Или за майка си. Това си бе бизнес. Толкова бе просто. Той издърпа визитката от пръстите ѝ.

— Ще проверя.

— Благодаря ти. Много си любезен. — Тя му се усмихна мило — усмивка, зад която се таеше сарказъм.

— Реши ли вече къде ще бъде дебютът на колекцията? — обърна се Зак към Елинор.

Старата дама се намръщи. Бе умувала седмици наред.

— Мислех си, че магазинът на Родео Драйв е най-... подходящ.

— Но ти никога не си била привърженичка на показността — каза спокойно Зак с лека усмивка, която веднага стопли сърцето на Алекс. Тя стисна юмруци, за да не докосне ръката му.

— Точно затова „Лордс“ е на върха — съгласи се Елинон. — Може и в Манхатън. Ще пуснем реклами. — В гласа ѝ нямаше никакъв ентузиазъм.

— Какво ще кажете за Чикаго?

— Чикаго ли?

— Следващото тримесечие откриваме нов клон — напомни им той. — Няма да е лошо именно там да представим колекцията на Александра Лайънс.

— Както направихме с Дебор в Ню Орлиънс.

— Както в Ню Орлиънс — повтори Зак, вперил черните си очи в Алекс.

Предложението допадна на Елинон и тя пропусна да забележи, че любимите ѝ хора са оплетени в паяжината на грижливо таени чувства.

— Идеята е чудесна, Зак! — прозвуча гласът ѝ. — Жените в Манхатън и Лос Анжелис са прекалено разглезени. А новата клиентела в Чикаго веднага ще грабне чудесните дрехи на Алекс.

Алекс се отърси от завладялото я желание към Зак и отново се почувства виновна. Веднага поде ентузиазма на Елинон.

— Имам идея! — извика тя, сякаш мисълта току-що ѝ бе хрумнала. — Освен професионалните манекенки, какво ще кажете да поканим и актриси от „Синьото езеро“ за ревюто?

Очите на Елинон светнаха като на дете, което за пръв път вижда коледна елха.

— Това ще придаде холивудски блясък на великолепната ти колекция. Мислиш ли, че Софи Фридман ще се съгласи?

— На минутата! — засмя се Алекс, защото знаеше, че за пресметливата Софи това е безплатна реклама.

Жизнерадостният смях на Алекс прониза сърцето на Зак като слънчев лъч бистрите води на алпийско езеро. Той отново усети болезнено желание, предвестник на далечна буря, чийто тътен заплашваше да ги погуби.

СЕДМА ГЛАВА

В стаята струеше лунна светлина. Пламъчетата на свещите хвърляха чудновати сенки по стените. В центъра се виждаше легло с балдахин. Двойката лежеше върху копринените чаршафи, преплела ръце и крака. Жената бе облечена в прилепнала бяла нощница. Мъжът бе с джинси. Мускулестите му гърди бяха голи.

— Толкова си красива! — В гласа му прозвуча обожание. Той пъхна ръка под нощницата нагоре по бедрото ѝ. — Какво ли не направих за теб. За нас...

Жената се усмихна и легна върху него.

— И аз все за нас мисля, съкровище.

Ръцете му проследиха очертанията на тялото ѝ и той я притисна към себе си.

— Дори когато се любиш със съпруга си?

— Най-вече, когато се любя със съпруга си — увери го тя през смях.

— Стоп камера! — Гласът на режисьора разруши чувствения момент. — Дявол го взел, Мери Бет, гащите ти се виждат!

— Няма да си сваля бельото — заинати се актрисата. — После има да ме разнасят по вестниците.

— Едва ли Тифани някога ще тръгне да носи прозаични неща като гащи — намеси се обнадежден Стоун Майкълс.

Мери Бет Олсън се извърна към него.

— А на теб само ти дай голи жени.

— Няма такова нещо! — Красивият актьор вдигна ръце и хвърли поглед към контролния пулт, където седеше годеницата му и следеше репликите. От деня, в който започна връзката му с Бренда, сценаристката на сериала, ролята на Стоун, както бе предположила и Алекс, бе набъбнала значително. Но той откри, че не е необходимо да се жени, за да си осигури пътя към славата. Не и когато женската публика го намираще за неотразим. В „Пийпъл Мегазин“ го бяха обявили за най-сексапилния мъж на всички времена. А Хелън Гърли

Браун му бе предложила чрез рекламния си агент да се снима за корицата на „Космополитън“.

— Защо не сменим цвета на нощницата — предложи Алекс.

— Трябва да е бяла — предупреди режисьорът. — Бялото най-добре отразява лунната светлина и свещите.

— А слонова кост?

Той поглади брадата си.

— Мисля, че може.

— Веднага се връщам.

— Добре, деца! Време е за обяд! — извика режисьорът.

— Обяд! — повтори асистент-режисьорът.

Алекс тъкмо си тръгваше от снимачната площадка, когато се сблъска със съпругата на Зак.

— Госпожо Девъро!

— Госпожице Лайънс — кимна Миранда.

— Каква изненада.

Острият поглед на Миранда не пропусна да отбележи притеснението на Алекс.

— Едва ли бих я нарекла приятна.

Алекс я погледна внимателно.

— Извинете ме, сигурно бях груба. Просто денят ми не е от най-добрите. — Въпреки че сценаристите оставаха непроменени, режисьорите се сменяха често, понякога на всяка седмица.

Сегашният сякаш бе твърдо решен да усложни максимално нещата. Смени нюансите на дрехите безброй пъти, като я караше да притичва от снимачната площадка до гардероба непрекъснато. Алекс не бе единствената уморена от безкрайното търчане напред-назад. Чу фризьорката да се заканва да направи нещо твърде неприятно с машината, нещо, което никога не би хрумнало на човек, освен ако не са го накарали да промени прическата на Оливия три пъти.

— Виждам, че сте заета — каза миролюбиво Миранда. — Ще бъда кратка. — Тя се наведе напред и постави изящната си ръка върху ръката на Алекс. Златната ѝ халка проблесна. — Касае се за съпруга ми.

— Какво за него?

— Стой настрана! — Бе толкова близо, че дъхът ѝ опари кожата на Алекс. Зелените ѝ очи бяха леденостудени. Алекс усети как я

побиват студени тръпки.

— Двамата със съпруга ви работим заедно, госпожо Девъро. Това е всичко.

— Не се опитвай да ме лъжеш, защото знам какво си намислила! — Устните на Миранда се изкривиха от гняв. — Първо се намеси в живота на Елинор, както и на всички около нея...

— Всички около нея ли? Какво искате да...

Миранда я прекъсна с гневен жест.

— Ти буквално пропълзя като змия в живота на леля ми! А сега си си набелязала съпруга ми. — Гласът ѝ бе тих и злобен, но Алекс едва ли щеше да е по-малко потресена, ако Миранда бе започнала да крещи. Ожесточението, изписано по лицето ѝ, бе много по-заплашително, отколкото един скандал. Пръстите ѝ се стегнаха около китката на Алекс. Ноктите ѝ се впиха в кожата. — Трябва да разбереш, че мога да направя живота ти истински ад. И твоя, и на Зак!

Алекс бе сигурна, че Миранда не преувеличава.

— Нямам връзка със съпруга ви, госпожо Девъро.

— Постарай се и в бъдеще да е така. — С хищната си усмивка Миранда приличаше на акула. — Освен ако не си готова да понесеш последствията. И повярвай ми, скъпа — произнесе с медено-заплашителен глас, — последствията не са никак приятни за тези, които се изпречат на пътя ми!

Вбесена, че Миранда се е осмелила да дойде на работното ѝ място и да я заплашва с физическа разправа, Алекс остана безмълвна. Напрежението помежду им нарастваше.

— Случило ли се е нещо? — Алекс едва не разцелува Софи.

— Абсолютно нищо — едва успя да изрече тя и усети, че устата ѝ е пресъхнала. — Госпожа Девъро тъкмо си тръгваше.

— Точно така — потвърди Миранда със заучената за пред хората усмивка, която можеше да се види на всяка от снимките ѝ във вестниците и списанията. — И без това закъснявам за обяда със съпруга ми. А както добре знаете, госпожице Лайънс, Закари мрази да чака. — Тя пусна ръката на Алекс. — Много ми беше приятно да си побъбрим, скъпа. Ще го направим отново някой ден.

— Какво, по дяволите, иска тази? — попита Софи, сложила ръце на кръста си, докато наблюдаваха как Миранда Девъро се отдалечава.

Алекс потръпна и усети, че ръцете ѝ са овлажнели.

— Мисли, че спя със съпруга ѝ.

Софи вдигна вежди.

— Заплаши ли те?

Алекс сви рамене и се опита да си каже, че си въобразява и не бива да приема насериозно заплахите на Миранда. Това е резултатът, след като по цял ден висеше на снимачната площадка. Дори истинският живот бе започнал да ѝ прилича на сълзлива телевизионна драма.

— Не явно...

— Защо тогава си така пребледняла? — Софи бе притеснена. — Може би трябва да поговориш със Зак, за да я постави на мястото ѝ.

— Не — въздъхна Алекс. — Не съм направила нищо, за да я накарам да ревнува. И тъй като нямам намерение да започвам връзка със Зак, нещата ще се оправят от само себе си.

Но дори и когато тръгна да смени нощницата, Алекс не можа да се отърси от чувството на тревога.

Шест часа по-късно снимките най-сетне приключиха под зоркия поглед на вечно недоволния режисьор и Алекс си тръгна.

Когато стигна на мястото, обозначено с името ѝ на паркинга, видя, че и четирите гуми на поршето ѝ са изпуснати.

Алекс се почувства по-спокойна, когато през следващите няколко седмици не последваха други инциденти.

Погълната от работата си по колекцията от „Синьото езеро“, както и по-новите модели за сериала, тя нямаше време за размисли. Всяка сутрин тичаше по плажа, след това си сваряваше каничка кафе и седаше над скицника. Спираше работа само за обяд и пак пиеше кафе със сандвич. А да вечеря, обикновено забравяше. Спеше малко и почти не се хранеше.

— Какво, по дяволите, смяташ, че правиш? — попита я Зак един дъждовен следобед, когато тя пристигна в кабинета му за обсъждане на бюджета.

Той бе отсъствал дълго, защото бе предприел обиколка, за да огледа всички петна за нови строежи. Алекс бе по-спокойна през трите седмици, когато не го виждаше. Ето че сега бяха съвсем сами и тя разбра, че напразно се е притеснявала, че Зак отново ще се опита да я прельсти. Тъкмо обратното, той я наблюдаваше с ужас.

— Какво искаш да кажеш? — От изтощение и умора гласът ѝ премина във фалцет. Настинката, която я измъчваше от дълго време, отново се обади и тя се закашля.

— Кога си се поглеждала в огледалото за последен път? Изглеждаш ужасно. — Лицето ѝ бе бледо и изпито; устните без червило, също побелели, а под зачервените ѝ очи — сенки. Кашмиреният ѝ пуловер висеше на слабото ѝ тяло.

— О — отвърна тя с ехиден глас, — много ти благодаря! Някой казвал ли ти е какъв ефект оказват подобни думи на самочувствието на една жена? — Тя прокара трепереща ръка по червените си вълнени панталони. Бе ги избрала заради яркия им цвят, за да придадат малко живинка на мрачния ден, а също и за да я освежат. Но по неодобрителните думи и изражение на Зак разбра, че идеята ѝ е претърпяла провал.

— Някой някога да ти е казвал, че бледите изпити жени са отживели времето си още с епохата на Камий?

— Много си мил — измърмори тя. — Къде е Елиноор?

— В Санта Барбара. Артритът ѝ пак се обажда в това отвратително време. Евърил смята, че трябва да пази стаята.

— Така ли? Значи ще сме само двамата?

— Някакъв проблем ли има?

— Съвсем не — излъга тя. Прииска ѝ се да вметне, че жена му има проблем, но премълча. — Да се захващаме за работа тогава.

Докато се стараше да се съсредоточи над цифрите, които Зак цитираше, Алекс забеляза, че всичко ѝ изглежда толкова мъгливо, колкото и мрачният ден навън. Напоследък много често ѝ се случваше да влезе в някоя стая и да забрави защо е влязла. Или набираще телефона на Зак, за да сподели с него последната си идея, но щом чуеше плътния му глас, забравяше какво иска да каже.

Щяха да обсъждат цените на дрехите от колекцията от „Синьото езеро“, когато погледът ѝ попадна на някаква папка, която той стискаше от доста време. Цифрите излетяха от главата ѝ подобно на сухи листа, понесени от есенния вятър.

Миналото, мислеше си Алекс, издържайки на черния поглед на Зак, миналото бе толкова мъчително! Още не можеше да забрави часовете, прекарани в Луизиана. Все се надяваше, че времето ще замъгли спомените. Молеше се да забрави как при всеки негов допир

коленете ѝ омекваха, как ръцете му се плъзваха около кръста ѝ, как тръпнеше от удоволствие... Но въпреки надеждата, твърдото решение и увереността, че всичко, случило се в онзи далечен ден, трябва да бъде забравено, всеки миг бе се запечатал завинаги в съзнанието ѝ. Тя вече не можеше да контролира мислите си. Напоследък често си представяше ужасни неща. Прехвърляше наум непреодолимите проблеми в брака му, виждаше във въображението си как Миранда бяга с някой от многобройните си любовници, които ѝ приписваше жълтата преса. Понякога, късно нощем, докато лежеше будна и самотна, съсредоточила поглед в някоя точка на тавана, тя си представяше как пуска телевизора и по новините съобщават, че един конкорд се е разбил някъде над Алпите и въпреки че екипажът е оцелял, единственият пътник, видната обществена фигура, наследничката на веригата магазини „Лордс“ — Миранда Лорд Баптиста Смайт Девъро е загинала. Представяше си как веднага след това отива при Зак, за да го утеши и успокои. И тогава той ѝ казва това, което тя най-много копнее да чуе — че никога не е обичал Миранда, че единствената жена, която някога е обичал, е тя, Алекс. И тогава, щастливи, те се прегръщат. Понякога си представяше как се любят на плажа под кръглата луна или в разкошна мраморна вана, пълна с пухкава пяна. Друг път го виждаше да я съблича бавно, с нескрито удоволствие на балдахинено легло, посипано с розови листенца. Представяше си как се любят в някоя топла полинезийска лагуна, зад буйните струи на водопад, под залязващите лъчи на тропическото слънце, чиито отблясъци превръщат всичко наоколо в злато... Местата в мислите ѝ семеняха, но чувствата и думите оставаха еднакви. Алекс знаеше, че помислите ѝ са греховни, но не можеше да си наложи да престане...

— Алекс? Добре ли си? — Плътният загрижен глас на Зак я накара да се опомни.

— Да, да, няма нищо. Не се притеснявай за мен, продължаваме.

Той се намръщи, но вече знаеше, че упоритостта на Алекс бе толкова силна, колкото и тази на Елинор, и реши, че няма смисъл да си губят взаимно силите в спорове.

— Реших да използваме фабриката в Бруклин.

Очакваше Алекс да приеме с възторг новината, но тя само кимна, при което усети, че ѝ се вие свят.

— Радвам се — тихо каза тя.

— Това е всичко за днес — излъга той. Искаше му се отново да обсъдят превишените разходи за бельото, но когато погледна бледото ѝ лице, реши да остави въпросите си за по-късно.

— Не ни отне много време. — Алекс не скри облекчението си. Бе очаквала да чуе критични думи за перата, с които бе украсила нощницата на Тифани. Нямахше търпение да си тръгне, преди той да е споменал нещо за пищната украса и се изправи от стола прекалено рязко. Зави ѝ се свят, стаята сякаш отплува в далечината и пред очите ѝ се появи рояк звездички. Подът сякаш се наклони и политна към нея.

Зак се озова до Алекс, преди тя да падне на килима. Подхвана я и я сложи да седне на един стол.

— Защо, по дяволите, не каза на секретарката ми, че си болна, когато сте уточнявали срещата? — Бе побеснял, задето Алекс не обръщаше никакво внимание на здравето си, но не можеше да си прости, че не бе забелязал колко изтощена е тя. — Можехме да я отложим, докато се оправяш.

— Не исках да отлагаме, защото няма време. Освен това, не е нищо сериозно, просто съм настинала.

— Човек не припада, когато е настинал.

— Мислех си...

— Твърде много мислиш! — Сложи ръка на челото ѝ. — Имаш температура.

Тя гореше и същевременно я избиваше студена пот. Непознато чувство прободеше сърцето на Зак, чувство, подобно на страх.

— Веднага ще те откарам в клиниката за спешни случаи.

— Преувеличаваш опасността. — Защо просто не я оставеше на мира? Тя се опита да стане, но Зак не ѝ позволи. — Само съм настинала — повтори тя. — И сигурно съм прекалила малко с работата.

— Май твърде много си прекалила! Кога си се хранила нормално за последен път?

— Снощи ядох спагети. — Макароните и доматиеният сос ѝ се бяха сторили с вкус на картон. А след вечерята повърна почти всичко. — И освен това, нямам намерение да ходя в болница.

— Не мога да те оставя така.

— По дяволите, Зак... — Протестът ѝ бе удавен в дълбока раздираща кашлица, която не можа да потисне.

— Стига приказки! — Той изруга. Бързо я изправи на крака и Алекс отново усети, че ѝ се вие свят.

— Не ме пипай.

— Седмици наред полагам нечовешки усилия, за да не те докосна — отвърна той. — Но благодарение на безотговорността, която проявяваш към здравето си, просто и двамата ще трябва да се примирим с възникналата ситуация. Ще можеш ли да ходиш сама?

— Разбира се. — Поне така се надяваше.

— Тръгвай тогава. Обади се на Дан Матисън от Централна Презвитерианска клиника — нареди той на секретарката си. — Кажу му, че вода пациентка.

— Няма да се обаждаш на никого — противопостави се Алекс, — защото няма да ходя в никаква болница.

— Млъквай! — Гласът му прозвуча грубо. — Кажу на Матисън, че ще съм там след петнадесет минути. Да е точен — обърна се той отново към секретарката и помъкна Алекс към частния асансьор в кабинета му.

— Не можеш да се държиш така с мен — оплака се тя, докато той натискаше бутона. — Аз не работя за теб. В случай че си забравил, Закари Девъро, аз съм тук на хонорар. Договорът, който съм подписала с „Лордс“, не ти дава право да се месиш в личния ми живот.

— Ако не млъкнеш, една плесница ще ти затвори устата.

— Само да си посмял! — Разбира се, че нямаше да посмее. Никога през живота си не бе удрял жена, дори Миранда, която го бе предизвиквала толкова пъти.

— Ако съм на твое място, не бих си правил експерименти.

Стигнаха до подземния гараж. Алекс вече не можеше да се държи на крака. Зак я хвана, преди да се свлече на пода.

— Казах, че мога да ходя...

— Да, бе, страхотно се справяш. — Искаше му се никога да не я пуска. Искаше да се грижи за нея. Не само днес, а до края на живота им.

— Просто не разбирам защо толкова се гневиш — продължи да говори тя. Но не можа да устои на изкушението и отпусна глава на рамото му.

— Глупостта винаги ме е вбесявала. Достатъчно голяма си, за да се грижиш за себе си.

— Имах много работа.

Той отключи вратата на колата си, помогна ѝ да седне и закопча предпазния колан.

— Да си чувала, че можеш да упълномощиш някого да свърши нещо?

— Моето име ще бъде на етикетите. — Гаражът се завъртя пред очите ѝ и тя се отпусна на кожената седалка. — Ако искам тези дрехи да са изпипани, а така трябва да бъде, ще си нося пълната отговорност.

— Целият свят се нуждае тъкмо от това. Още един мъртъв перфекционист.

— Просто ме остави на мира.

— И аз искам спокойствие — сопнато отвърна той. — Но държа да ти кажа нещо, в случай че не си обърнала внимание. Веригата „Лордс“ е инвестирала крупни суми в теб, Александра Лайънс. Няма да позволя инвестициите ни да пропаднат.

— За това ли бил целият шум?

— А ти за какво, по дяволите, мислиш? — Всеки път, щом чуеше гласа му, Алекс усещаше познатите тръпки, които в този случай нямаха нищо общо с настинката ѝ. — По дяволите, Алекс — рече той, вече по-мeko, — престани да спориш. Поне не сега. — Погали я нежно с опакото на ръката си. Тя разбираше, че с този жест се опитва да я успокои, а не да я прелъсти, но лекото докосване отприщи позната вълна от чувства.

Тя откъсна поглед от неговия и огледа вътрешността на колата. Миришеше на кожа и дърво.

— Хубава е.

— Благодаря. И аз я харесвам. — Като дете прелистваше списанията за коли и винаги се спираше най-дълго на скъпите, недостъпни като цена, марки. Ако някой му бе казал, че един ден ще има собствен ягуар, той щеше да се усъмни дали не е пушил трева.

— Изглежда така, сякаш ти трябва разрешително за пилот, за да я подкараш — прошепна тя, докато оглеждаше многобройните скали и уреди по таблото. Някои от тях вече потрепваха. Тя отпусна глава назад, затвори очи и се унесе, докато Зак профучаваше по мокрите улици.

По нейно настояване той я остави да влезе сама в болницата. Тя се успокои. Нямахше сила да спори с него.

— Не мога да повярвам — промърмори Алекс час по-късно, когато отново се качиха в ягуара.

— Нито пък аз. — Беше мрачен и навъсен. — Господи, как може да не разбереш, че имаш пневмония?

— Би ли престанал да ми викаш? — оплака се измъчено тя.

— Извинявай.

— Мислех, че съм настинала. — След това с примирен глас, толкова нетипичен за нея, промълви: — Благодаря.

— Моля. — Той я погледна косо.

Алекс бе готова да даде всичко в този момент, само и само да разбере какво мисли той. Изтощена от температурата и в пълна безтегловност след инжекцията на доктора, тя не го попита откъде знае къде живее тя.

Не възнегодува и когато я вдигна на ръце, за да я пренесе във вилата на плажа, боядисана в розово и жълто, една от малкото, все още устояли на нашествието на алчните безскрупулни предприемачи и техните булдозери.

Притесни се едва когато той се отправи към спалнята, но ѝ бе като в мъгла. Зак седна до нея на леглото. Парчета плат и всякакви бележки и скици бяха пръснати наоколо, свидетелство за усилената ѝ работа.

— Това е пълен абсурд — измърмори той, докато събираше мострите.

— Греша, това е италианска коприна.

— Много остроумна забележка, Алекс, направо страхотно. — Той хвърли мострите на най-близката масичка. — Да ти помогна ли да се съблечеш? — попита привидно небрежно. Ставаше все по-трудно да е до тази жена и да не я пожелае! Дори и потънала в този огромен червен пуловер, широки панталони и черни ботуши, дори със зачервения ѝ от болестта нос и бледи страни, Зак едва успяваше да се възпре да не я докосне. Искаше му се да плъзне ръка под пуловера и да я погали. Знаеше, че кожата ѝ е дори по-мека от кашмирения блузон. Дългите месеци, прекарани в работа близо до нея, и гнетящото въздържание си казваха своето.

— Мога и сама.

Той усети и разочарование, и облекчение.

— Ще почакам отгатък. Извикай ме, ако имаш нужда от нещо.

Не беше лесно, но той се опита да се овладее. Огледа стаята. Във всяко ъгълче личеше нейния почерк и вкус, както и при моделите ѝ. Ратанови столове, отрупани със сини и жълти възглавнички, бяха подредени около стените на стаята с избелял дъбов под. В центъра, по небесносиньо килимче, плуваха балони. В многобройни керамични саксии бяха посадени тропически растения. Модернистични постери висяха по снежнобелите стени. Чифт червени обувки с неестествено високи токове бяха оставени пред канапето, по което бяха разхвърляни късове пъстра коприна и лъскав сатен. Забеляза малка сфера на близката масичка, сцената вътре в която пресъздаваше небосклона над Ню Йорк. Имаше и други такива сфери, които изобразяваха арката „Свети Луис“, моста Голдън Гейт, сиягълски пейзаж, Аламо... Зак си спомни отново, че тя му бе разказала за младежките си години, прекарани в непрекъснати странствания. Той избра една от сферите и я разтърси. Над катедралата „Сейнт Луис“ в съседство с Джексън Скуеър в Ню Орлиънс се посипа сняг. Зак си представи с известна горчивина, но и с радост, как Алекс държи тази вещ в ръцете си и си мисли за него. Въздъхна, остави сферата на мястото ѝ и продължи да разглежда стаята. Търсеше някакъв ключ, за да разгадае миналото ѝ. Огледа добре портрета на сивокоса жена на средна възраст и чернокосо усмихнато момче. Рамката бе във формата на стилизиран яркожълт слънчоглед. Майка ѝ и брат ѝ, помисли си той и потърси прилика с Алекс, но не откри такава. Може би Елинор бе права. Явно много се тревожеше за Алекс и затова бе изпаднал в такова меланхолично настроение. Спомни си, че от осемте деца в неговото семейство, само той и сестра му Маги приличаха на майка си, Пола и Лорейн, приличаха на баща му, а останалите четири момичета не приличаха нито на единия, нито на другия родител, а нямаха и прилика помежду си. Наистина, не можеше да очаква задължително прилика между Алекс и майка ѝ. А и с брат си не бяха еднолични близнаци.

Влезе в старомодния кухненски бокс, боядисан в слънчевожълто, с яркосин таван. Напълни червения чайник с вода, за да направи чай, и застана до прозореца с ръце в джобовете. Погледът му бе отправен към океана, сега забулен в мъглива дъждовна пелена. Отново се замисли.

Вече знаеше, че Александра Лайънс е умна, приятна, изключително надарена и красива млада жена. В нея гореше искрата на независимост и амбиция — черти, които самият той притежаваше. Тя бе най-очарователната и завладяваща личност, която някога бе срещал.

Пронизителното свистене на чайника го стресна. Взе чашите от подноса и вдигна поглед към странния часовник с причудливо излегнати котки от двете му страни. Едва сега забеляза, че тя много се бави в спалнята. Какво, по дяволите, правеше? Взе чая и тръгна натам. Почука леко на вратата. Веднъж, втори, а след това и трети път. Тя не отговори. Зак реши да види какво става.

Намери я да лежи неподвижно върху леглото, напълно изключила за съществуването на останалия свят. За миг Зак се паникьоса, но после забеляза лекото повдигане на гърдите ѝ. Дишаше учестено.

Той се наведе и леко се опита да свали ботушите ѝ. Червените чорапи и панталоните се смъкнаха лесно.

— Господи — изпъшка Зак, когато видя червените дантелени бикини, изрязани високо над бедрата. Не може ли да носи нормално бяло памучно бельо? Погледът му се спря на триъгълника, очертан от дългите ѝ крака. Алекс сигурно щеше да изглежда секси дори и в бельо на монахиня.

Той се намръщи, но се зае да свали и пуловера. Разкопча го бавно, защото пръстите му трепереха. Както и предполагаше, сутиенът бе в комплект със скандалните червени бикини. Ален като самия грях.

Мъжът застина до леглото, без да може да откъсне очи от примамливата гледка. Почувства се като гладуващ, около когото сервираат всякакви вкусни неща, а той самият не може да си вземе дори едно мъничко късче.

През последните месеци бе стигнал до извода, че злите орисници бяха му изпратили Алекс, да го измъчват, да прогонват съня от клепачите му, да го побъркат с еротични видения. Той въздъхна тежко и я зави. Наведе се и я докосна с устни. Остави я да спи и се върна в хола. Взе слушалката на смешния телефон във формата на Мики Маус и набра Елинор.

Когато Алекс се събуди няколко часа по-късно, откри, че около нея се суети медицинска сестра. Зак и Елиноор я бяха наели. Когато се опита да я убеди, че може и сама да се грижи за себе си, Инга Нусланд скръсти ръце на пищната си гръд и отказа да слуша.

На третия ден от принудителното лечение, флегматичната русокоса Инга вече бе доказала, че е не само незаменима като болногледачка, но и великолепна готвачка, която печеше невероятни сладкиши. Тогава Алекс реши, че не е чак толкова лошо човек да се остави на грижите на някого и да си почине.

— Кога най-сетне ще признаеш, че тя е Ана? — настоя Елиноор.

Зак бе заминал за Санта Барбара, за да разкаже на възрастната дама как се чувства Александра. Въпреки че повече не отиде във вилата, Инга го държеше в течение, освен това той не пропуснаше да се обади на лекаря на Алекс.

— Все още няма сигурни доказателства — изтъкна Зак. Повтаряше тези думи всеки път, когато разговорът се подновеше. Понякога, както и в този миг, му се искаше никога да не се бе правил на ангел спасител по време на карнавала. Но вече се беше случило и заради отзивчивостта му, сега и двамата страдаха.

Някога, още като момче, той се бе натъкнал на стар бухал, който се мъчеше да полети със счупеното си крило. Тогава той уви осакатената птица в ризата си, отнесе я вкъщи и следващите две седмици я хранеше с полски мишки и влечуги, докато накрая неблагодарният бухал не отхапа част от пръста му. Направи добро, за да дочакаш зло, все повтаряше баба му. Зак дори не бе предполагал колко истина има в думите ѝ.

— Не забелязваш ли приликата? — продължаваше да настоява Елиноор.

— Добре, наистина много прилича на теб, но това не означава, че ти е внучка. Все пак Миранда ти е племенница, а не прилича на никого от фамилията Лорд.

Елиноор се намръщи, защото си спомни обаждането на племенницата си миналата вечер. Бе поискала малък заем, за да покрие загубите си в Монте Карло. Бе помолила Елиноор да не споменава за обаждането ѝ пред Зак, което тя и не възнамеряваше да прави, защото

не желаше да се меси в брака им, който се бе оказал пълен провал. И двамата са възрастни хора, повтаряше си непрекъснато тя. Каквото и да правят си е тяхна работа, стига да не вредят на „Лордс“.

— Миранда е наследила външния си вид по майчина линия. — А също и нрава. След женитбата за Лорънс Лорд, Силвия, дъщерята на виконта, се оказа не толкова мила и чаровна. Бе неизлечима нимфоманка.

Зак съжали, че спомена името на Миранда. Не искаше да говорят за нея. Защото не желаше открито да признае, че през месеците, докато работеше заедно с Алекс, бе забелязал у младата жена неща, които го бяха смутили. Определени жестове, типични за Елинор, както и непреклонната упоритост и интелигентност, от които той непрекъснато се възхищаваше.

— Ще съобщиш ли подозренията си на Алекс?

— Не. Все още не. — Елинор въздъхна. Дълбоките бръчки на лицето ѝ му напомниха за други случаи, когато бе повярвала, че е открила Ана. — След като пуснем на пазара колекцията от „Синьото езеро“. Но поне можем да пробваме, за да проверим дали ще си спомни нещо.

— Елинор...

— Горкото момиче е работило толкова усилено, че се е разболяло. Дори и след като докторите преценят, че е оздравяла, ще ѝ трябва още почивка.

— Предлагаш да я поканим да оздравява тук, в Санта Барбара?

— Да — кимна Елинор. Бръчките изчезнаха от челото ѝ. — В дома, където баща ѝ и дядо ѝ са били родени...

Трябваше всичко да е идеално, когато Ана се завърне у дома.

След като бе пила антибиотици десет дни и се бе тъпкала с маслени бисквити с мармалад, с ябълков щрудел, баници с пиле и бухти, Алекс заяви, че е крайно време да се върне на работа. Лекарят потвърди подобриенето ѝ и тя започна да отделя по няколко часа на ден за старите си занимания.

— Все още си твърде бледа — забеляза Елинор, когато я посети във вилата ѝ. Въпреки че бе напълняла с няколко килограма, Алекс все още не бе придобила предишния си здрав вид.

— Ще се оправя.

— Разбира се, че ще се справиш. Но когато се върнеш на работа, трябва да си добре отпочинала, Александра. Само след месец предстои дебютът на колекцията в Чикаго — напомни й тя. — Няма по-добро място да се възстановиш напълно от моята къща.

— Искаш да дойда в Санта Барбара? Да отседна при теб?

— Ще бъде удоволствие за мен да ми бъдеш гостенка.

— Не мога да тръгна. Със Зак още не сме уточнили какъв ще бъде музикалният фон на ревюто. — Тя настояваше музикантите да свирят на живо, а той твърдеше, че ще им излезе по-евтино, ако пуснат касета. Но това не би създавало необходимото настроение.

— Този проблем може и да почака — успокои я Елинон. — Зак ще оправи нещата. Вярвай, мила, Зак има лошия навик да усложнява всичко. Но така и така не можете да обсъждате нищо сега. Той е в командировка.

— Така ли — попита небрежно Алекс. Колкото и да бе неразумно, бе се надявала Зак да я посети. Но той не дойде.

— В Торонто е. Водим преговори за първия магазин на „Лордс“ в Канада. Но всичко е тайна в момента.

— Няма да кажа на никого — обеща Алекс и се учуди, че Елинон споделя с нея такава важна информация.

— Не съм и подозирала, че ще го направиш, мила — отвърна Елинон. — Нека да ти помогна да си събереш багажа.

Това, което Алекс бе научила през месеците съвместна работа, бе, че като всички богати и властни жени, Елинон Лорд бе свикнала да постига своето. Алекс просто седна и я остави да приготви багажа й.

Миранда не бе на себе си от гняв. Зак бе застанал до прозореца на спалнята и разглеждаше имението на Елинон в Санта Барбара, в напразен опит да укроти яростта на жена си.

— Не мога да повярвам, че е поканила тази скапана натрапница тук! — Тя свиваше и отпускате юмруци, въртеше пръстените на изящните си дълги пръсти и по това личеше колко е разярена.

Миранда нямаше намерение да се остави да я лишат от наследство и то заради някаква пресметлива драскачка. Как смееше тази Александра Лайънс да обърква целия й живот!

— Леля ти не я смята за натрапница. — Зак съжаляваше, че е дошъл. Трябваше да остане в Ел Ей. Някой бе започнал тайно да изкупува наличните акции на „Лордс“ и той, колкото и да се опитваше, не можеше да проникне в делата на множеството холдингови компании, които стриктно пазеха в тайна личността на клиентите си.

Но Елинор настоя да дойде заради Алекс и колкото и да не му се искаше да си признае, той също държеше да бъде свидетел на първата ѝ реакция, когато види къщата.

Миранда продължаваше да крачи из стаята. С гневните си нервни движения напомняше на тигрица, оставена гладна цяла седмица.

— Предполагам много добре разбираш, че дъртата съвсем си е загубила ума. — Спря за миг, за да запали цигара. Кълба синкав дим се издигнаха към тавана, сякаш излизаха от тлеещ вулкан.

— Внимавай какво говориш.

— Как ли пък не! Всеки добър психиатър ще удостовери, че не е с всичкия си.

Той рязко се извърна.

— Предупреждавам те, Миранда, ако само се опиташ да направиш нещо подобно, ще парирам всяко твое действие.

Миранда спря поглед на тъмните му искрящи очи и на заплашителната му поза. Видът му бе суров и войнствен, което ѝ се стори много възбуждащо. От толкова отдавна не бе успявала да предизвика у него някаква реакция. Напоследък бе доста хладен с нея. Усети, че го желае и за миг забрави яростта си.

— Знаеш ли, скъпи — произнесе бавно и в зелените ѝ очи се появи блясък, — много си секси, когато си ядосан. — Тя се владееше до съвършенство. Пристъпи към Зак с бавната полюляваща се походка, която смяташе за неустоима, но очевидният ѝ опит да го прелъсти, му се стори отвратителен.

— Няма да стане.

Тя сложи ръка на гърдите му.

— Сигурен ли си? — Започна да си играе с копчетата на ризата му. — Нима не си забелязал колко дълго не сме се любили?

— „Любили“ ли каза? — Той грубо отблъсна ръката ѝ. — Така ли го наричаш?

— Разбира се. — Тя не можеше да се признае за победена. Вдигна ръце и обви врата му. — Беше толкова хубаво, Закари. Нали си спомняш? — Той не отстъпи и тя побърза да се притисне към него. — Помниш ли онази чудесна вечер в лимузината в Лондон? А помниш ли как прекарахме остатъка от нощта? — Гласът ѝ премина в кадифено мъркане и зъбите ѝ се впиха в ухото му. — Помниш ли, когато ми каза, че никога не си срещал жена, с която да се чувстваш така, както се чувстваш с мен? — Тя спря да го милва и го погледна тъжно. — Кога и къде сбъркахме?

— Ами какво ще кажеш за медения ни месец, когато открадна обещите?

Тя въздъхна престорено.

— Никога няма да забравиш този случай, нали? — Зелените ѝ очи плувнаха в сълзи. — Може би трябва да опитаме отново. Ако повярвам, че наистина ме обичаш, въпреки недостатъците и грешките ми, ще имам достатъчно сила, за да преодолеем това болестно влечение. — В същия момент от очите ѝ потекоха сълзи.

Невероятна актриса, помисли си Зак. Всеки би повярвал в разкаянието ѝ. Ако не я познаваше толкова добре, и той би ѝ повярвал.

Тя се повдигна на пръсти и докосна с отворени устни неговите.

— Моля те, Закари! Нека опитаме отново. После ще заживеем чудесно, щастливи заедно... — Тя наистина опитваше всичко възможно. Пръстите ѝ галеха врата му, гласът ѝ бе като лек полъх, а тялото ѝ се притискаше възбуждащо към неговото. Но уви! Нямахше нужда да поглежда надолу, за да види, че тялото му не отговаря на настойчивите ѝ ласки.

— Предполагам, че за да се осъществи всичко това, трябва да ти помогна да освидетелстваш Елинор и да я затвориш в старчески дом.

— Е, не можеш да отречеш, че вече е доста стара — рече Миранда. — Но и ти ще признаеш, че последната ѝ идея да приюти тук тази парцалива никаквица от Холивуд, е абсурдна.

— Александра Лайънс не е парцалива никаквица. — Той отблъсна Миранда с неочаквана грубост. — Тя просто се оказа една много талантива млада жена, която се бори сама в живота.

— Най-сетне! — Нежното изражение на Миранда се вкамени. В този момент ѝ проличаха всичките години, които тя упорито криеше.

Дори в документите си бе записана десет години по-млада. — Значи съм била права през цялото време?

— Какви ги говориш? — Ядосан на себе си, Зак ѝ обърна гръб и пъхна ръце в джобовете си.

Тя си помисли за снимките, които Мики О'Рурк бе направил, запечатвайки моментите, когато Зак пренася на ръце Алекс до къщата ѝ. Изражението му бе напрегнато и загрижено, от което тя съдеше, че връзката на съпруга ѝ с тази жена не е само делова. Миранда все още не искаше да извади уличаващите го доказателства. Имаше време. Тя никога не бе проявявала особено търпение, но когато се налагаше, бе готова да го стори. Но ако малката мръсница си въобразяваше, че ще успее да открадне от Миранда и съпруга ѝ, и наследството, очакваше я доста неприятна изненада.

— А аз все се чудех защо приемаш така спокойно последната прищявка на леля ми — просъска тя. — Каж ми Закари, добра ли е в леглото?

— Нямам никаква представа.

— Лъжец! — просъска тя. — Сигурна съм, че знаеш много добре. Сигурна съм, че малката уличница си отваря краката за теб от месеци наред. Имала е достатъчно време да те убеди да ѝ помогнеш да отмъкне милионите на Лорд.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Миранда, предупреждавам те...

— Не, скъпи! — В гласа ѝ пролича явна закана. — Аз те предупреждавам! Ако само погледнеш това момиче отново, ще продам всичките си акции в „Лордс“ на Нелсън Монтейг и то ще го сторя толкова бързо, че свят ще ви се завие! И на теб, и на милата ми леличка.

— Нелсън Монтейг ли?

— Нима съм забравила да ти спомена, че се натъкнах на него в Монте Карло миналия месец? — Тя огледа грижливо лакираните си нокти и удължи напрегнатото мълчание. — Играеше бакара и естествено печелеше, а аз нямах никакъв късмет на рулетката. — Очите ѝ светеха със студен блясък, подобно на зелен неон. — Към мен той се прояви като един безкрайно щедър мъж. Даде ми част от печалбата си. — Тя се усмихна. — Прекарахме чудесно.

— Радвам се и за двама ви — отвърна сухо Зак. — И предполагам, че в момент на върховно удоволствие ти е предложил да откупи акциите ти.

— Не.

— Не? — Тя се забавлява, установи Зак. Изпитваше желание да я удуши заради начина, по който издевателстваше над него.

— Всъщност, това стана едва на следващата сутрин, след закуска. Тогава повдигна въпроса за акциите. — Очите ѝ светеха от удоволствие при спомена за преживените лудории с Монтейг. Но тя отдавна вече не притежаваше способността да накара Зак да ревнува.

Но мисълта, че именно Нелсън Монтейг може да се докопа до акциите на „Лордс“, го притесняваше повече от всичко друго.

Бивш миньор, направил първия си милион, когато открил диамантена жила в платото Кимбърли, Монтейг бе безскрупулен мошеник, за когото етиката представляваше просто една досадна пречка, която се налагаше да преодолява.

— Няма да продаваш! — Зак не ѝ предлагаше какво да направи. Нито пък я молеше.

— За момента няма — съгласи се тя. — Въпреки че Нелсън ме увери, че много скоро ще притежава контролния пакет, за който вие с любимата ми леличка толкова се притеснявате.

Зак прокле наум празноглавия ѝ баща, продал навремето собствените си акции. Ако Лорънс Лорд не се бе оказал такъв развейпрах, ако бе овладял страстта си към хазарта, ако късметът не му бе изневерявал всеки път, бъдещето на компанията, основана от брат му, сега нямаше да е заложено на карта.

— Ако трябва да сме честни, той не ми харесва като мъж — довери му Миранда. — Груб и недодялан е.

— И освен това е петият най-богат човек в света.

— Е, това компенсира много от недостатъците му — съгласи се тя. — И няма да крия, че много от предложенията му ми допаднаха.

— Прие ли?

Това би означавало Елинор да загуби контрола над „Лордс“, а той нямаше да допусне това.

Ако се наложи, ще предприеме нова тактика, защото знаеше колко много означава „Лордс“ за Елинор. Компанията бе смисълът на живота ѝ. Единственото друго нещо, което имаше значение за нея, бе

откриването на Ана. Старото ѝ сърце сигурно нямаше да понесе загубата.

— Разбира се, че не, глупчо. Как бих могла? Нали съм омъжена за теб!

— Гледай да не ти се случи нещо покрай онзи главорез.

Носеха се слухове, че е пребил до смърт бившата си любовница, въпреки че официалният полицейски доклад представяше смъртта ѝ като самоубийство. Депресираната млада жена скочила от прозореца в апартамента на Монтейг.

— Не се притеснявай — успокои го Миранда. — Разбрахме се, значи. Ти няма да закачаш повече онази шавлива кучка и ще ми помогнеш да осигуря на милата ми леля помощта, от която се нуждае, а в замяна на съпругеската ти вярност, аз няма да продавам акции.

— Няма да ти позволя да направиш нищо на Елинор. Само се опитай да ѝ навредиш и повече няма да прикривам клептоманските ти набези по магазините.

По гладкото ѝ чело се врязаха бръчки.

— Закари, ти си отвратителен! — Тя прехапа устни и бързо прецени възможностите си. — Добре. Докато ти си начело на „Лордс“, ще търпя леля ми с нейните приумици и странности. — Но — продължи тя, вече с променен глас, — искам това момиче да се махне.

— Не съм аз този, който ще реши въпроса.

Очите на Миранда проблеснаха остро.

— Тогава измисли нещо, скъпи. Защото, ако ти не се отървеш от Александра Лайънс, ще го сторя аз.

Това не беше заплаха, хвърлена на вятъра. Зак добре осъзнаваше сериозността на положението.

ОСМА ГЛАВА

Елинор не можеше да позволи на Алекс да шофира, преди да е оздравяла напълно и изпрати лимузина да я вземе. Докато бялата кола се движеше към имението по пътя между избуялите треви, евкалипти и авокадо, на Алекс ѝ се струваше, че навлиза в някакъв нов свят.

По поляните тичаха арабски коне с развети от вятъра гриви.

Шофьорът забави ход пред високата порта от ковано желязо. Мъжът от охраната радушно поздрави Александра с добре дошла в Каза Контента.

Величествени калифорнийски дъбове се извисяваха покрай дългата алея до къщата, а отвъд тях се виждаха разцъфнали ливади. Най-сетне спряха пред огромна разгърната постройка в испански стил.

Бе кацнала на малко възвишение, така че от прозорците се разкриваше великолепна гледка към пасищата, горите и морето.

Лимузината току-що бе спряла под високия свод, покрит с червени керемиди, когато огромните дъбови врати се разтвориха и се появи Елинор.

— Добре дошла, Александра! Чаках те, мила — прегърна тя гостенката си и я целуна по двете бузи.

Фамилното имение на Лорд се бе сторило на Алекс друг, непознат за нея, свят и това впечатление още повече се затвърди, когато влязоха в разкошната къща. Ярката слънчева светлина нахлуваше през остъкления отчасти покрив, обливайки в златисто тъмночервените испански плочи, с които бе покрит подът на внушителната галерия, която бе много по-обширна от жилищата, които Алекс бе обитавала заедно с майка си и брат си по време на дългите им скитания. Резбованите дървени колони, поддържащи орнаментираните гипсови арки, и масивните греди, украсяващи впечатляващо високия таван над главите им, напомняха за отдавна отминалите времена на испанското влияние в Калифорния.

— Сякаш не сме в Америка — прошепна Алекс.

— На пръв поглед изглежда доста внушително, но тук живеем както всички други — засмя се Елинонр и я погали по ръката. — Нека да те представя на останалите.

Когато минаха покрай портрета на Елинонр като млада, Алекс се спря, изумена и безмълвна. Различна бе само кестенявата коса с червеникав оттенък и бялата сватбена рокля. Алекс имаше чувството, че наднича в огледало.

— Нарисуваха го месец, след като се омъжих за Джеймс — каза Елинонр. — Виждам, че забеляза приликата.

— Не мога да не я забележа. — Алекс се чудеше защо Елинонр не бе споменала за това преди. — Казват, че всеки си има двойник, но това е просто невероятно.

— Съвпаденията са невероятно нещо, нали? — разнесе се познат женски глас от другата страна на широкия хол. Алекс бавно се извърна.

Чакаха я. Зак, както винаги, се владееше съвършено, но на Миранда ѝ личеше, че гори от желание да ѝ оскубе косата. Преди да ѝ остане време да мисли за неприкритата неприязън на Миранда, Алекс трябваше да се запознае с едра жена, облечена в невероятна роба, събрала в себе си всички цветове на дъгата, и тюрбан от същия плат. Появи се и висок хубав мъж около петдесетте. Когато видя Алекс, доби учудено и малко уплашено изражение, но веднага се опомни.

— Добре дошла в Санта Барбара, Александра — поздрави я топло той с приветлива усмивка, която накара бръчиците в ъгълчетата на очите му да се съберат като ветрила. — Нямах търпение да се запозная с талантливата нова дизайнерка на Елинонр. Знаеш ли — каза той почти шепнешком, — все за теб говори напоследък.

— Приятно ми е да се запозная с вас, доктор Бранд.

— Моля те... наричай ме Евърил. — Той си наложи да откъсне поглед от лицето ѝ. — Елинонр ми каза, че си имала пневмония. Как се чувстваш?

— Чудесно. Е, почти — поправи се тя, когато забеляза, че очите на лекаря се присвиха.

— Това е идеалното място да се възстановиш — увери я той. — И преди да си тръгнеш, нали ще дойдеш на моята яхта? Обичаш ли да плаваш? — попита той с изражението на човек, за когото това е най-голямото удоволствие.

— Никога не съм опитвала.

— Трябва да го направиш. Много ще ти хареса. — Той потри ръце нетърпеливо. — Няма нищо по-приятно от солените пръски и морския вятър в косите ти.

— Звучи чудесно — съгласи се Алекс и също му се усмихна.

Всички замълчаха, втренчили погледи в нея. В този миг се почувства като опитна мишка.

Влезе прислужницата с количка чай и току-що изпечени сладкиши. Евърил продължи да забавлява Алекс с разкази за пътешествията си по море и с анекдоти.

Зак не промълви нито дума. Миранда също. Тя гледаше злобно към Алекс над ръба на чашата си с уиски. Елинор също бе необичайно тиха. Наблюдаваше я с нетрепващ поглед, който напомни на младата жена за първата им среща.

След известно време Алекс усети, че умората ѝ надделява.

— Денят ти беше доста изморителен — каза Елинор, когато забеляза, че тя се опитва да прикрие прозявка. — Искаш ли да те заведа в стаята ти?

— Благодаря. Наистина се чувствам малко изморена.

Излезе с Елинор от библиотеката и я последва по внушителното стълбище и коридор, украсени с портретите на поколения Лорд. Кой знае защо се поспря пред една затворена врата. Елинор усети колебанието ѝ пред детската стая на Ана и изпита радост. Бе напълно естествено Ана да си припомни, макар и смътно, коя е била стаята ѝ.

— Твоята стая е съседната, мила — каза нежно Елинор.

Алекс внезапно усети странно чувство, нещо неопределено и необяснимо. Поклати глава и последва Елинор в практично и удобно мебелираната стая.

— Великолепна е — прошепна Алекс.

— Чувствай се като у дома си, скъпа.

Алекс се засмя при тези думи.

— И в най-смелите си мечти не съм си представяла, че някога ще живея в такъв дом — каза тя, откровена както винаги. — Но знам, че наистина ще ми бъде много приятно — добави бързо, за да не обиди Елинор.

— Надявам се — отвърна искрено възрастната дама. — Банята е тук. Има сапун, шампоан, сешоар и други неща. Ако имаш нужда от

нещо, каквото и да е, обади се на икономката, набери нула. Тя винаги е на разположение.

— Ще се оправя.

— Ами, да те оставя да си починеш — каза тихо Елинор и странно защо, но Алекс усети, че не ѝ се иска да си тръгне.

— Мога ли да си взема нещо от пътната чанта в лимузината?

— Вече е качена — увери я Елинор. — Мария е подредила нещата ти.

— Мария ли?

— Дъщерята на Хуанита и Хесус. Хуанита е икономката — обясни тя, — а Хесус е главният градинар. Пое работата, когато бащата на Евърил почина. А Мария е камериерката, оправя стаите. — След тези думи си тръгна, а Алекс се отпусна на леглото и се огледа наоколо.

— Оправя стаите... — измърмори тя. — Как звучи! — Тя се разкиска. — Господи, мамо! — изрече и се изпъна на леглото. — Дано да ме виждаш отнякъде.

Въпреки че бе изморена, Алекс не можа да се отпусне напълно. След около половин час странното желание, което бе изпитала да надникне в съседната стая, я подтикна да се промъкне по коридора. Почувства се като крадец.

Стаята бе наистина прекрасна. Изящни малки розови пъпки цъфтяха по кремавите тапети, плюшени животни и великолепно облечени кукли с порцеланови лица бяха положени върху пухената завивка с ръчно бродирани жълти лалета. Отдолу се подаваше кокетна нощничка с розова панделка. Люлеещо се бяло конче бе поставено в единия край на стаята, а викторианската къщичка за кукли заемаше другия ъгъл. Очарована, Алекс разгледа ракитената количка за бебета, подходяща за някоя принцеса, или за куклите ѝ, когато Елинор, дошла, за да я вземе за вечеря, влезе тихо.

— Това е стаята на Ана. — Тихият глас стресна Алекс.

— Ана ли? — Розовобузеста миловидна кукла бе поставена в количката. Алекс се пресегна и внимателно оправя дантелената ѝ рокличка.

— Моята внучка.

— Не знаех, че имаш внучка. — Елинор никога не бе споменавала за някой от семейството ѝ, с изключение на покойния ѝ

съпруг Джеймс. Алекс бе предположила, че не са имали деца.

— Имах. — По лицето на старата дама се прокрадна сянка. — Тя бе най-красивото дете на света! Бе тъй жизнена и лъчезарна. Дори като бебе усмивката ѝ очароваше всички. Майка ѝ, съпругата на сина ми Роби, все ми се караше, че я глезя, но едно дете никога не може да се разглези от прекалено много обич.

— И майка ми така казваше — прошепна Алекс. Макар че никога не бе имала великолепните играчки на Ана Лорд, Алекс знаеше какво е да те обичат. — Каза „имах“ — сети се внезапно Алекс. — Да не би Ана да е...

— ... мъртва? — довърши Елинон. — Фие. Моята Ана не е мъртва. За съжаление, родителите ѝ бяха убити. Долу, в библиотеката, преди двадесет и седем години. Ана бе едва на две.

— Това е ужасно!

— Така е — каза Елинон. — Трябваше ми много дълго време, за да осъзная смъртта на Роби и Мелани, така се казваше снаха ми. По същото време отвлякоха и Ана...

— Отвлякоха ли? — Алекс бавно обходи стаята с поглед.

— Взели са я от леглото ѝ в нощта на убийството. — Елинон наблюдаваше внимателно Алекс. — Оставих стаята точно както бе в онази нощ. Единствено смених детското креватче с нормално легло. Полицията никога не откри внучката ми, но аз съм сигурна, че Ана ще се върне. Искам стаята ѝ да я чака.

— Много красива стая — прошепна Алекс. — Като дете мечтаех за такава.

— Разбира се, че си мечтаала. — Алекс я погледна учудено и Елинон бързо добави: — Всички деца имат едни и същи мечти.

— Сигурно.

Алекс се приближи до бялата библиотека и прокара ръка по подвързаните с кожа томове детска класика. „Том Сойер“, „Хъкълбери Фин“, „Робин Худ“, „Черната красавица“, „Островът на съкровищата“... Всички заглавия бяха за много по-големи деца, отколкото двегодишната Ана Лорд.

— „Черната красавица“ бе от любимите ми книги. — Алекс се зачуди дали майката на Ана ѝ е чела книгата вечер, преди да заспи, както нейната майка.

— Ана обичаше конете... — Очите на Елинор се навлажниха, когато си спомни. — Исках да ѝ подаря пони за третия рожден ден, но Мелани каза, че е още малка. Моят баща ме е качил на кон, преди да съм проходила. — Блясъкът в очите на Елинор накара Алекс да предположи, че още си спомня разногласията по този въпрос със снаха си. — Първите ми спомени са как седя пред татко на гърба на Лунен Лъч и се чувствам все едно, че съм на най-високия връх на света.

Алекс си каза, че когато е била на същите години, майка ѝ се е борела да им осигури покрив над главите. Беше си мислила стотици пъти, че ако бяха богати, всичките им проблеми щяха да се решат от само себе си. Но след като се запозна с някои от клиентките на Дебор, да не говорим за отегчената по рождение Миранда Девъро, след като знаеше подробностите около неприятния развод на Софи и трагичната история на Елинор, тя вече ясно си даваше сметка, че богатството не означава щастие. Е, да, разбира се, човек може да си купи прекрасни неща като тази разкошна къща и стилни мебели. Не съществуваха дребни финансови проблеми, но и всичките пари на света не бяха в състояние да купят щастие някому. Или, както при Зак и Миранда, любов.

— О, Господи! — възкликна Елинор и прекъсна мислите на Алекс с тих смях, който издаде притеснението ѝ. — Не исках да помрача първата ти вечер тук. — Тя протегна ръка, за да изтрие бръчките, появили се на челото ѝ при мисълта за Зак и жена му. Майчинският жест ѝ се стори съвсем естествен. — Трябва да слизаме — предложи Елинор, — преди Беатрис да се развика, че пак сме ѝ провалили вечерята.

— Беатрис сигурно е готвачката — предположи Алекс.

— Точно така. Когато се ядоса, е в състояние да те сравни със земята — довери ѝ Елинор. — Но щом опиташ божествения ѝ крем брюле, ще разбереш защо се оставям да ме мародерства така години наред.

Въпреки че храната бе наистина великолепна, Алекс бе напрегната през всичкото време. Евърил непрекъснато я разпитваше за живота ѝ, за семейството, за кариерата ѝ. Тя внимателно и любезно

отговаряше, но дълбоко у нея се бе загнездило чувството, че е подложена на кръстосан разпит.

Зак не проговори по време на цялата вечеря. Миранда също мълчеше, въпреки че по погледа ѝ личеше колко е разярена. Бе повече от очевидно, че са се карали със Зак.

Елинор бе очарователна, както винаги, и забавляваше Алекс с разкази от историята на семейството.

По бащина линия родът произлизал от Филадельфия. Били богати търговци, ползващи се с уважение на световния пазар на памук, а също и покровители на изкуствата. Един от прадедите на Елинор основал Филадельфийската тръстова банка „Лонгуърт“ и финансирал Американската революция. Друг бил в борда на директорите на железопътната компания в Пенсилвания, което му помогнало да се издигне до висшите среди в града. Разказа още, че по майчина линия произхожда от Ню Йорк. Живели са там още преди Гражданската война, а един от дедите ѝ положил подписа си под „Декларацията за независимост“. Самата тя била отгледана в разкоша на памукова плантация до Атланта, щата Джорджия. Дамските тоалети на семейството се купували от модните къщи на Кристин Диор, Шанел и Мадам Грес в Париж. Бе посещавала най-скъпото и реномирано частно училище във Вирджиния — Фокскрофт. След завършването му, както и повечето ѝ съученички, заминала на обиколка из Европа с баба си и дядо си. А след това се омъжила.

— Родителите на Джеймс потънали с „Лузитания“, докато е бил още дете — продължи Елинор, докато всички ядяха печен фазан. — Винаги съм си мислила, че е развил качествата си само благодарение на факта, че е израсъл сам, сирак.

— Сигурно сте се чувствали чудесно заедно — каза Алекс.

— О, да — усмихна се на спомените Елинор. — Скоро след като се оженихме и решихме да се преместим на юг, в „Уол Стрийт Джърнъл“ писаха, че подобни маневри не е имало от времето на генерал Шърман.

— Не бива да забравяме и лондонския клон на „Лордс“ — напомни Миранда на леля си. Доста е кисела, помисли си Алекс.

— Да, разбира се — съгласи се Елинор, без да добавя, че винаги е смятала бащата на Миранда за нищожество. Джеймс винаги бе защитавал по-малкия си брат, но Елинор бе забелязала още от самото

начало, че Лорънс не притежава нито интелигентността, нито разума, нито дори етичността на брат си.

След десерта — превъзходния крем брюле на Беатрис, всички се преместиха в библиотеката, за да пият кафе с коняк. Тогава Миранда се обърна към Алекс:

— От всичко, което съм чула от леля Елинор и Зак, излиза, че ти си неизлечима работохоличка, Алекс.

Алекс се зачуди какъв ли капан се опитва да й постави, но отговори.

— Не обичам да стоя без работа.

— Така чувам и аз. Толкова усилено си работила, че си хванала чак пневмония. — Тя отново напълни чашата си с коняк. — Имала си късмет, че си била със Зак, когато си припаднала.

— Много съм благодарна на съпруга ти за помощта.

— Няма съмнение. — Миранда се усмихна първо на Алекс, а след това и на Зак, сякаш очакваше началото на поредния рунд. — Съпругът ми може да ти е много полезен, ако реши. — Очите й се присвиха и на Алекс й се стори, че е попаднала в центъра на ураган. — Каж ми, скъпа — рече с меден глас Миранда, което не можа да прикрие злобата в погледа й, — как намираш време за мъже при тази претоварена програма?

— Е, справям се някак. — Не че нямаше кандидати. Актьори, агенти, наследници на стари калифорнийски фамилии, дори една изгряваща звезда в света на кулинарията, чийто ресторант в Бевърли Хилс караше дори знаменитости на Холивуд да чакат за маса. Но тя не се интересуваше от нито един от тях. Причината бе, че вече бе отдала сърцето си на Зак през онази вълшебна нощ. Чувствата й не бяха се променили. Зак все още й се струваше най-очарователния мъж на света и тя неудържимо го желаше, макар да бе женен.

— Имам страхотна идея! — плесна с пухкавите си ръце Клара. — Хайде да направим сеанс!

— Не! — извикаха едновременно Зак и Евърил.

— Попитях Елинор. — Всички обърнаха очи към домакинята и Алекс едва сега забеляза умората по лицето й.

— Мисля — каза предпазливо Елинор, — че трябва да дадем време на Александра да се установи, преди да я въведем в света на спиритуализма, Клара.

С периферното си зрение Алекс забеляза как Зак и Евърил се отпускат облекчено.

— Сеанс звучи много интригуващо — каза тя, макар и не съвсем искрено. Въпреки че не вярваше в духове, Алекс не желаше да влиза в досег с отвъдното. — Може би някой друг път.

Насърчена, Клара се впусна през следващия половин час да ѝ разказва за проявите на свръхестественото. И въпреки че Алекс не искаше да обиди застаряващата приятелка на Елинол, се почувства облекчена, когато вечерта най-сетне приключи. Евърил изкопчи от Алекс обещанието скоро да го придружи на яхтата му в открито море и чак тогава си тръгна. Зак го последва, придружен от Миранда, която след няколкото чаши коняк вече не се държеше на краката си.

Алекс пожела на двете стари дами лека нощ и целуна леко Елинол по бузата. Знаеше, че подобно държание не е съвсем в добрия тон, но кой знае защо, тази къща ѝ действаше някак размекващо. Още с влизането си в стаята усети, че е изтощена. Болеше я глава, обливаха я горещи и студени вълни едновременно, също както в кабинета на Зак преди време. Уплашена да не би болестта да се повтори, тя си сипа вода от кристалната гарафа, която някой предвидливо бе поставил до леглото ѝ, взе два аспирина, а след кратко колебание — и трети.

— Трябва само да се напиш — каза си тя и се пхна под ухаещите на полски цветя завивки.

Ала сънят не идваше. Алекс се въртеше насам-натам и не можеше да си намери място. Къщата бе притихнала в тъмнината, само от време на време проскърцваше някоя дъска.

Около два сутринта най-сетне се унесе в лек сън.

Но малко по-късно нещо я накара да отвори очи. Усети лек допир до лицето си и замахна с ръка да прогони натрапника.

— Иди си... — нашепна ѝ нисък плътен глас. Алекс измърмори нещо неразбрано и се обърна. — Не трябваше да идваш...

Алекс бавно се изтръгваше от прегръдките на кошмара. Усети стаята необичайно изстинала. Сви се на кълбо, за да се стопли и в този миг долови движение до себе си. Бързо премигна с очи, за да фокусира зрението си в тъмнината и странно познат тръпчив мирис нахлу в ноздрите ѝ.

Призрачната фигура се надвеси над нея. Неспособна да помръдне от ужас, Алекс проследи как огромна възглавница се

доближава към лицето ѝ.

В същия момент тя окончателно се разбуди и скочи, сякаш някой бе изсипал кофа леденостудена вода върху нея. Замахна с всичка сила към забулената в бяло фигура и ужасените ѝ писъци отекнаха из цялата къща.

След малко всички се втурнаха в стаята — Елинон, Клара, Зак и Миранда.

— Алекс? — Елинон се опита да я успокои. — Какво има?

— Тук имаше някой! — Запалиха, лампата и тя премигна на светлината.

— Кой, мила?

— Познайте до три пъти! — изчурулика Миранда и Зак я прониза с яден поглед. — Първите два не се броят...

Алекс все още трепереше. Беше бяла като възглавницата, паднала на пода до прозореца. Като я гледаше толкова уплашена и объркана, на Зак му се прииска да я прегърне и да я гали по косата, докато се успокои и страхът ѝ изчезне.

— Миранда, престани — предупреди я той, взе една жилетка и я наметна върху треперещите рамене на Алекс. Тюркоазнозелената ѝ къса нощница бе залепнала по тялото ѝ от пот. — Добре ли си?

— Д-д-да. — Алекс обходи с обезумял поглед стаята и хората пред нея. — Мисля, че видях някого. Беше се надвесил над леглото ми. А след това... — Тялото ѝ се затресе.

Зак знаеше, че ще трябва да плати за постъпката си скъпо и прескъпо по-късно, но я прегърна.

— И след това? — подкани я той нежно. Миранда изскърца ядно със зъби, а Елинон го изгледа с интерес.

Алекс се почувства защитена в прегръдката му. Знаеше, че трябва да се отдръпне, но не го направи.

— Мислех, че ще ме задуши. С възглавницата.

— Онази до прозореца ли?

Алекс погледна към отворения прозорец, под който бе паднала възглавницата, когато я изби от ръцете на злодея.

— Мисля, че да. — Всичко ѝ се струваше като кошмар на живо.

— Призраци — произнесе компетентно Клара. Тя се бе увила в копринено кимоно с избродиран огнен дракон на гърба. С червените ролки в косата имаше вид на изпитател в открития космос. — Може би

Роза най-сетне е установила контакт. Твоето излъчване, Александра — довери й тя, — е много силно.

— Доста се съмнявам, че среднощният посетител на Александра е бил дух — промърмори Елинон. Тя отдавна бе престанала да вярва в брътвежите на Клара. Още повече, че имаше много по-просто обяснение. Едва ли лутаци се духове се бяха опитали да изплашат Алекс в тъмнината, мислеше си Елинон. По-вероятно бе това да са видения, предизвикани от спомени от последната злокобна нощ, която бе прекарала като дете в тази къща.

— Ами тогава, отговорът е ясен — просъска злобно Миранда. Черният й копринен халат се изду, когато се запъти към прозореца, за да го затвори. — Вятърът е избутал навътре белите дантелени завеси и на Алекс, с нейната развинуваща фантазия, й се е сторило, че е призрак. Това е. Ето, че мистерията е разгадана. Можем ли вече да си лягаме?

— Съжалявам, че ви притесних — каза Алекс и погледна към прозореца. Бе сигурна, че го е затворила вечерта. — Миранда е права. Това с пердето е най-правдоподобното обяснение. Или пък съм сънувала кошмар.

— Било е призрак — повтори Клара с тържествуваща усмивка.

— Лека нощ, госпожо Ковалски — каза твърдо Зак.

— Но...

— Хайде, Клара — обади се и Елинон, — нека оставим Александра да поспи. — Целуна Алекс по бузата, погледна я с много обич и избута дебелината си приятелка от спалнята.

— Тръгваш ли, Зак? — скръсти ръце на гърдите си Миранда.

— Лягай си — нареди й той, макар да знаеше, че по този начин си навлича гнева й. Искеше да се увери, че Алекс е добре. — Идвам след малко.

Следващите думи на Миранда изненадаха всички.

— Както кажеш — рече мило тя. — Лека нощ, Алекс. Приятни сънища.

— По-добре ли си? — попита Зак, когато останаха сами.

— Да. — Гласът й бе тих. — Добре съм — повтори тя поубедено. — По-скоро ме е срам.

— Мислиш ли, че си сънувала? — Той хвана ръцете й.

— Няма какво друго да е било.

— Кой знае... — Едва ли Миранда би... Не, изключено! Миранда не страдаше чак от патологична ревност и не би извършила убийство.

— Беше кошмар — настоя Алекс. — Трябва да тръгваш...

Зак се съгласи, защото не можеше да намери друго обяснение. Привлече я към себе си и я прегърна, за да я успокои. Целуна я по косата и вдъхна свежия ѝ аромат.

— Добре, след малко. — Тя затвори очи и се отпусна на гърдите му. Знаеше, че трябва да го отпрати, но не можеше да го стори.

— Добре, само минутка — промълви тя и обви с ръце кръста му. Той бе само по джинсите, които обу набързо, когато чу писъците ѝ. Гърдите му бяха голи. И толкова примамливи. Алекс докосна с устни рамото му, после и тях.

— Александра... — простена той. Устните ѝ галеха тялото му.

— Само още малко...

Зак зарови пръсти в косата ѝ и я накара да вдигне поглед към него.

— Още малко... — прошепна той дрезгаво и в този миг устните им се сляха.

Тя се надигна на пръсти. Жилетката падна на земята. Тялото ѝ потръпна.

Зак пъкна ръка под нощницата и докосна кожата ѝ, само преди секунди леденостудена, а сега пламтяща.

Страхът ѝ бе изчезнал, неудобството също. Съществуваше само мигът, само Зак. Чуваше го да ѝ шепне нежни думи и луди обещания. Той съзнаваше, че е глупаво да загуби контрол над чувствата си точно тук и сега, когато къщата бе пълна с хора и жена му бе наблизко. Знаеше колко е опасно. Знаеше, че не бива. Но не можеше да се откъсне от нея.

Алекс искаше точно това. Бе копняла да усети вкуса на устните му, силните му ръце. Желанието я правеше безумна, макар да знаеше, че това е лудост.

Той измъкна през главата ѝ тюркоазнозелената нощница и сведе устни към гърдите ѝ. Тя едва сдържа стона си. Пръстите ѝ се вкопчиха в бедрата му. Бе готова да изживее това сладко безумие безброй пъти. Свали ципа на джинсите му с треперещи пръсти. Когато ръката ѝ се плъзна към възбудения му член, усети здравите му пръсти да стискат китките ѝ.

— Алекс, любима! — Той дишаше тежко. — Трябва да спрем.

— Още малко...

В тялото му бушуваше стихия и въпреки че едва издържаше да не я хвърли на леглото и да я люби, знаеше, че рискът е твърде голям. Не смееше и защото само преди минути бе уплашена до смърт. Ами ако ласките ѝ към него са резултат на желанието ѝ да бъде закриляна? Ако я любеше сега, щеше да означава, че се е възползвал от моментната ѝ уплаха? Освен всичко друго, не трябваше да забравя и факта, че няма какво да ѝ предложи, освен мимолетно удоволствие. А за Зак това бе равносилно на нищо.

Алекс го погледна с премрежени от страст очи, пое си дълбоко въздух, опомни се и прошепна:

— Благодаря ти.

— Защо? — Гласът му бе дрезгав.

— Защото прояви здрав разум. — Тя прокара пръсти през косата си. — Ако жена ти беше влязла...

Погледите им се срещнаха, Алекс потръпна.

— Студено ти е. — Зак отново протегна ръце към нея.

Тя стисна лакти пред себе си, сякаш да се защити.

— Не, не ми е студено. Страх ме е.

Той погледна към прозореца.

— Затворен е здраво.

— Не ме е страх от друго, а от близостта ти.

— Господи... — Не би могла да го нарани повече.

— От начина, по който ме караш да се чувствам.

Зак затвори очи и прокара ръка по лицето си.

— Не бива да се чувстваш като Самотния ездач — опита се да се пошегува той с усмивка. Пробяга с пръсти по лицето ѝ, проследи извивката на устните, продължи към брадичката и надолу по шията. Но въздъхна и отпусна ръка.

— Ще можеш ли да заспиш?

— Да. — Бе лъжа. Нима той наистина си мислеше, че тя ще успее да заспи, когато всяка частица от тялото ѝ копнееше за ласките му. Погали я по косата и я погледна:

— Лека нощ.

Усмивката ѝ бе измъчена, очите — плувнали в сълзи.

— Лека нощ.

Той си тръгна.

— По дяволите, колко жени спят с женени мъже — простена Алекс. — И колко съпрузи изневеряват на жените си.

Бе гледала безброй телевизионни предавания, в които се разискваха преимуществата на отворените бракове. Ами филмите и книгите, в които се третираше темата за изневярата? Бяха толкова банални, че самата изневяра в днешно време се бе изтъркала като преживяване.

Алекс се сгуши под завивките. Винаги бе страдала от скрупули. Защо майка ѝ не бе я възпитала по друг начин! Или Ив Девъро да бе отгледала по-безотговорен син.

— Добро утро! — поздрави Клара, когато Алекс слезе следващата сутрин.

— Добро утро. — Алекс мечтаеше за чаша силно кафе. — Добро утро, Елинор.

— Добро утро, мила. Как си?

— Чудесно. — Всъщност някакво злобно дяволче не спираше да барабани в главата ѝ, но тя реши, че е по-добре да замълчи. Приблужи се до масичката и си сипа кафе от сребърната термоустойчива кана.

— Притеснявах се, да нямаш още кошмари — каза Елинор.

— Спах като бебе — отново излъга Алекс и разбърка захарта в чашката. До каната с кафето имаше купа с пресни ягоди и малини и поднос с кифли и бисквити. Алекс си избра кифла с боровинки.

— Беатрис ще ти направи каквото искаш — каза ѝ Елинор. — Палачинки? Препечени филийки? Или омлет?

— Това ми стига. Обикновено не ям много на закуска.

— Трябва да си възстановиш силите — напомни ѝ Елинор.

— А също да се побера в роклята за дебюта в Чикаго. Благодарение на Инга съм качила поне шест килограма.

— Слава Богу — сякаш напук отвърна Елинор. — Беше отслабнала толкова много.

— Нали знаеш поговорката — „Една жена никога не е прекалено богата или прекалено слаба“.

— Спомням си за дукесата на Йорк, която лично познавах — сподели Елинор. В очите ѝ проблесна игриво пламъче. — Може и да

си права за парите, но тя изглеждаше като скелет, а все говореше за диети.

— Мъжете предпочитат закръглени жени — заяви надменно Клара. — Поне така беше с покойните ми трима съпрузи. — Бебешки пухкавите ѝ ръце се протегнаха изпод зелената роба и тя грабна един кроасан от подноса. Две кифли с бадеми и едно руло също се озоваха в чинията ѝ.

— Знаеш ли, Алекс — каза Клара с пълна уста, — мислех си за снощния ти посетител.

— Трябва да беше кошмар... — измърмори Алекс. — Или просто съм имала халюцинация.

— Престани с твоята логика — настоя Клара. — Снощи си била изпаднала в особено състояние на духа. Каж ми, чувала ли си за Възкръсналата Мери?

— Не, защо?

— Била е млада и красива, очарователна, със сини очи и светлоруса, разкошно къдрава коса. И да знаеш колко обичала да танцува! Загинала при автомобилна катастрофа, когато се прибирала от бал една нощ. Случило се преди петдесет години, но все още говорят, че излиза от гробницата си, за да потанцува с някой неженен мъж...

— О, Клара! — оплака се Елинон. — Не мога да повярвам, че на някой ерген ще му се танцува с петдесетгодишна покойница.

— Но тя изглежда като в деня, когато е починала! Но наистина, тези мъже, на които се е явила, твърдят, че изглеждала доста странна и хладна на допир...

— Естествено, че ще е студена — изсумтя Елинон.

— Искам да ви кажа колко много хора твърдят, че са виждали Мери, дори песен са написали за нея. А да ви кажа, и за онази млада прислужница, която се обесила в Чикаго през 1915. Все още витае из къщата, в която е работила. Да не забравя и за младата булка от Минесота, която...

— Нали искаше да кажеш нещо по нашия случай — прекъсна я Елинон.

— А, да! — Клара кимна и двойната ѝ брадичка се утрои. — Възможно е и в тази къща да витае призрак. Може да е Мелани...

— По дяволите, Клара!

— Но ти сама ми каза, че е била облечена в бяла официална рокля в нощта, когато е била убита! А призракът на Александра е бил в бяло. Нали така? — обърна се тя към обърканата Алекс.

— Не, аз просто имах кошмар — повтори нещастно Алекс и ѝ се прииска всичко това да не бе се случвало.

Клара скръсти ръце на пищните си гърди.

— Пак ви казвам, трябва да направим сеанс, за да прогоним нечистите сили.

— Алекс е дошла, за да си почива — срязва я Елинон. — Не желая никакви бабини деветини! — Тя стана и остави сгънатата си салфетка на масата. — Трябва да прегледам докладите, които Зак донесе вчера от Ел Ей. А трябва и да подпиша някои документи. — Изражението ѝ веднага стана майчинско, щом се обърна към Алекс: — Извинявай, че те изоставям още от първия ден, но...

— Не се чувствай неудобно — успокои я Алекс. — Ще разгледам имението.

— Чудесна идея! — гракна Клара, щом Елинон излезе. — Аз ще те разведа. Така няма да пропуснеш оранжерията. Голяма си късметлийка! Смятах днес следобед да нахраня любимата си „Дионаеа мусципула“. Ще я видиш — добави тя, когато Алекс я погледна учудено. — Намерила съм чудесен охранен щурец и това е най-подходящото за този вид хищни растения.

Мисълта, че трябва да гледа как някакво цвете поглъща беззащитно насекомо никак не се понрави на Алекс.

— Звучи доста интересно — рече смутено тя, — но се сещам, че обещах на Софи Фридман да подготвя няколко нови скици.

— Ще бъде възхитително, ако мога да погледам — изгука Клара.

— Може би някой друг път... — Алекс стана и се усмихна извинително, след което побърза да излезе от стаята.

Следобедът Алекс изпита на няколко пъти странното чувство, че вече е била тук. Сякаш някога бе живяла в Санта Барбара и не идваше за пръв път в тази къща. Но това е невъзможно, помисли си тя. Също толкова невъзможно, колкото и твърденията на Клара за призраците.

Натрапчивото усещане, кошмарът от миналата нощ, а също и необяснимото ѝ влечение към спалнята на Ана, не можеха да се дължат на друго, освен на превъзбуденото ѝ състояние.

На третия ден Клара пресрещна Алекс в градината между розите.

— О, ето те и теб, Александра! Претърсих цялата къща, за да те открия — оплака се тя. Руменото ѝ лице бе поаленяло. Бе задъхана, а едрите ѝ гърди се повдигаха често-често, сякаш бе участвала в маратон. Днешната ѝ роба бе яркожълта, с оранжеви и алени оттенъци.

— Ето ме.

— Имах видение!

— Нима? — Ако можеше да се вярва на възрастната дама, на нея постоянно ѝ се привиждаше нещо.

— Бях в библиотеката и играехме канаста с Елинор, когато погледнах към камината. Тогава го видях.

— Кого?

Тя се наведе към Алекс и гласът ѝ премина в драматичен шепот.

— Видях морски фар в пламъците.

Макар и против волята си, Алекс бе заинтригувана.

— Значи притежаваш способността да виждаш разни неща в пламъците?

— Не знаеш ли? Не ти ли казах, че една осма от кръвта ми е ромска?

— Ромска ли?

— Ромска, циганска. Прабаба ми беше шувани! — заяви високомерно Клара. — Магьосница и пророчица. Още като дете ме научи да предсказвам бъдещето, като гледам в пламъците на огъня.

— Много интересно — рече любезно Алекс, въпреки че бе на мнение, че Клара хаби таланта си да ги убеждава в нещо, в което никой не вярва. С тази развинута фантазия и умение да разказва какви ли не истории, от нея можеше да излезе страхотен сценарист на трилъри.

— Не го бях правила цяла вечност. Но този път стана съвсем несъзнателно... — Тя поклати глава, сякаш за да се отърси от виденията си. — Морският фар означава опасност. Видях го да се издига над огъня. Това е знамение! Но сред пламъците видях монах...

— Монах?!

— Всяка циганка, която уважава себе си като гадателка, знае, че монах означава предателство, измама.

— Разбирам — рече Алекс, макар нищо да не разбираше.

— Монахът е предупреждение, че ще се случи нещо лошо на влиятелен и силен човек. Но има още...

— Така ли?

Клара сложи пухкавата си ръка на рамото на Алекс.

— Предупреждението не бе предназначено за мен, Александра.
— Пръстите ѝ се стегнаха. — Отнасяше се за теб. Трябва да напуснеш Санта Барбара!

Алекс се отдръпна рязко.

— Не че не обръщам внимание на предупреждението ти, Клара — каза любезно тя, — напротив, но мисля да рискувам.

Клара се наежи.

— Добре — изсъска и гневно тръсна тюрбан. — Да не кажеш после, че не съм те предупредила. — След тези думи тя се обърна и се отдалечи.

Кошмарът ѝ се присъни отново призори. Алекс се луташе в мъгла. Сиви студени вълма се стелеха около босите ѝ нозе, обвиняваха голите ѝ ръце, гнездяха в косата ѝ. В далечината смътно личаха очертанията на огромна страховита къща.

Черната влажна земя под краката ѝ имаше дъх на гнило. Нямаше представа дали е ден, или нощ. Над света нямаше небе. Всичко бе в черно и зелено. Потискаща тишина тегнеше над потъналата в сенки гора. Дървета протягаха към нея жилави клони, а тясна пътека я мамеше нанякъде. Внезапен порив на вятъра откъм бушуващото в далечината море разбърка косата ѝ. Ярка светкавица проряза сумрака и остави бяла следа след себе си.

И тогава я видя. Кръвта. Бе навсякъде — течеше бавно по земята като вада, бе оплискала скалите, пропила бе широката ѝ бяла рокля, просмукала се бе в разпуснатата ѝ коса...

Неспособна да надмогне ужаса, Алекс се мятеше, омотана в мокрите от пот чаршафи. Тогава съзря монах с качулка, приближаваше към нея, в ръката му проблясваше кинжал. Не можеше да различи лицето му под спуснатата качулка, само очите му горяха като въглени. Той бавно вдигна кинжала над главата си и замахна със сатанинска жестокост.

Алекс се стресна и се събуди точно навреме, преди зловещият черноризец да осъществи пъкления си замисъл.

Стана от леглото и закрачи неспокойно из стаята в очакване на утрото. Опита се да си внуши, че този кошмар е плод на въображението ѝ в резултат на напрежението, предшествашо дебюта в Чикаго, нескритата неприязън на Миранда, изтощението след болестта и странния ѝ разговор с Клара. Макар да искаше да повярва в това Алекс бе уплашена до смърт. Как да повярва, след като кожата ѝ бе лепкава, влажна и студена от ледената сива мъгла? Образът на монаха ясно се бе запечатал в съзнанието ѝ и още усещаше натрапчивата сладникава миризма на кръв. Въпреки че се опитваше да разсъждава трезво, Алекс не можеше да се отърси от чувството, че кошмарът, появявал се неизменно в съня ѝ през последните десет нощи, означава нещо. Той идваше отново и отново всяка нощ и не ѝ даваше покой. Откъслечни страховити сцени се мяркаха в мъглата, предизвиквайки безброй въпроси в изтерзаната ѝ душа.

Всяка вечер, преди да си легне, Елинон донасяше на Алекс чаша чай, приготвен специално от Клара. Но чаят изобщо не ѝ действаше успокоително. Тогава Клара добави валериан, неприятна отвара, която миришеше ужасно и също не оказа благотворен ефект върху съня ѝ.

Когато научи за безсънието ѝ, Евърил предложи да ѝ предпише нещо. Алекс отказа, защото се страхуваше да не се пристрасти към сънотворните.

Започна да търси нови начини да се разведри — та нали бе дошла тук да си почине! Разхождаше се дълго по скалите зад имението, откъдето съзерцаваше Тихия океан, докато се опитваше да разбере обърканите си мисли.

Чувстваше се неспокойна заради Миранда. Въпреки че Зак се бе върнал в Ел Ей, Миранда остана в Санта Барбара, обсебена от злоба и ревност. Очевидно бе решила да направи живота на Алекс ад с непрекъснатите си подмятания, намеци и забележки. Враждебността на Миранда накара Алекс да се примири с мисълта, че тази жена е неотделима част от живота на Зак. За съжаление, макар да бе ясно за всички, че бракът им съвсем не е семейна идилия, надменната и красива госпожа Девъро държеше да покаже, че тя ще остане със съпруга си завинаги.

Накрая Алекс реши, че ще бъде най-добре да се върне в града. Там поне нямаше да се налага да търпи присъствието на Миранда.

Когато се върна в къщата от поредната си разходка, завари Евърил на терасата. Бе обут в къси панталони, носеше поло и бели платнени обувки. Не бе забравил и бялата си капитанска шапка със златен шнур над козирката, която скриваше изрусялата му от слънцето коса.

— Дойдох да те отвлека — рече той на шега.

Алекс усети вледеняващ студ. Той скова ръцете ѝ, ума ѝ, сърцето...

— Александра? — Елинор скочи веднага. — Какво има?

— Не знам — едва размърда тя побелелите си устни. Какво ѝ ставаше напоследък? Май се превръщаше в истеричка. — Нищо. — Тя тръсна глава, за да прогони сивата мъгла, която я бе обгърнала преди миг, и се обърна към лекаря с усмивка: — Извинявай, не те чух.

— Нищо. — Той свали шапка и прокара дългите си аристократични пръсти през косата. — Аз съм виновен. Отбих се, за да те поканя на яхтата си. Трябва да се изразявам по-внимателно, особено след като Елинор ти е разказала за изчезването на Ана.

И двамата я наблюдаваха така, сякаш очакваха всеки миг да изпищи или да хукне нанякъде. Алекс се почувства ужасно глупаво и потисна надигащата се в гърдите ѝ тревога.

— С удоволствие ще дойда, доктор Бранд.

— Евърил — напомни ѝ той и намигна приятелски.

Ето един приятен, непретенциозен човек. А само как се грижеше за Елинор! Като любящ син. Въпреки че се бе заклела пред себе си да не се захваща отново с по-възрастен мъж, Алекс се запита дали докторът е женен. Ако бе женен, то съпругата му бе много щастлива жена.

— Добре, Евърил — съгласи се усмихнато тя.

Изтича на горния етаж, за да се преоблече и за пръв път след пристигането си в Санта Барбара се почувства спокойна.

Преди да отплават, Евърил ѝ обясни някои основни моряшки правила, а тя се опита да запомни непонятните термини, макар да ѝ звучаха като на санскрит. Когато му призна това, той се засмя.

— И аз бих се чувствал така, ако се опиташ да ми обясниш нещо за модния дизайн — увери я той. — В младежките си години успешно

се справях с копчетата и кукичките на сутиените, но всичко друго, свързано с женското облекло, си остава загадка за мен.

Алекс му бе благодарна, че се опитва да я разведри и донякъде успява. Тя продължи да го наблюдава как сръчно и уверено се справя с въжетата. Платната изплющяха на вятъра и се издуха. Белотата им изпъкна на фона на небето, докато яхтата бавно се насочваше към открито море.

Малкият морски съд се носеше по вълните и бързо се отдалечаваше от брега. Когато навлязоха достатъчно навътре, капитанът направи лек завой и започнаха да се движат по протежение на крайбрежните скали. Единственият път, когато Александра се бе качвала на кораб, бе на езеро в Минесота, когато бе на летен скаутски лагер. Дванадесетгодишно момиче тогава, тя бе останала с неприятния спомен от болезнено слънчево изгаряне.

Сега се чувстваше по-различно. Отпусна се и изложи тяло на галещите лъчи на калифорнийското слънце.

Евърил се оказа изключително приятен компаньон. Забавляваше я с разкази за опасностите, които бе преживял по време на плавания.

— Не се притеснявай — успокои я той, когато забеляза, че проявява нервност. — Днес морето е тихо и спокойно.

Също като Закари и той внушаваше доверие, без да се натрапва или да проявява надменност. Една от причините да излезе с него бе да забрави проблемите, и най-вече любовта си към един женен мъж. Тя насочи вниманието си към великолепия пейзаж, сякаш излязъл от страниците на лъскава рекламна брошура. Над главите им се рееха чайки, а морският бриз подемаше нестройните им крясъци. От време на време птиците се стрелваха надолу, гмурваха се под водата и само след миг се появяваха със сребриста рибка в човката. Дългоклюни пеликани и ширококрили корморани едва докосваха повърхността на океана, морски лъвове дремеха по напечените от слънцето скали.

Евърил откри малък закътан залив и седнаха на излъсканата до блясък палуба да похапнат пиле със салата. Докторът бе пъхнал и бутилка вино в кошницата. Разходката се оказа дори по-приятна, отколкото Евърил я бе уверявал. Алекс се наслади на всеки миг от този незабравим ден.

— Благодаря — каза тя на доктора, когато акостираха до кея. — Прекарах чудесно.

— Удоволствието бе изцяло мое. — Усмехнатите му очи обходиха поруменялото ѝ от слънцето лице, светлата коса, чиито къдрици морският бриз бе усукал в очарователна плетеница, и дългите ѝ загорели крака.

— Знаеш ли — рече той, когато ѝ подаде ръка, за да слезе, — ако бях двадесет години по-млад, щях да ти докажа, че в живота има много по-хубави и приятни неща от работата. По мое време прекрасна жена като теб нямаше начин да остане самотна.

Алекс можеше да покаже раздражение от това нескромно твърдение или да приеме думите за типично мъжка демонстрация на превъзходство, но се почувства поласкана.

— Надявам се, не намекваш, че съм стара мома — засмя се тя.

— Съвсем не.

— Вярвам ти. Тогава, следващия път, когато дойдеш в Ел Ей, настоявам да те разведе из града.

— Ще изнасям реч на една конференция след месец. Може да дойда с яхтата. Ще отплаваме до Каталина и ти ще черпиш в Лас Каситас.

— Разбрано. Никога не съм ходила на остров Санта Каталина.

— Наистина ли? — Той спря изумен. — Обещай ми, че ще изпълниш предписанието ми редовно да се печеш на слънце, близо до морето. Смятам често да проверявам дали го спазваш.

— Слушам, докторе! — изкозирува Алекс и се заля в смях.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Очарованието на преживяното през деня бе изместено още същата нощ от ужасния кошмар. Сякаш за да влоши още повече нещата, Зак пристигна на следващата сутрин, за да обсъждат откриването на клона в Чикаго.

Алекс имаше чувство, че гледа пиеса на Тенеси Уилямс, докато наблюдаваше Зак и Миранда. Миранда съвсем не бързаше да се заеме отново със задълженията си в лондонския клон на „Лордс“. Държеше се театрално, искаше да е център на вниманието, а Зак седеше притихнал и навъсен. Сякаш по поръчка на отдела за специални ефекти, пристигането на Зак бе придружено от развихрила се буря, с плющящ дъжд и мъгла.

Когато Миранда за пореден път наруга един от слугите, Алекс реши, че е крайно време да се махне оттук.

Отиде до гаража, където бяха паркирани шестте коли и двуместният мерцедес, оставен от Елинор специално за нея. Мина през центъра на Монтесито, после покрай източния плаж, където всеки уикенд художниците излагаха произведенията си.

Насочи се към кея и си припомни, че Евърил ѝ бе казал, че е най-старият по западното крайбрежие. Прииска ѝ се да спре и да потърси доктора, който може би работеше нещо по яхтата си. Имаше нужда да побъбри с някого. Постоя на края на вълнолома, загледана в белите зайчета по вълните. Мислите ѝ пак се върнаха към Зак. Проследи как морският бриз довя облаци и небето притъмня. Алекс знаеше, че тяхната връзка не може да се нарече любов, след като Зак бе решен да запази брака си.

Евърил бе прав. Тя живееше много самотно и това я потискаше. Бе крайно време да започне да се среща с хора, ако не за друго, то поне за да усети отново пулса на живота. Бе изминала дълъг път от времето, когато остави Дебор да открадне моделите ѝ и да я изхвърли като ненужна вещ от живота си.

Та тя бе дизайнер, спечелил наградата „Еми“, дявол да го вземе! Бе направила кариера и благодарение на Елинон Лорд се бе включила в бизнеса им. Просто трябваше да престане да страда по този мъж и да заживее пълноценен живот. Бе крайно време да забрави Зак. Нямаше да е много лесно, след като щяха да продължат да работят заедно по колекцията от „Синьото езеро“. Майка ѝ винаги я бе уверявала, че е в състояние да постигне всичко, което си постави за цел. И така, тя твърдо реши, че трябва да погребее чувствата си към Зак, тлеещи в сърцето ѝ.

Вятърът се усили и застудя. Алекс не бе усетила кога е заваляло. Бе стояла толкова дълго на вълнолома, че когато се върна при колата, цялата зъзнеше.

Все още не искаше да се връща в имението и подкара към планината Санта Инес въпреки мъглата. Включи парното и пусна една от станциите, по които звучеше рок. Чистачките съскаха монотонно, съвсем не в тон с ритъма на Брус Спрингстийн. Докато взимаше завоите си говореше сама.

— Зак ли? Кой Зак? А-ха, Закари Девъро, онзи Зак. Ами с него сме само колеги. Нищо повече.

Можеше да си повтаря тези думи цял ден. Дори цяла нощ. Но час по-късно, след като реши да се връща към имението, Алекс осъзна, че всичко това е пълна глупост и само се залъгва.

Истината бе, че независимо от усилията и решимостта си, ако Зак я пожелаеше, тя не би била в състояние да му откаже.

Потънала в мисли, тя не бе забелязала колко много е повишила скоростта. Трябваше да намали, защото пътят бе хлъзгав.

Алекс натисна спирачките. Нищо. Опита отново. Пак нищо. Натисна по-силно. Отново нищо. Рискуваше колата да се завърти и да загуби управление, но натисна спирачките докрай. Вместо гумите да изсвирят оглушително, колата продължаваше да набира скорост. Алекс се опита да запази спокойствие и завъртя рязко волана, но и това не помогна, тъй като скоростта ѝ бе твърде висока. Обгърнатите в мъгла дървета профучаваха покрай нея. Неописуем страх скова цялото ѝ същество. Наведе се напред и хвана волана с две ръце, опитвайки се да взема плавно остриите завои. Времето сякаш спря хода си. В съзнанието ѝ се мяркаха фрагменти от живота ѝ като на кинолента. Алекс се изплаши пътуването ѝ да не завърши фатално. Беше ѝ трудно да вижда

през дъждовните струи и не бе сега времето да преживява вече сторени грешки.

Не познаваше планинския път, а и не бе обърнала внимание откъде точно минава. Затова сега нямаше представа колко още ѝ остава, докато слезе в долината. Профуча покрай някакъв черен път, който водеше към стара винарна и се обнадежди, че бясното препускане скоро ще свърши. Така и стана. Но не както очакваше. Колата премина през поредица остри завои, докато задницата поднесе в една локва, а предните гуми затънаха в калта с бълбукащ звук.

Алекс полетя напред, но предпазният колан я задържа. Жива съм, помисли си тя, когато успя да си поеме въздух. Но дори нямаше представа къде се намира. А дъждът продължаваше да плющи. Алекс изруга така, че дори Миранда би ѝ завидяла. Отвори вратата. Погледна небето, което просветляваше и тръгна пеша.

Скоро стигна до винарната. Имаше само един служител. Младежът я покани вътре и ѝ предложи сухи кърпи, преди да се обади, за да съобщи за инцидента и да помоли някой от прислугата да дойде да я вземе. Докато чакаше, си поръча голяма чаша вино. Бе изяла само един грейпфрут и чаша кафе на закуска. Било е преди цели осем часа, установи с истинско учудване тя, когато погледна мокрия си часовник. Червеното вино замая главата ѝ. Чувстваше се прекрасно и нямаше нищо против да изпие още една чаша.

Половин час по-късно пристигна Зак. Изглеждаше сърдит и непредсказуем като времето навън.

— Не съм молила Елинор да те изпраца — премигна учудено Алекс, когато го видя.

— Сам пожелах.

— Така ли? — Все още не беше толкова пияна и усети гнева му. — Много мило от твоя страна, че си дошъл в този дъжд.

— Ще ми благодариш по-късно. — Извади банкнота от джоба си и я остави на бара.

Младежът отказа да вземе парите.

— За сметка на заведението е. Удоволствието беше мое.

Говореше на Зак, но не сваляше поглед от Алекс.

— Зак, това е Стив — представи го Алекс с очарователна усмивка, която бе съвсем неуместна, като се имаха предвид

обстоятелствата през изминалите часове. — Стив, това е Закари. Мой, ъ-ъ-ъ, колега.

— Приятно ми е — каза Стив, без дори да погледне към Зак.

Зак забеляза интереса, с който младежът следеше всяко нейно движение, и едва потисна яда си.

— Госпожа Лорд ви е изключително благодарна за помощта, която сте оказали на гостенката й. — Той хвана Алекс за ръката и я повлече след себе си. Банкнотата остана на бара.

— Заповядайте пак, когато не бързате толкова много — извика след тях Стив.

— Благодаря. С удоволствие ще дойда пак — извика Алекс. Ала слънчевата й усмивка угасна, когато Зак отново я дръпна за ръката.

— Нали беше много сладък? — попита тя, вече в ягуара му.

— Истински принц от приказките — изръмжа Зак. — Не си губиш времето, както забелязвам.

— Моля? — Алекс погледна строгия му профил. — Какви ги говориш?

— Първо Евърил ще си счупи краката да тича след теб, докато те уговори да отидеш на яхтата му, а сега и приятелчето ти Стив. Този хлапак прилича на старата ми хрътка Дюк, когато е налапала някой кокал. Докато си тръгнеш, сигурно всички мъже в радиус от петдесет километра около имението ще са луди по теб. — Нима ревнуваше? Мисълта бе изненадваща и обнадеждаваща.

— Не си много любезен.

— Ако не си забелязала, любима, не съм в много добро настроение. Не си ли забелязала как ми се подиграва съдбата всеки път, когато ти се притека на помощ заради собствената си глупост? Какво ли съм сторил в предишния си живот, та всичко е срещу мен?

Радостта, която я бе обзела след изпитото вино, се стопи от острия му тон. Алекс замълча. Кръстоса ръце и впери поглед в бързо сменящия се пейзаж навън. Най-сетне Зак проговори:

— Уредих да изтеглят мерцедеса на буксир.

— Благодаря — отвърна студено тя, без да го погледне.

— Повредата не е сериозна.

— Много се радвам. Страхувах се, че съм видяла сметката на колата на Елиноор.

— Ако толкова си се загрижила за проклетата кола, не е трябвало да караш толкова бързо. За Бога, Алекс, нямаш ли ум в главата! Да караш с такава скорост по нанадолнище и то в дъжда!

— Мислиш, че съм карала с превишена скорост, така ли?

— Ако беше карала нормално, нямаше да излетиш от пътя.

— Голямо доверие ми имаш, няма що! — изсумтя тя.

— Никога не съм те смятал за светица, любима.

Алекс предположи, че последната дума просто му се е изплъзнала.

— Твоя работа. — Нима той не разбираше колко усилия ѝ костваше да му устои? Алекс бе убедена, че няма да ѝ е никак трудно да го прелъсти, но точно в този момент усещаше, че е враждебно настроен и не иска да има нищо общо с нея.

А за жените казваха, че имали непостоянен нрав!

— Миличка, та ти едва ли знаеш какво точно означава думата „въздържание“. — Той спря колата.

Последното преля чашата на търпението ѝ. Не можеше повече да слуша несправедливите обвинения на човека, когото обичаше.

— Върви по дяволите! — процеди Алекс.

Разкопча предпазния колан с треперещи пръсти, отвори вратата и ядосано тръгна надолу по пътя.

— По дяволите, Александра!

Той бе уплашен до смърт, когато тя се обади. Докато пътуваше с изопнати до крайност нерви към винарната, си я представяше да лежи на пътя, тежко ранена, цялата в кръв.

Трябваше час по-скоро да стигне при нея и напълно забрави, че поема риск, като кара с такава главоломна скорост и пренебрегва пътните ограничения. Докато форсираше колата нагоре в планината, си представяше как я взима на ръце, как я успокоява и люби.

Но когато я откри, кокетно седнала на високия стол на бара да пие вино, сякаш бе в някой нощен клуб, и да флиртува с русокосия красавец, който изглеждаше така, сякаш бе ударен от гръм, добрите намерения на Зак мигновено изчезнаха.

Бе разярен не на шега. Разярен, защото бе рискувала живота си, но бе позволил лоялността към Елинор и поетата отговорност към „Лордс“ да го възпрат да прати компанията по дяволите, а също и

брака си, и да вземе това, което най-много искаше на света. А той искаше единствено и само Алекс.

— По дяволите, Александра — изруга повторно той и подкара бавно по пътя. — Престани да се държиш като разглежена лигла и се качи в колата.

Тя не отговори. Не го и погледна. Продължи да върви. Шлиферът ѝ бе единственото цветно петно на фона на сивия ден.

— Има петнадесет километра до къщата.

— Ако трябва ще тичам петнадесет километра.

— Не и в това време.

— Обичам да се разхождам в дъжда — извърна се тя. — За ваша информация, господин Всезнайко, ако попитате механика, след като изтегли колата от калта, ще разберете, че не съм карала като луда, а няма спирачки.

— Да не искаш да кажеш, че спирачките са отказали?

— Браво, позна от първия път. Мисля, че тези прочути немски автомеханици съвсем не си заслужават славата. — Тя наведе глава и продължи надолу по пътя.

Положението беше абсурдно. Не можеше да кара след нея по целия път до къщата на Елинор. Изруга и спря колата. Тръгна бързо след нея. Смяташе да я вкара насила вътре.

Тя не се обърна, когато чу, че захлопна вратата. Не спря и когато го чу до себе си.

— Махай се! Остави ме на мира.

— Как ли пък не! — изръмжа той, вече на границата на търпението. — Идваш с мен.

Едва хванал я за ръката, Алекс му поднесе изненада. Извърна се яростно и заби юмрук в челюстта му.

— Казах ти да ме оставиш на мира! — изкрещя тя и вятърът отнесе гневните ѝ думи.

— Твърде късно. — Това бе последната капка. Преглътна болката в челюстта, сграбчи я за шлифера и я дръпна към себе си. По лицето му се стичаха капки дъжд. — Писна ми! — изрева той. — Дойде ми до гуша от тези игрички.

Жена с по-слаб характер би се уплашила от опасния огън, който пламтеше в черните му очи. Алекс тръсна глава, без да обръща

внимание, че качулката ѝ се смъкна. Срећна предизвикателно погледа му и изсъска:

— Какви игрички?

— Например, седя си аз в офиса и вдишвам с разширени ноздри парфюма ти, опитвам се да се съсредоточа над цифрите, но през цялото време се чудя какво бельо носиш под тези скандално сексапилни дрехи, които никоя жена не би облякла на работа. Не мога повече да понасям да страдам самотен в леглото и да си представям, че живееш в същия град, толкова близо до мен, и в същото време толкова далече! Не мога да продължавам ден след ден, минута след минута да се чудя какво правиш и с кого... Не мога да си спомням за кой ли път онази нощ, когато те прегръщах, и пожелах да спра времето. Омръзна ми да овладявам със сетни сили страстта си по теб и всяка сутрин да взимам студени душеве, защото съм те сънувал цяла нощ и съм възбуден до болка... И най-вече ми омръзна да си представям какво би станало, ако би приела да се любим... Желая те повече, от която и да е друга жена в живота ми! Обичам те много повече, от която и да било друга, и не мога да си позволя да те нараня. И какво ми донесоха благородните пориви? Получих юмрук в брадата от една упорита, твърдоглава жена, която няма достатъчно разум и шляпа из поройния дъжд.

Той наистина бе разярен. Алекс почувства стихията, която бушуваше в него. Знаеше, че силните му чувства би трябвало да я уплашат, но не очакваше Зак да я нарани. Това откритие ѝ се стори много вълнуващо.

В този миг той наведе глава, а Алекс извика от изненада, когато усети устните му върху своите. Отвърна на целувката с жар. И двамата стояха под плющящия дъжд, потънали в страстна целувка. Бяха подвластни единствено на завладяващото първично чувство. Никой от тях нямаше сили повече да му противостои.

— Ако това не е земетресение — прошепна задъхано тя, — значи сме в беда.

— Няма никакво земетресение. — Устните му се спуснаха по лицето ѝ и той я притисна трескаво към себе си.

Пожела я тук, в този момент. Искаше му се да отбият от пътя и да я люби в колата, да докосва всяка частица от тялото ѝ.

Александра го желаше също толкова силно. Дори повече.

— Знаеш ли откога те желая?

— От кога? — Трепетният ѝ смях бе прелъстителен и обещаващ.

— Откакто те познавам. — Тя усети любовта му като топла вълна, която залива душата ѝ. Обсипа лицето му с горещи целувки и продължи да го милва, докато я носеше към колата.

Положи я на задната седалка, нетърпеливо разкопча шлифера и се притисна към нея. Бе крайно възбуден и леките движения на бедрата ѝ му причиняваха болка.

Разумът му заговори и той с огромно усилие се надигна на лакти. Страните ѝ бяха порозовели, устните — разтворени, косата — мокра и объркана. Очите ѝ блестяха като елмази.

За него тя бе най-красивата и желана жена, която някога бе срещал. Но както баба му обичаше да казва и както знаеше от собствения си опит с Миранда, красотата бе измамна. Истинската красота на Алекс бе в сърцето и душата ѝ, красота, която нямаше да увехне и до стотния ѝ рожден ден.

— Не искам да те нараня...

Алекс не разбра какво иска да каже той.

— Няма, мили.

Той реши да опита за последен път. Така нямаше да се чувства толкова отговорен за последствията.

— Не мога да ти дам това, което искаш, Александра. Това, от което се нуждаеш най-много. — Тя се усмихна при тези думи. Бавна, безкрайно прелъстителна усмивка, с която древните изкусителки са примамвали мъжете още от сътворението.

— Не се безпокой — промълви нежно тя.

Ръката ѝ се плъзна по възбудения му член. Той я сграбчи и я поднесе към устните си.

— Не исках да кажа това. — Целуна нежната ѝ длан. — Заслужаваш мъж, който може да ти обещае бъдеще.

Тя не искаше да мисли за това. Не сега. Не и когато го желаше с всяка частица от тялото си.

— Говориш прекалено много. — Прокара пръсти през косата му и го привлече към себе си за нова безумна целувка. — Не искам да мисля за бъдещето — настоя тя до устните му. — Искам да изживея мига. А сега те желая...

Месеци наред той се бе борил с чувствата си. Повече не можеше. По дяволите последствията! И Зак се остави на сладния ѝ глас, на прелъстителните движения на бедрата ѝ, на устните ѝ, които жадно търсеха плътта му.

Неизбежност. Съдба.

Смъкна джинсите ѝ. Този път бикините ѝ бяха на яркосини цветя, високо изрязани. Целуна я отново и усети вкуса на дъжд. Нейният вкус...

Подпряна на лакти, тя започна да сваля ципа му.

— Желая те, Зак! — Знаеше, че няма връщане назад, но сега не искаше да мисли за това. — Сега! Моля те... — От устните ѝ се изтръгна нечовешки стон, когато той проникна в нея.

Устните им отново се сляха.

И двамата се оставиха на страстта. Любиха се диво и необуздано. Достигнаха върха едновременно. Тя извика и се вкопчи в него.

Истина е, мечтите все някога се сбъдват, помисли си Зак.

Алекс знаеше, че това рано или късно ще се случи. Отдавна бе признала пред себе си, че не може да му устои, но не предполагаше, че ще случи толкова скоро.

Да, напомни си тя, ние се любихме, но това бе само секс. Вълнуващ, трескав, но бързо отшумяващ.

Любовта не е това, мислеше си в същото време и Зак.

Необузданата му страст е предизвикана от страха, гнева и ревността, мислеше си тя. Но нито една от тези причини не означаваше любов.

Продължаваха да лежат един върху друг, преплели крака, със сърца, биещи като едно. Зак вдигна глава и я погледна, черните му очи бяха помръкнали.

— Алекс...

— Не! — Тя хвана ръката му точно когато се готвеше да премести полепналите по страните ѝ кичури. — Не смей да се извиняваш...

Той заглуши думите ѝ с бърза, настойчива целувка.

— Не смятах да се извинявам. А може би си права — продължи той, когато тя го изгледа многозначително. — Но не за това, за което си

мислиш. Не съжалявам за случилото се. Съжалявам, че направих това, за което мечтая от месеци едва сега, а не онази първа нощ... — Той се намръщи и поклати глава. Дори не беше свалил шлифера и полото ѝ. — За Бога, Александра, дори и в най-смелите си мечти не съм си представял, че ще те любя на задната седалка на колата като някой зажаднял колежанин.

Погледна я с неизказана нежност и тя, уплашена, че любовта е изписана на лицето ѝ, се измъкна изпод него и започна да оправя дрехите си. Разкъсаните ѝ бикини бяха метнати на задното стъкло. Той проследи погледа ѝ.

— Ще ти купя нови.

— Няма нужда. — Тя ги пхна в джоба на шлифера и започна да си обува джинсите.

— Казах, че ще ти купя нови.

— Добре. Прави каквото искаш. — Не беше лесно да се напъха в джинсите в тясното пространство под нетрепващия му поглед.

Ако продължаваше така да се извива, скоро щеше да се наложи отново да ги свали, мислеше си Зак, усетил нова вълна на желание. Ала в този миг Алекс му се стори толкова далечна и студена, че би могла да замрази с поглед и Северния, и Южния полюс. Той мислено ругаеше наум, докато нахлузваше собствените си панталони. В този момент би пропушил отново, макар да бе отказал цигарите още в колежа. Разочарованието го подтикваше да запали цигара. Или да пийне нещо силно. „Джак Даниелс“, чисто, без лед.

— Виж — каза той, решен да опита отново. — Казах, че съжалявам. Какво искаш да направя?

— Казах ти, няма нужда да се извиняваш. — Унизена, тя изхлипа: — Разбирам, Зак... — Не можеше повече да гледа съжалението в погледа му. Извърна глава и впери невиждащи очи в дъжда навън. Опита се да се успокои.

— По дяволите...

— Увякохме се. Случва се. — Тя си пое дълбоко въздух. — Нищо трагично не се е случило. Освен това...

— Обичам те! — Той прехвърли ръка през раменете ѝ.

— ... не си го направил сам. Нали знаеш, казват, че за това, са нужни двама...

— Обичам те.

— ... както за танго. Ако трябва да бъде честна, и аз го исках толкова силно, колкото и ти. — В този миг тя осъзна думите му, изречени спокойно и делово. Надеждата ѝ отново се върна. — Да не би да искаш да кажеш, че...

— Трябваше да ти го кажа много отдавна. Обичам те, Александра Лайънс. — Тя го прегърна и го целуна с безумието на отчаяно влюбена жена.

— И аз те обичам, Закари Девъро!

— Знам.

— Толкова ли си личеше?

— Всъщност, не. Но се побърках, докато разбера чувствата ти. — Тя го обичаше с цялото си сърце, независимо от всичко. Вече не можеше да крие любовта си. — И все пак съжалявам, че бях груб. И че всичко свърши толкова бързо...

— Честно казано — усмихна се палаво тя, — хареса ми! Всичко бе безкрайно вълнуващо, незабравимо... — Докато седеше на задната седалка в колата на Зак и наблюдаваше дъждовните капки да се стичат по замъгленото стъкло, Алекс разбра, че отношенията ѝ с Дебор са били чист секс. Макар да бе вълнуващо. Но тя винаги се бе чувствала някак изолирана, всичко, което вършеше, бе предназначено да му достави удоволствие. Дори когато достигаше момента на оргазъм, тя не изпитваше истинска наслада, защото преценяваше реакцията си през погледа на Дебор.

Докато се любеха със Зак, се бе почувствала съвсем различно. Вече знаеше, че любовта невинаги е нежна и спокойна. Понякога бе трескава и груба, дори жестока. И въпреки това, изживяното със Зак я караше да желае още и още.

Зак милваше раменете ѝ и се опитваше да срещне с пръсти обърканата ѝ коса.

— Трябва да поговорим.

Тя понечи да го увери, че не е необходимо, но след това реши, че между тях има твърде много неизяснени неща и се съгласи. Преместиха се на предната седалка и Зак се обади на притеснената Елинор от колата, за да я увери, че Алекс е жива и здрава, но ще трябва да почака още малко, докато дойде влекач да издърпа затъналата кола. В думите му имаше известна доза истина, но той не можеше да

признае пред своята шефка и приятелка, че за него в този момент има много по-важни неща.

— Не знам за теб, но аз умирам от глад — каза той, след като остави слушалката. Усмивката му бе искрена и открита. Бе я виждала само на сватбата на майка му.

— Не съм подходящо облечена за ресторант. — Тя подръпна влажното си поло и измачкани джинси.

— Едва ли някой ще забележи в някое от малките ресторанчета по кея — успокои я той.

Не ѝ се искаше да провеждат дълъг интимен разговор на обществено място. Все още не бе готова да афишира връзката им пред другите.

— Защо не си вземем нещо и да поговорим в колата? — предложи тя.

— Чудесно! — Той се наведе и я целуна игриво.

Спряха на самотен паркинг до брега и се заеха със сандвичите „Макдоналдс“, пържените картофи и бутилката „Дом Периньон“, които купиха от някакво крайпътно бистро.

— Винаги съм мечтал първия път, когато се любим, да прием шампанско. — Той извади тапата и сипа в две пластмасови чашки. — И да слушаме музика. — Той настрои радиото на станция с джаз и блусове. — За съжаление нямаме свещи.

Тя отпи от шампанското и се наслади на вкуса му.

— Превъзходен вкус!

— Винаги ли е толкова лесно човек да ти достави удоволствие?

— Аз съм момиче, с което ще ти излезе евтино — каза тя през смях. — Купуваш ми един „Макдоналдс“ и съм твоя.

Той се усмихна и напълни отново чашата ѝ.

— Следващия път ще измислим нещо по-хубаво.

Следващият път?! Сърцето на Алекс трепна при тези думи.

Седяха дълго, чувствайки се добре един до друг, пиеха шампанско и наблюдаваха гонитбата на вълните. Небето бе като сива завеса. В здрача се виждаше обхождащата сигнална светлина на фар, а гласът на Били Холидей възпяваше любовта и любовната мъка.

— Кога разбра? — прошепна тя.

— Откога те обичам ли? — Алекс кимна. — Не знам. Сякаш винаги е било в мен. Ти ме привлече още първата нощ, но ако трябва

да съм откровен, мисля, че тогава не беше нищо повече от желание.

— Благодаря на Бога за половия нагон у хората — измърмори тя, доволна, че не ѝ отказа да пийнат по още малко.

— Не е ли така? — Той отпи от шампанското и погледна замислено морето. — Знаех, че си навличам неприятности на сватбата на майка ми. Ако беше просто страст, сигурно щях да направя нещо или същата нощ, или когато се върнахме в Ел Ей, вместо да те оставя да изчезнеш от живота ми.

— А ти не искаше да ме нараниш?

— Точно така. Но сега си мисля, че само отложих неизбежното.

— За щастие, съдбата отново ни събра.

— Не исках да ти кажа всичко това преди малко. — Зак погали бузата ѝ с опакото на ръката си. — За съдбата и всичко, което си ми причинила.

— Знам... Мисля, че и аз се влюбих в теб още първата нощ.

— Защо не ми каза тогава?

— Нима не го усещаше? — Понякога тя си мислеше, че любовта ѝ е толкова очевидна, че сигурно всички в централния офис на „Лорд“ знаят тайната ѝ.

Зак сви рамене. За втори път от няколко часа, той се почувства като влюбен колежанин. Обича ме... Не ме обича... Не помнеше откога не се бе чувствал несигурен в присъствието на жена.

— Понякога си мислех, че наистина ме обичаш. Но винаги, когато бяхме заедно, ти се държеше хладно.

— Ти беше женен.

— И все още съм — почувства се длъжен да каже той.

— Знам. — Тя въздъхна. Опитваше се да оправдае държанието си като си мислеше, че бракът на Зак е провален и разтрогването му е въпрос на време. — Надявам се, това да не усложни нещата.

Той усети несигурността ѝ и побърза да я успокои:

— Нещата бяха достатъчно сложни, когато се запознахме. — Косата ѝ бе изсъхнала и падаше на златисточервеникави вълни покрай сериозното ѝ лице. Зак подръпна изсветлелите ѝ краища. — Ти си най-чудесното нещо, което ми се е случвало. — Целуна я отново — дълга, почти безкрайна целувка. — Ще ни бъде трудно, доста сложно е — предупреди я той, когато устните им се отделиха.

— Не може да ни е по-трудно, отколкото беше през месеците, докато се опитвахме да скрием чувствата си — засмя се тя.

— Може би. — Взе ръката ѝ и целуна връхчетата на пръстите с безкрайна нежност. — Не преувеличавах, когато ти казах, че нещата са много сложни — започна с нежелание той. Не му беше лесно да признае, че е обвързан с една неуравновесена жена, която държеше да го държи като залог за престиж. Но след всичката болка, която му бе причинила, Зак сметна, че Алекс трябва да научи истината.

— Миранда е красива. И много сексапилна — прошепна Алекс. — Всеки мъж би я пожелал.

— За бедно момче като мен, незапознато със светските нрави и ексцентрични удоволствия, сексът с Миранда бе нещо изключително. Но не бе нужно много време, за да разбере, че само секс, без чувства, не доставя удоволствие. Напротив. Чувстваш се потиснат и самотен.

— И аз получих същия урок — промълви Алекс и отново се върна към последната си нощ с Дебор. — И то по най-ужасния начин. — С учудване откри, че споменът вече не ѝ причинява болка. — Но защо се ожени за Миранда?

— Защото, въпреки успеха, който бях постигнал, си оставах сина на бедняк от Луизиана, който цял живот е рязал захарна тръстика. Миранда бе красива, а най-важното, приказно богата. Имаше добро обществено положение...

— Толкова ли бе важно това за теб?

Той сви рамене и отново му се допуши.

— Тогава, да. — Не можеше да повярва, че е бил толкова повърхностен. Прокара ръка през косата си. — Грозната истина е, че Миранда отново бе тръгнала на лов за съпруг, когато, неприятно ми е да го призная, аз бях готов да се продам.

Алекс сложи ръка на бузата му и почувства как едно мускулче заигра под пръстите ѝ.

— Не се самообвинявай — каза тихо тя. — Всички ние имаме мечти. Проблемът е, че понякога, дори и да постигнем мечтаното, се оказва, че то е било една химера. — Също както бляновете ѝ по Дебор. — Всички правим грешки, Зак.

— Да, но някои от грешките трудно се поправят.

Той не преувеличаваше. Алекс го изслуша със свито сърце, когато ѝ разказа за натрапника, който купувал акции и за заплахата той

да поеме контрола над компанията, за заплахата на Миранда да продаде наследствените си акции, само за да задържи Зак настрана от Алекс.

— Знам за подозренията ѝ, че имаме връзка. Но нямаше нищо, заради което да проявява ревност...

— Мислеше, че спим заедно. Вече е истина. — Зак отново се зачуди дали е постъпил правилно.

— Всичко ще се оправи — увери го Алекс, щом видя несигурността, пропъзляла по любимото лице.

— Животът е пред нас — съгласи се той. Целуна я отново и си помисли, че има невероятен късмет, щом една толкова ослепителна, интелигентна и мила жена като Алекс го обича.

— Но няма да мога да живея спокойно, ако знам, че щастието ни е за сметка на Елинор — прошепна Алекс.

— Толкова ли си загрижена за нея?

— Обичам я — каза простичко Алекс. — Казах ти, че докато бях дете, се местехме непрекъснато.

— Спомням си, разказвала си ми. — Зачуди се какво ли би казала Алекс, ако знаеше колко е дебело досието, в което бяха събрани старите ѝ адреси, от времето, когато е била почти на три до днес. Но първите две години си оставаха забулени в мрак. Именно заради тях Елинор бе убедена, че тя е Ана.

— Когато се сприятелявах с някого в училище, след време се налагаше да се разделим. Скоро открих, че е по-лесно да нямаш приятели.

— Не мога да си представя, че не си имала приятели. — Особено момчета, помисли си Зак, удивен, че ревността отново го сграбчва, щом си я представи в ръцете на някой младеж. Или още по-неприятно, на задната седалка на шевролет след мача за училищната купа по американски футбол.

— Винаги съм се разбирала с хората, но бе по-лесно да не допускам никого до себе си. Брат ми, Дейвид, бе най-добрият ми приятел. После умря... Оттогава съм била близка само със Софи. И разбира се, с теб. И Елинор. Знам, че звучи странно, но още от самото начало се почувствах свързана с нея. Бе като част от семейството ми. — Погледна към Зак, но не забеляза особена реакция при думите си.

— Може би, защото аз загубих майка си, а Елинор — внучката си, затова станахме близки. За да запълним празнината в сърцата си.

— Звучи логично — съгласи се внимателно той, въпреки че вече се чудеше как да постъпи с последното усложнение. Месеци наред се опитваше да се убеди, че единствената пречка към Алекс е бракът му с Миранда. Но сега не можеше дори да предположи как би реагирала Алекс, ако разбере истината. Дали ще го обича, след като открие, че е наел частни детективи, които да разровят целия ѝ живот и да се докопат до всичко, дори и до връзката ѝ с извратения френски дизайнер? Дали все още ще иска да бъде с него, след като разбере, че я е лъгал месеци наред, докато е работила в „Лордс“? Всъщност, той не бе я лъгал, но както казваше сестра Мери Джоузеф, учителката му в четвърти клас, да премълчиш част от истината, е също толкова грешно, колкото и наглата лъжа. Зак се притесняваше, че когато истината излезе наяве, мнението на Алекс ще съвпадне с това на строгата му учителка от католическото училище.

— Остава ни само едно — въздъхна Алекс, очевидно не забелязала притеснението му.

— Какво? — Зак с облекчение се отърси от натрапчивите мисли. Знаеше, че ще трябва да плати за стореното, но не искаше това да стане днес. Имаше нужда от повече време. Време, за да скъса с брака си и да спаси „Лордс“ заради Елинор. Време, за да разбере дали Алекс наистина е Ана и как ще се отрази този факт на бъдещето им.

— Колкото и да ни е трудно, трябва да запазим тайната си още малко време — изрече Алекс. — Поне докато си сигурен, че никой няма да отнеме „Лордс“ от Елинор.

— Мислиш ли, че ще мога да се справя?

— Ти си моят рицар в блестящи доспехи — усмихна му се Алекс лъчезарно. Зак отново се почувства виновен, че месеци наред е крил истината от нея. — Ти можеш да се справиш с всичко.

Той я привлече в прегръдката си. Надяваше се да е права.

Въпреки че гореше от желание да отведе Алекс в най-близкия хотел и да я люби цяла нощ, и двамата не посмяха да рискуват.

— Остава ни толкова много време до края на живота ни — напомни му тя, когато потеглиха към имението.

И въпреки че се съгласи, Зак си помисли не за пръв път, че животът е наистина една непредполагаема въртележка.

Глъчката, с която ги посрещнаха, не ги изненада. Елинор, доволна, че Алекс е жива и здрава, ѝ каза да не се притеснява за колата. Клара, мистично настроена както винаги, изтъкна, че усеща намесата на невидими сили.

— Полтъргайст — заяви компетентно тя. — Или някой блуждаещ дух, който иска да прогони Александра от Санта Барбара.

Въпреки че не бе дух, Миранда отговаряше точно на описанието. Тя бе въвн от себе си от гняв.

— Предупредих те! — просъска тя през стиснати зъби, когато двамата със Зак се качиха в спалнята си. — Казах ти какво ще се случи, ако отново спиш с тази малка уличница.

— Винаги съм се възхищавал на актьорското ти майсторство, Миранда, но някой трябва да напише втория акт от пиесата ти — парира нападките ѝ Зак. — Този диалог ми звучи твърде познато. — Той свали пуловера си и се затвори в банята.

— Позакъснял си с душа, мръсен лъжецо! — изкрещя Миранда, когато чу, че той пуска водата. — Вече усетих парфюма на малката кучка по дрехите ти.

Миранда вече не се и опитваше да прикрие нетърпимия си характер. А злобата и враждебността ѝ, помисли си Зак, докато банята се пълнеше с пара, бяха насочени изцяло към Алекс. Той сериозно се притесняваше заради емоционалната нестабилност на жена си и се стремеше да не прави или казва нещо, което би ѝ дало повод да нарани Алекс. Знаеше, че не може да скрие изневярата си от нея. Избърса се, уви кърпа около кръста си и се върна в спалнята, готов да посрещне яростта на Миранда.

— Имам предложение — каза той и посегна за чифт памучни слипове от старинната махагонова ракла.

Миранда го погледна подозрително.

— Защо ли ми се струва, че то никак няма да ми се понрави?

— Напълно делово предложение.

— Сериозно? — попита тя привидно незаинтересовано. Но Зак забеляза алчния ѝ поглед и си помисли, че може и да не е толкова трудно, колкото му се струваше. — И какво е то?

— Този брак е един фарс още от самото начало. Ти не си щастлива. И аз не съм щастлив. Затова, защо просто не го прекратим, преди да сме се унищожили взаимно?

Тя запали цигара, седна на края на леглото и кръстоса крака. Зак си спомни времето, когато тези дълги гладки крака го възбуждаха само след един поглед. Но тогава беше друго. А понякога му се струваше, че хубавите моменти с нея са били в един друг свят.

— Проблемът, Закари, е, че ти просто не разбираш.

— Тогава защо не се опиташ да ми обясниш?

— Простата истина е, че аз не съм нещастна. Напротив, скъпи, харесва ми да съм омъжена за теб.

— Как можеш да говориш така! Ние почти не се виждаме. А когато сме заедно, само се караме.

— Май наистина има нещо, с което не си наясно — каза търпеливо тя, сякаш говореше на дете.

Зак отново усети, че тя се смята за много повече от него. Обикновеният му произход, който уж я очароваше, когато се запознаха, сега служеше само за да може тя да му изтъква превъзходството си.

— Опитвам се да разбера — каза той.

— Истината, колкото и неприятна да е тя, е, че вече не съм млада. А в моя свят, презират жените, които се развеждат на определена възраст. Затова предпочитам да имам съпруг... — Тя изпусна кълбо синкав дим и го огледа сякаш бе бик, когото смяташе да купи за разплод. — ... който, макар и често отсъстващ, все пак е съпруг.

— Имала си двама съпрузи преди това — изтъкна той. — Ще се омъжиш отново.

— Може би. — Тя стана, загаси цигарата в кристалния пепелник и се приближи до скрина. — Само че аз съм тази, която решава дали да се разведе и кога.

— Мога да подам молба. Имам основателни причини за развод.

— Аз също. Не забравяй, Закари, че когато става дума за изневяра, никой от нас не е спазил брачните клетви. — Тя измъкна лист изпод купчината напарфюмирано френско бельо. — Това може и да те заинтересува.

Зак не можа да преодолее любопитството си и дръпна хартията от ръцете ѝ. Сърцето му се сви, когато прочете напечатаното.

— Това е секретен документ от Нелсън Монтейг.

— За хонконгския му банкер — потвърди Миранда с лисича усмивка, от която Зак потръпна. — Това са плановете му за „Лордс“. След като поеме управлението, разбира се.

Зак поклати глава.

— Но това е лудост!

— Той смята да раздели на секции цялата верига — засмя се доволно тя. — Това е идеята. Но всичко е добре, когато свършва добре. Цената, която той предлага за всяка акция, ще направи акционерите много, много богати.

— Ако решат да продават.

— Достатъчно от тях ще го сторят, Закари. Няма гаранции за това, което хората са готови да направят в името на бърза и лесна печалба. — Очите ѝ светнаха алчно. — Нелсън ме убеди в това.

— Той ли те изпрати при мен с този документ? — Нямахше много логика в действията му.

— Разбира се, че не. Трябва да си призная, че не бях много добро момиче. Откраднах я от дипломатическото му куфарче, докато спеше.

— А сега си готова да продадеш информацията на този, който даде повече.

— И така може да се каже. Това е козът ми, Закари. И двамата знаем, че аз държа решаващия пакет акции. Ако гласувам за теб и леля Елинон, „Лордс“ ще съществува както досега. Ако реша да гласувам за Нелсън... — Тя сви рамене. — Е, документът бе достатъчно красноречив по отношение на плановете му.

— Даваш ли си сметка, че това би убило леля ти?

— О, май някой драматизира нещата! Леля е жилава старица. Щом е преживяла и убийствата, и отвличането, и смъртта на съпруга си сигурно ще успее да преживее и загубата на любимата си компания.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм в теб, скъпи. Колкото и да си падаш по тази измислена дизайнерка, лоялността ти стои над всичко. — Дори няма да се опиташ да се разведеш с мен, защото ако го направиш, ще изиграя коза си. И тогава ще разберем колко може да понесе леля ми.

Докато слушаше пълните ѝ с омраза думи и наблюдаваше непоколебимото ѝ изражение, Зак се чудеше какво го е заслепило така,

че да не забележи какво всъщност представлява Миранда преди време. Тя или бе напълно луда, или сатанинско зло.

— Ти ли си виновна за това, което се случи на Алекс днес?

— Какви ги говориш? — Изненадата ѝ изглеждаше истинска.

— Имаш ли нещо общо с инцидента?

— Да не би да ме обвиняваш, че съм прерязала спирачките в колата на любовницата ти?

— Искаш Алекс да се махне.

— Искам, разбира се. Но, за Бога, Зак, не смятам, че е нужно да падна дотам, че да я убивам, за да разреша проблема. Освен това, дори и да разбирах от коли, а аз нищо не разбирам, не бих рискувала да си счупя някой нокът. — Тя протегна ръце като доказателство за невинността си и показа десетте си идеално лакирани нокътя.

— Може да си наела някой да свърши черната работа.

— Вече съм го направила, скъпи. — Тя стана, приближи се до него и прокара алени нокти по устните му. — Имам теб. — Целуна го животински и излезе от стаята със смях.

Зак изруга, смачка документа и го запрати в другия край на стаята. Както би казала баба му, сам си бе постлал леглото. Дори и това да значеше, че е обречен да прекарва нощите си сам, в мъчителни копнежи по жената, която никога нямаше да бъде негова.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Макар и трудно, Алекс и Зак не дадоха никакъв повод на Миранда да продаде акциите си на австралиеца. Отново трябваше да се въздържат както преди и да се преструват, че са доволни от целувките, които открадваха, щом вратата на кабинета му се затвореше.

Надяваха се, че ще могат да прекарват, макар и малко време заедно, но Алекс забеляза някакъв мъж, който я следваше неотклонно. Той бе толкова дискретен, че сигурно нямаше да го забележи, ако Зак не я бе предупредил, че Миранда може да наеме частен детектив.

Очевидно бе направила точно това и, макар Алекс да бе сигурна, че горкият човечец е отегчен до смърт от скучния ѝ живот, не можеше да не признае, че Миранда е спечелила този рунд. Въпреки че нямаше снимки или видеокасета, с които да ги компрометира, тя бе сторила така, че да им попречи да се виждат.

Алекс бе във вилата си на брега, разкрояваше парче пъстра коприна и пригласяше на Мадона, когато някой позвъни на вратата.

— По дяволите — измърмори тя и остави ножиците. Шиеше роклята, с която смяташе да бъде на откриването в Чикаго, но непрекъснато променяше модела. Дрехите ѝ за случая трябваше да са изпипани до съвършенство като доказателство за таланта и индивидуалността ѝ. Те трябваше да са такива, че всеки да пожелае да си купи тоалета ѝ и той да получи само най-добри отзиви в пресата. За целта, мислеше си Алекс, докато надзърташе през шпионката, тези два метра коприна трябва да са най-старателно ушитите в живота ми.

— Госпожица Лайънс? — попита униформен шофьор, когато тя отвори.

— Да.

— Бихте ли прочела това, госпожице. Ще разберете защо съм тук. — И той ѝ подаде плик.

Алекс веднага позна едрия почерк на Зак. Прочете бързо бележката, но в нея не пишеше нищо конкретно, освен че е изникнало

нещо непредвидено и тя трябва незабавно да тръгне с шофьора.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Не знам, госпожице. Аз само изпълнявам каквото ми е наредено.

Вяръваше напълно на Зак и не искаше да губи време в напразни спорове. Грабна чантата си и последва шофьора.

Насочиха се към малко летище в Онтарио, където тя видя служебния реактивен самолет на „Лордс“. Когато се качи, с изненада установи, че Зак го няма.

— Господин Девъро ще дойде ли с нас? — попита тя стюарда, който я поздрави.

— Не, госпожице Лайънс. Вие сте единственият ни пътник. — Той ѝ се усмихна любезно и я помоли да си закопчае предпазния колан. — Господин Девъро нареди да ви сервирам бутилка шампанско, щом излетим.

— Къде отиваме?

— Във Финикс.

След по-малко от час, Алекс влезе в луксозен апартамент в петзвездния хотел „Балтимор“.

— Побърках се, докато чаках — каза Зак вместо поздрав. Ръцете му галеха лицето, а устните му ги следваха неотлъчно.

— Чудесна идея! Но дали е разумна?

— Миранда е в Лондон.

— А ужасния дребосък, когото е наела?

— Сигурно си ближе раните в участъка.

— В участъка ли?

— Скитничеството е противозаконно — обясни той. — Изглежда на някой от съседите ти му е писнало да го вижда на паркинга от другата страна на улицата и се е обадил анонимно на ченгетата, които не са били очаровани, когато открили, че правата му са били отнети преди шест месеца за неправомерно използване на оръжие.

— А ти откъде знаеш?

— Сигурно няма да повярваш колко много неща може да ти разкрие един компютър.

— Ама че хитрец! Но има един проблем.

— Какъв?

— Шофьорът ти не ми остави време да си взема багаж.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ.

— Не се притеснявай, любима. За уикенда съм измислил нещо, за което не ни трябват дрехи.

Тя се засмя и обви ръце около врата му.

— Господи, какъв развратник...

Първия път, когато се бяха любили в колата му, всичко бе станало много бързо. Сега, докато целуваше слепоочието ѝ и вдъхваше мириса ѝ, Зак си каза, че времето е тяхно.

— Каж ми как ти е приятно. — Той лекичко ухапа ухото ѝ и плъзна ръце надолу по гърба ѝ. — Какво искаш... — Тя усети, че ѝ прималява от ласките му.

— Целуни ме.

Той се подчини и я целуна, започвайки от крайчеца на устните.

— Така ли?

— Започваш чудесно — прошепна тя. Дъхът ѝ бе като топъл летен бриз.

— Да, съкровище, но още сме в началото.

Езикът му остави огнена следа по устните ѝ.

— Някой казвал ли ти е, че целуваш чудесно, Закари?

— Току-що ми го казаха. — Целувката стана по-дълбока и дълга.

Подвластна на усещанията си, Алекс имаше чувството, че се въздига до небесата.

— Дори повече от чудесно — заяви тя. — Закари Девъро, вие сте неповторим.

— А ти си предубедена.

Той я вдигна на ръце толкова нежно, сякаш бе една от най-ценните кристални чаши на Елинон, а не жена от плът и кръв. Никой мъж не ѝ бе засвидетелствал толкова нежност.

— Няма да се счупя — прошепна тя, когато той я положи на леглото и сам се отпусна до нея.

— Знам. И това е едно от нещата, които обичам у теб. — Свали дрехите ѝ, като покриваше с целувки и ласки всяка част от тялото ѝ, която се показваше. — Можеш да си и нежна, и силна. Като желязо, обвито в сатен.

Когато и неговите дрехи се озоваха на пода, той я притисна към себе си.

Разумът ѝ бе замъглен от удоволствието, което изживяваше, но тя не забравяше, че и той трябва да изпита същата наслада.

— Искам аз да те любя. — Тя вдигна ръце към гърдите му.

— По-късно. — Без да откъсва очи от нея, той целуна пръстите ѝ един по един. — Първият път е за теб. Затова се отпусни и се наслаждавай.

Допирът на ръцете му бе толкова неповторим и успокояващ, че тя не можеше да му се противопостави. Затвори очи и се отдаде на удоволствието, което ѝ даряваше. Той я докосваше с устни и всяка негова дума я караше да се разтапя. Ръцете му оставаха нежни, но зад всяка ласка прозираше сила.

— Обещай ми нещо — прошепна той.

Устата му докосна копринената кожа на гърдите ѝ и Алекс потръпна.

— Всичко, което поискаш. — Тръпнещите ѝ устни изрекоха истината. Тя искаше да даде на Зак всичко, което той пожелаеше.

— Обещай ми винаги да носиш такова сексапилно бельо. — Той знаеше, че е достатъчно да я види във френското ѝ бельо и да се възбуди.

— Обещавам — прошепна задъхано тя, когато зъбите му захапаха леко зърната на гърдите ѝ.

Ръката му се плъзна по вътрешността на бедрата ѝ и тя разбра, че никога не е била по-уязвима. Дори през ужасните моменти с Дебор. И същевременно, макар зъбите му да докосваха чувствителната кожа, а езикът му да заглаждаше всеки техен отпечатък, Алекс разбра, че никога не се е чувствала в по-голяма безопасност. Защото Зак я обичаше. А любовта, бе открила тя, бе по-силна от страстта, по-властна от необходимостта. Той бе всичко, което бе чакала, олицетворяваше всичко, за което бе копняла, без дори да го осъзнава докрай.

Той свали бельото ѝ. Умелите му ръце я докосваха и възбуждаха. Тя се изви към него, в очакване на следващия миг.

Тя е толкова красива, мислеше си Зак. И е моя, само моя...

Той притисна тръпнещото ѝ тяло към себе си. Зарови лице в косата ѝ и благодари на съдбата, че му е подарила тази жена.

Алекс искаше да му разкрие как се чувства, но в опиянението си, не можеше да изрече нито дума. Но можеше да му покаже. Извъртя се

в ръцете му и притисна устни към пулсиращата вена на гърлото му.

— Обичам те — прошепна тя. Устата ѝ отмерваше всеки миг с целувка. Ръцете ѝ милваха цялото му тяло. — Обичам те, обичам те...

Зак се остави на ласките ѝ. Тя опипваше с наслада всеки мускул, чуваше учестеното му дишане и тихите му стонове.

Топлината го изгаряше. Агонизиращ под устните ѝ, той бе на път да загуби контрол над себе си.

— Мила — изхриптя дрезгаво, — ако не спреш, ще... О, мили Боже, Алекс... — Усетил върховно напрежение, той отметна златистите къдрици от лицето ѝ и прошепна: — Обичам те.

Проникна в горещото ѝ тяло, а тя го прие със сладостен стон.

По-късно, докато лежеше в прегръдките му и чакаше сърцето ѝ да се успокои, макар да се бе заклела пред себе си, че няма да се оплаква, Алекс призна:

— Иска ми се да останем така завинаги.

— Знам — въздъхна Зак. — Почакай малко, любима. Имам план. Единственият проблем е, че ще отнеме време.

Алекс му повярва, защото нямаше друг избор. Бе готова да чака.

Малкото момиченце се сгуши в дъното на килера, стиснало очи, сякаш да задържи надалеч чудовищата, които се спотайваха в ъглите. Същите чудовища, които бяха погубили майка ѝ и баща ѝ. Споменът за кръвта остана запечатан в съзнанието ѝ като плющящо алено знаме.

Тръпнеше в очакване на ужасния миг, когато чудовищата щяха да я погълнат, но Роза я грабна и я изнесе от къщата. Бягаха само по нощници, с боси крака, но успяха да избягат.

Роза плачеше, докато колата набираше скорост в тъмната нощ. Ана не плака. Ужасът от всичко, което бе видяла, бе вледенил сърцето ѝ.

Съмна, но те продължиха да се крият в хотелската стая и да чакат някой да се обади. По думите на Роза, само да звъннеше телефонът и всичко щеше да бъде наред.

Но телефонът остана безмълвен. Вместо жадуваното спасение, чудовищата ги откриха. Преди да убият Роза, заключиха Ана в този тъмен килер и тя не видя как изтезават бавачката ѝ, жената, която чувстваше по-близка от собствената си сдържана аристократична

майка. Но момиченцето чу отчаяните молби на Роза. Дори запуши с ръце ушите си, за да не слуша ужасните писъци. След това настъпи страшна тишина — дълга и потискаща.

Малкото момиченце загуби представа за времето. Единственото, което знаеше, бе, че чудовищата — същите, които се криеха под леглото всяка нощ и само чакаха Роза да загаси лампата, бяха все още отвън. От другата страна на вратата. Всеки миг очакваше да нахълтат и да я разкъсат, както големият лош вълк бабата на Червената шапчица.

Обезумяла от страх, тя трепереше и чакаше.

Часове по-късно вратата на килера се отвори и нахлу ослепителна бяла светлина. Ужасена, че чудовищата идват, за да я погубят, Ана изпищя с всички сили и започна да ритя, накъдето свари...

— Алекс, Алекс! Няма нищо. Това е само сън... — говореше ѝ Зак. Обсебена от ужас, тя не го чуваше. — Няма нищо... — повтаряше той, опитвайки се да я усмири. — Не се страхувай, любима. Никой няма да те нарани.

Тя продължи да се бори още известно време, докато най-сетне спокойният му глас и нежните милувки я успокоиха.

Докато галеше косата ѝ, Алекс го погледна. В неестествено разширените ѝ зеници все още бе стаен ужас.

— Отново имах кошмар.

— Знам. — Той я целуна по косата. — Няма нищо. Всичко е наред.

— Да. — Алекс въздъхна и отпусна глава на голите му гърди.

Зак остана заслушан в дишането ѝ.

— По-добре ли си?

— Да. Сънувах Ана — промърмори унесено тя и почувствала сигурност в ръцете му, отново се приготви да заспи.

Зак си помисли, че не е чул добре.

— Ана ли? Да не би да си сънувала Ана Лорд?

— Да. — Тя се сгуши в него. — Сънувах как е била отвлечена.

Той усети, че устата му пресъхва.

— Така ли? Разкажи ми.

Но Алекс вече бе потънала в сън. Зак остана така, загледан в нея, раздвоен и объркан.

Следващата сутрин, за негово разочарование, тя не си спомняше нищо за кошмарните видения. Той не успя да разбере дали сънят е бил провокиран от разказите на Клара и Елинол, или от нещо друго. От нещо, което е знаела само Ана Лорд.

Хапнаха кроасани и ягоди в леглото и се любиха отново, след което Алекс трябваше да се върне в Лос Анжелис.

Докато проследяваше как самолетът на компанията се издига в синевата на Аризона, Зак се замисли дали все пак не е възможно, колкото и странно да е съвпадението, Елинол да се окаже права в съмненията си относно Александра Лайънс.

В деня на откриването на клона в Чикаго цареше по-голямо оживление дори от времето, когато кралица Елизабет и Нанси Рейгън бяха посетили клона в Лонг Бийч. Докато трескаво оправяше последни дреболии в моделите, вече облечени от манекенките, Алекс усещаше, че сърцето й ще се пръсне.

Бе пристигнала предишния ден със служебния самолет на „Лордс“ заедно със Зак, Елинол, актрисите, манекенките и, разбира се, Софи. Притеснен заради ангината на Елинол, Евърил също бе дошъл. Миранда, решена да държи съпруга си далеч от Алекс, също бе на пост.

Ревюто бе с покани само за най-богатите и известни личности и за пресата. Обикновените хора щяха да бъдат допуснати по-късно. Бутиктът с колекцията от „Синьото езеро“ се намираше на шестия етаж, разположен между моделите на известен дизайнер от едната страна, и кожени палта — от другата. Всяка отделна дреха криеше своя индивидуалност. Дрехите бяха аранжирани между изискани мебели. Отнякъде долиташе тиха романтична музика.

Около бутика бе прекарана бяла пътека от сатен, за да го отделя от другите колекции. От двете страни имаше по един стол, всеки тапициран в златиста дамаска, с червена роза на седалката.

— Великолепно! — каза с въздишка Алекс. Над бутика, както бе обещала Елинол, името й бе изписано със син неон.

Тя бе в течение на подготовката, но предишната вечер, въпреки че остана почти до полунощ, все още цареше пълен хаос.

— Да, дрехите са приказни — отвърна Елинор. — Знаех, че си талантилива, Алекс, но това надмина очакванията ми.

Алекс вече знаеше колко възискателна е Елинор Лорд и бе повече от доволна да чуе такава похвала от нейните уста.

Минути преди началото на ревюто Зак се промъкна зад драпериите. След няколко неясни забележки относно цените, той я побутна към близката съблекалня и затвори вратата.

— Зак — прошепна тя, — ревюто ще започне всеки момент!

— След цели пет минути. — Той зарови ръце в косата ѝ. — Казвал ли съм ти някога колко харесвам косата ти?

— Да, но...

— Успокой се, любима. Все още не са отворили вратите долу... Да, това е най-прекрасната коса на света. — Той прокара ръка по пищните къдрици. — Харесвам цвета и аромата ѝ. Той я целуна. — Обичам да я чувствам разстлана по гърдите ми. По бедрата... — Той не я докосваше дори, но думите му извикаха спомени за страстните часове, прекарани заедно. Тя сложи ръка на гърдите му. Сама не знаеше дали да го отблъсне, или да го привлече към себе си.

— По дяволите, Зак! — изруга тя и тихо се засмя. — Как можа да избереш толкова неподходящ момент?

— Не знам. — Пое ръката ѝ и започна леко да целува дланта. — Обещавам да се поправа. — Когато лекичко ухапа кокалчетата на пръстите ѝ, тя усети, че коленете ѝ омекват.

— Подлудяваш ме!

— Звучи чудесно. Ти ми причиняваш същото, така че си го заслужаваш. — Сви пръстите ѝ и отново сложи ръката ѝ на гърдите си. — Искях да остана за мъничко с теб, да сме само двамата, преди да станеш още по-известна и богата.

Тя го погледна учудено. Нима той мислеше, че богатството ще промени чувствата ѝ?

— Чувствата ми остават същите.

— Сигурен бях. — Тихата му усмивка издаваше задоволство, без следа от съжаление или тъга. Той вдигна очи в мълчалива молитва към небесата. — Благодаря ти, Господи! — И сведе устни към нейните. Целувката бе дълбока и я остави без дъх. Целувка, която би опиянила всяка жена. Алекс затвори очи и му отвърна със същото. Усещането бе неповторимо.

— Обичам те — промълви той. Не искаше да се откъсне от устните ѝ.

— Знам. — Тя му се усмихна и очите ѝ засияха щастливо. — Само заради това си струва.

— Радвам се да го чуя — пусна я той с искрено нежелание. — Защо ли ми се струва, че сега е моментът и ти да ми кажеш, че ме обичаш?

— Обичам те. — Тя го целуна по устните. — Обичам те... — По брадичката. — Обичам те...

Той се напрегна от желание. Не искаше да се върне при всички онези жени в залата възбуден. Засмя се и се отдръпна.

— Точно това исках да чуя. Изглеждаш великолепно.

— Благодаря. — Тя направи реверанс. — Мислех да облека нещо в по-убити тонове, което да отговаря на декора, но червеното винаги ми е давало смелост.

По копирената рокля, с дълбоко изрязано деколте и къса пола, бяха избродирани огромни макове. Дрехата бе прилепнала по тялото на Алекс така, че цветята сякаш оживяваха и мамеха да ги докоснеш.

— Отива ти. — Той я погледна и си наложи да не мисли за бельото под роклята и. — Нещо обаче липсва.

— Как така липсва?

Тя се завъртя и се огледа. По предложение на Елинор, осветлението в съблекалнята бе приглушено, в розово, съвсем различно от обичайните ярки светлини в такива случаи. Така всяка жена изглеждаше значително по-добре.

— Не претендирам за кой знае колко изтънчен вкус, но имаш нужда от това. — И той извади кадифена кутийка от джоба на самото си.

— О, Зак! — възкликна Алекс, щом видя тънката верижка, със златен медальон във формата на сърце и огромен изумруд. — Чудесно е!

— Нищо не е толкова чудесно, колкото теб. Все още не е открит скъпоценен камък, който да ти съперничи, но този, струва ми се, ще свърши работа.

Тя се усмихна от удоволствие.

— Ласкател! — Обърна се и повдигна косата си. — Ще ми го закопчаеш ли?

Докато закопчаваше верижката, Зак закопня за времето, когато тези жадувани мигове на близост, щяха да се превърнат в постоянна реалност. Малко остана, каза си той на излизане. Ако всичко вървеше по план, само след няколко седмици, той щеше да е свободен мъж.

По идея на Елинон, Алекс трябваше сама да представя моделите, които излизаха на сцената.

Макар и трудно, Алекс бе убедила Зак, че музикалните изпълнения на живо ще бъдат по-хубав фон от записи и той бе наел джаз квартет. Музикантите бяха от Ню Орлиънс. Елинон сметна, че музиката е идеална за колекцията от „Синьото езеро“.

Ревюто започна с ежедневни модели: женствени феерични рокли от коприни на цветя и листа. Освен романтичните рокли имаше и костюми, напомнящи модата на петдесетте, под които се виждаха бюстиета или ярки копринени туники.

— Разбира се, всяка жена се нуждае от специална рокля за някой следобед, когато реши да отиде на театър — говореше Алекс, следвайки сценария. — Или за някоя открадната среща.

В залата се понесе тих шепот, когато се появи Мери Бет, която с основание предизвикваше женската завист, превъплъщавайки се в ролята на Тифани.

Когато разтвори пелерината, под нея се показва кокетна мини рокля с избродирани цветя и публиката изръкопляска бурно.

— Когато искате да завладявате, да сте по-лъчезарна и от светлините на Монте Карло — говореше Алекс, — изберете една къса, предизвикателна, блестяща вечерна рокля... Облечете я и всички ще извърщат глави подир вас. А за неспокойните души... — Три манекенки се носеха плавно по подиума в рокли от черен, червен и златен муселин, дълги до глезените, богато надиплени.

Публиката отново изръкопляска бурно на модела, който Дебор навремето бе отхвърлил категорично.

Алекс усети, че сърцето ѝ се отпуска.

Останалата част от ревюто премина със същия успех.

След като младата дизайнерка се поклони и благодари многократно на публиката, вратите на най-новия клон на „Лордс“ бяха отворени.

Жените се тълпяха на ескалаторите към шестия етаж. От седмици наред по телевизията излъчваха реклама за колекцията на

Александра Лайънс и всички горяха от нетърпение да я видят. Когато броят на клиентите нарасна до двадесет хиляди, охраната сметна, че става опасно и затвори за известно време вратите, докато бъде възстановен редът.

Усетът на Елинор се оказа отново безпогрешен. Тя бе поръчала повече бройки от зеления сатенен халат, станал символ на изневярата във филма. Един от костюмите на Тифани в пурпурно червено също се оказа хит. Дори Зак, който не разбираше манията на Миранда да купува дрехи от известни дизайнери, призна, че самият факт седемстотин рокли и пет хиляди халата да бъдат разпродадени, си заслужаваше усилията. Ако се съдеше по продажбите от първия ден, колекцията на Александра Лайънс вече имаше небивал успех.

Когато в края на деня изтощената охрана затвори вратите, по-голямата част от колекцията бе разпродадена и бяха приети нови поръчки. Всяко момиче, което искаше да се омъжи в рокля като тази на Тифани, общата с перли, трябваше да отложи сватбата с няколко седмици, за да могат в бруклинската фабрика да изпълнят новите поръчки.

На следващата сутрин новините бяха още по-радостни. На съвещанието по време на закуска, преди да отлетят обратно за Калифорния, Зак съобщи, че на Уолстрийт акциите на „Лордс“ се котират неимоверно високо и търсенето е голямо.

И пресата, и финансовите издания, пишеха, че колекцията на Александра Лайънс има небивал успех.

Новината успокои Алекс, защото тя все още таеше страха, насаден ѝ от Дебор, че моделите ѝ са непродаваеми.

Животът щеше да е чудесен, мислеше си тя, докато летяха над Големия Каньон, ако още едно нещо бе уредено. Но сега тя не можеше открито да сподели радостта си със Зак.

Алекс седеше замислено на седалката, когато Миранда неочаквано се приближи.

— Поздравявам те. Как се чувстваш като идол на средната класа?
— Това не бе комплимент.

— Доволна съм, че харесват моделите ми.

— Това е чудесно. — Миранда поднесе кристална чаша към устните си. Алекс забеляза, че се олюлява и предположи, че не пие минерална вода. — Няма да стане, да знаеш.

— Какво няма да стане.

— Малките ти игрички са обречени. — Тя разлюля чашата и водката се разплиска по белите джинси на Алекс.

Тя извади кърпичка от чантата си и започна да попива петната.

— Какви игрички?

— Ти не си нищо повече от една пресметлива нагаждачка — просъска Миранда с насочен към Алекс ален маникюр. — Или може бе ще отречеш, че си спала с Дебор, за да получиш място в парижката му модна къща?

Алекс бе удивена, че Миранда знае за връзката ѝ с дизайнера. Но скоро усети, че Миранда е успяла да привлече вниманието на пътуващите в самолета със скандалното си поведение.

— Май нещо не си доразбрала, Миранда — отвърна напълно спокойно Алекс.

— Ще ти се да е така! — Тя се приведе напред и яркочервените ѝ устни се изкривиха в цинична усмивка. — Ти не си само хитра уличница, ти си мръсна лъжкиня!

Зак бе в пилотската кабина, но се върна тъкмо навреме, за да чуе отровните обвинения на жена си.

— Пи твърде много, Миранда. — Хвана я за ръката и се опита да ѝ вземе чашата, но тя се дръпна.

— Грещиш, скъпи. С няколко глътки не бих могла да измия вкуса на малката уличница от устата си. — Отметна назад русата си коса и пресуши чашата. — Знам, че спиш със съпруга ми — изсъска тя към Алекс. — И знам защо. Използваш го, за да се промъкнеш в живота на леля ми. — Миранда се огледа, безумният ѝ поглед се спря за миг на Елинор и отново се върна на Алекс. — Не мисли, че ще успееш да измамиш всички, както подмами леля Елинор, само защото е повярвала, че ти си изгубената ѝ внучка.

Алекс знаеше, че не бива да отговаря на тези безсмислени пиянски обвинения, но последните клевети на Миранда преляха чашата.

— Това е абсурдно!

— Да, абсурдно е да си въобразяваш, че ти си отдавна починалата Ана — кимна Миранда. — Само че тя не се прави на глупачка за пръв път, това ще е поредният случай, когато още една пресметлива мошеничка ѝ подлага динена кора. Защо не попиташ

любовника си? — Миранда забрави за пригладената си прическа и разроши коса. — Задължението на един от съпрузите ми е да проверява всички новопоявили се Ани и да каже дали са истински, или не. Струва си да надникнеш — прошепна злобно тя — в дебелия папка, в която е събран животът ти.

Не, не може да бъде. Това бе невъзможно, всичко бе измислица на пиянския мозък на Миранда.

Миранда още от самото начало я ненавиждаше. Може би усещаше потенциална заплаха. Бе се заканила да съсипе живота ѝ. И това бе поредният залп в нестихващата им война.

Но Зак я обича, повтаряше си Алекс. Той не би я излъгал. Не би се преструвал. Не би я направил на глупачка. Не би могъл.

Алекс погледна към него, очаквайки да отрече злостните думи на жена си. Когато прочете истината по стиснатите му устни и черните нетрепващи очи, Алекс се вкамени.

Осъзнала, че може би за пръв път в живота си, Миранда казва истината, Алекс усети как сърцето ѝ се пръсва на хиляди късчета, които никой не бе в състояние да събере.

В кабината настъпи пълно мълчание. Напрежението обхвана всички. Алекс усети как то напирва във всичките ѝ сетива.

Не сега, по дяволите, помисли си Зак, по-разгневен на Миранда, откогато и да било. Но той би трябвало да очаква такова предателство от жена си. До съдбоносния миг, в който Алекс застана в центъра на прожекторите и славата, Миранда не бе отстъпвала това място никому.

— Не е точно така — глухо изрече най-сетне той. Но изражението му издаваше скрита вина.

Той тръгна към нея, но ръцете ѝ го възпряха.

— Кажи ми само едно нещо — едва размърда устни тя. Сама не можа да познае гласа си. Звучеше толкова отчужден и далечен. — Правил ли си ми проучване?

Той прокара ръце през косата си. Тя вече знаеше, че този жест издава объркването му.

— Да, но...

Напълно неспособна да реагира, Алекс притисна с ръка стомаха си, сякаш някой ѝ бе нанесъл неочаквано удар.

— Защото си решил, че съм измамница? — Не можеше да повярва. Та тя го обичаше! И той твърдеше, че я обича. Как би могъл

да помисли, че би откраднала парите на една стара жена?

— Не е така — отвърна Елинон, вместо Зак.

Алекс светкавично се извърна. Болката по сбръчканото лице на Елинон намали яростта ѝ. Старата дама се надигна неуверено. Лявата ѝ ръка, обсипана с диаманти, се вкопчи в облегалката.

— Закари никога не е мислил, че си измамница, мила Александра. Трябва да ми повярваш! Всичко, което е направил, го е направил от преданост към мен. Защото аз твърдо вярвам, че ти си изчезналата ми внучка Ана.

— Защо не си ми казала? — Алекс усещаше, че губи самообладание. Не трябваше да губи контрол. Бе жизнено необходимо да запази спокойствие, за да разсъждава трезво.

— Разбрах, че си внучката ми, когато те видях по телевизията — обясни Елинон. — Но Закари ме възпря...

— О, да, Закари е еталон за въздържание и разумност — прекъсна я Алекс и го стрелна с поглед.

Тя му бе вярвала! Бе отворила сърцето си, бе му отдала тялото си. Колко още пъти ще трябва да се опари, преди да се научи да не се доверява никому?

— Трябва да разбереш, че Миранда е права. Неведнъж са ме правили на глупачка — разкри, макар и с нежелание Елинон.

— Да, разбирам те напълно — съгласи се горчиво Алекс. — Защо да те правят на глупачка, след като можеш ти да направиш някой на глупак! — Думите ѝ попаднаха право в целта. Старата дама пребледня. — Извинявай — промълви Алекс, когато Елинон си пое мъчително въздух, — трябваше да ми кажеш.

Евърил, строг и сериозен, се притесни не на шега. Хвана ръката на възрастната жена и започна да я успокоява:

— Елинон, моля те, седни...

Елинон сякаш се бе състарела с години. Седна близо до Алекс. Евърил напипа пулса ѝ и погледна предупредително младата жена.

Самолетът започна да се спуска над Ел Ей.

— Права си — съгласи се Елинон, когато отново си възвърна самообладанието. — Трябваше да помислим как ще се почувстваш, когато ти кажем коя си в действителност.

Имаше толкова много въпроси, които измъчваха Алекс. Искаше да обвини открито Зак в предателство и подлост, но бледността на

Елинор я спря.

— Има нещо много важно, което подминаваш — каза Алекс с помек глас.

— И какво е то, мила?

— Разбирам желанието ти да намериш внучката си, но аз не съм Ана. Грещиш.

— Разбира се, че ти си Ана — повтори търпеливо Елинор.

— Елинор...

— Има само един начин, по който можем да открием — предложи Евърил.

— Как? — попита Зак, без да обръща внимание на ледените погледи, които му отправяха и съпругата му, и жената, която обичаше.

— С ДНК тест.

— Чела съм за тези тестове — веднага го подкрепи Елинор. Идеята я съживи. — Не се ли наричат генетични отпечатьци?

— Точно така. Доста спорен въпрос е, когато се стигне до съд, но методът се използва за доказване на бащинство. А е и много скъп.

Страните на Елинор възвърнаха цвета си.

— Колкото и да струва, ще платим. — Протегна се през пътеката и взе ръцете на Алекс в своите. — Моля те, Александра, съгласи се!

Това бе невъзможно! Тя знаеше коя е. Тя бе Александра Лайънс. Тя бе била Александра Лайънс цял живот. Подобен тест бе загуба на време и пари, а също и хабене на нерви. Но поне щеше да излекува Елинор от илюзиите й...

— Какво трябва да направя? — обърна се тя към Евърил.

— Не е сложно. Трябва да се вземе кръвна проба.

— Не ми е приятно да задавам подобен въпрос — каза притеснено Алекс и погледна към Елинор, — но как смятате да вземете ДНК проба от Робърт и Мелани?

— В полицията имат. Досиетата им са открити.

— В такъв случай, ще трябва да помисля — заяви Алекс, когато самолетът се приземи.

— Разбира се, мила — съгласи се Елинор.

Алекс вече добре познаваше възрастната жена и знаеше, че търпението не й е присъщо. Отказа да се качи в лимузината и тръгна към стоянката за таксите. Зак я последва.

— Махай се! — изкрещя тя. В очите й блестяха гневни сълзи.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Остави ме да ти обясня...

— Няма какво да ми обясняваш! — Тя отблъсна ръката му. — За съжаление, всичко ми е ясно. Елинор е повярвала, че съм изчезналата наследница, а ти, както винаги загрижен за безценните пари на „Лордс“ си решил да направиш проучване и да докажеш, че съм само една от дългия списък претендентки.

— Никога не съм си мислил, че си измамница, дявол да го вземе! Просто не мислех, че си Ана.

— Но Елинор бе убедена.

Той пъкна ръце в джобовете си, за да не се изкушава да я докосва. О, защо не можеше да я привлече, да я целуне и да ѝ докажеше колко много я обича.

— Да.

— А всички знаят, че ти си готов да направиш всичко за Елинор Лорд. Дори да се превърнеш в жиголо.

— Какви ги приказваш?

— Ти спа с мен!

— Защото те обичам. Това, което се случи между нас, няма нищо общо с Елинор и твърденията ѝ.

— Напротив, има много общо. Не мога да не се възхищавам от предаността ти, но не мога и да не презирам методите ти. — Тя спря и го погледна с потъмнели от болка очи. — Всичко бе една лъжа, нали? Ню Орлиънс, сватбата на майка ти. Всичко! — Предателството му я бе наранило дълбоко. Алекс вече не можеше да му вярва, че я обича. Почувства се изтощена, използвана и омърсена. Гледаше го с погнуса. Ала той бе способен да се справи с гнева ѝ, защото имаше опит с Миранда, макар да не знаеше как да подходи към отчаянието, което я бе обзело.

— Никога не съм те лъгал, Алекс.

— Да, просто не ми каза истината. А в моята книга, Закари Девъро, пише, че това е едно и също. — Тя се отдалечи с високо изправена глава.

На следващата сутрин, след една безсънна нощ, Алекс се съгласи, макар и с нежелание, да направи теста.

Срещна се с Евърил в лабораторията на Калифорнийския университет, в катедрата по съдебна медицина, където боднаха

показалеца на дясната ѝ ръка и ѝ взеха една червена капка кръв. И всички зачакаха резултата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тестът се оказа не само скъп, но отне много време. Дните минаваха. Петнадесет дълги дни и още по-дълги нощи, през които Алекс премисляше всяка случка от живота си.

Сънят бягаше от очите ѝ. Това донякъде бе добре, защото щом се унесеше, кошмарите се връщаха, още по-страшни, по-безжалостни и ужасни. Сега вече се появяваше и къщата, която в предишните ѝ нощни видения бе само неясен силует в далечината. И тя виждаше пред себе си Каза Контента. А когато монахът замахваше с ножа, за да го забие в гърдите ѝ, на призрачната лунна светлина, Алекс виждаше пред себе си лицето на Зак, който я беше предал.

Не можеше да се храни. Времето, за което казваха, че уж лекувало всички рани, не намаляваше нито гнева ѝ, нито мъката ѝ. Тя, както винаги, не се раздвояваше в чувствата си.

Но това бе до момента, в който научи как е постъпил с нея Зак. Сега вече знаеше, че може и да обича, и да мрази някого едновременно.

Миранда се облече за срещата си с Евърил със същото внимателно усърдие, с което се бе приготвила, когато бе решила да научи какво е завещанието на Елинор.

Сложи си нов кремав костюм, модел на Алберт Нипон, на който златистият ѝ тен, наскоро придобит в един от скъпите солариуми в Бевърли Хилс, изпъкваше чудесно. Страхуваше се от бръчки, но знаеше, че Евърил предпочита жени, които имат слънчев загар.

— Дали ще мисли пак така, ако хване рак на кожата от вредните слънчеви излъчвания — измърмори тя, докато паркираше ролс-ройса.

Под самото ѝ се виждаше копринено боди. Чорапите ѝ бяха до средата на бедрото, обточени по края с дантела. Тази сутрин отдели почти два часа, за да си направи косата и сега всяка къдрица бе изящно подредена. Ухаеше на „Диорисимо“.

Погледна се в огледалото, сложи си още малко червило и се усмихна доволна на отражението си.

Сестрата пред кабинета на Евърил я покани да влезе.

— Миранда! — възкликна докторът с широка усмивка. — Каква приятна изненада.

— Бях наблизо... — Тя отпусна и двете си ръце в протегнатата му десница. — И реших да се отбия.

— Радвам се, че си се сетила. — Той я прегърна. — Ухаеш на пролет.

Усмивката ѝ бе ослепителна като диамантите на ушите ѝ.

— Толкова си мил. — Тя се притисна за секунда към него. — Надявам се, че не прекъсвам работата ти.

— Съвсем не. Напротив, идваш точно навреме. Последният ми пациент тъкмо си тръгна. — Той погледна към сестрата. — Тери, ако искаш можеш да си тръгнеш по-рано. — Тя не се колеба. Грабна чантата си и остави Евърил и Миранда сами. Точно както искаше Миранда.

— Ще пийнеш ли нещо? — Евърил я покани в офиса зад кабинета. — Имам всякакви напитки, но ако предпочиташ вино, ще отскочим до „Балтимор“ отсреща.

— Може би по-късно. — Тя седна на дивана и кръстоса крака така, че да се вижда дантеления край на чорапа, а също и голото ѝ бедро.

Забеляза, че докторът я наблюдава и усети познатата тръпка на женско задоволство. Мъжете ставаха такива глупаци, когато се стигнеше до секс. Това, разбира се, съвсем не бе зле. Не и когато този факт ѝ помагаше да ги манипулира.

— Дойдох, за да поговорим, Евърил. За Александра и теста.

— Така ли?

Той преплете пръсти и отпусна ръце на бюрото. Изражението му отново възвърна професионалната си строгост.

— Какво по-точно те интересува?

— Нали разбираш, че не ми е все едно какво ще излезе? — Той кимна и зачака тя да продължи. — Аз много обичам леля Елинор. Притеснявам се, че когато се разбере, че Алекс не е Ана, а ние всички знаем, че е така, а и тестът ще го докаже, това ще бъде голям удар за нея.

— Да, тя е убедена, че тестът ще бъде положителен.

— Знам. — Пое си въздух и гърдите ѝ се повдигнаха. — Ами, мислех си, че ако знам предварително, ще се постарая да съм до нея. За да я подготвя.

Евърил се отпусна на стола си. Интелигентните му сини очи се спряха на нея.

— Искаш да ти дам резултатите, преди още да съм ги съобщил на когото и да било?

Тя издържа погледа му.

— Точно така. — Кръстоса отново крака предизвикателно и копринената ѝ пола прошумоля. — Ще ти бъда много благодарна, Евърил, и обещавам...

Той притисна връхчетата на пръстите си.

— Знаеш ли, Миранда, винаги съм ти се възхищавал.

— Както и аз на теб — отвърна с копринено мек глас тя.

— Възхищавал съм се на красотата ти и на жаждата ти за живот.

Но нестихващата ти алчност...

Тя замръзна на мястото си.

— Моля?

— Проявявате невероятна наглост и нахалство, лейди Смайт! И въпреки че и за миг не се съмнявам, че това, което ми предлагате, ще си струва, не мога да приема.

— Не можеш ли? — Гласът ѝ изтъня. Очите ѝ заблестяха ядно. — Да не би да отказваш да ми помогнеш?

— Отказвам да престъпя принципите си на лекар, Миранда. Дори и да изпусна едно незабравимо преживяване в кревата.

— Много ще съжаляваш, Евърил.

Той плъзна поглед по вдигащите и спускащите ѝ се гърди, поруменелите страни, полуотворените устни и въздъхна тежко.

— Повярвай ми, скъпа — изрече той с нескрито съжаление, — вече съжалявам. Но... — Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи. — Все едно, няма да си ти първата, която ще разбере резултатите от теста.

Несвикнала да ѝ отказват, Миранда скочи и разярена му удари плесница. Силна плесница. След това изфуча от офиса и затръшна вратата след себе си.

Дипломите, подредени в рамки по стената на чакалнята се сгромолясаха на пода. Евърил поклати глава и се зачуди дали и Хипократ някога се е сблъсквал с подобна дилема.

— Знаеш ли — каза Софи, без да откъсва поглед от тъжните очи на Алекс и бледите ѝ страни, — изглеждаш така, като че ли ще се явяваш на пробни снимки за „Нощта на възкръсналите мъртъвци“.

— Благодаря за комплимента — измърмори Алекс. Двете седяха в кухнята ѝ пред кутия понички, които Софи бе донесла.

— Притеснявам се за теб.

— Чувствам се съвсем добре.

— Как ли пък не! — Софи облиза пръсти. — Обади му се, Алекс.

— Включил е на секретар.

След като се върна в Лос Анжелис, Зак се обаждаше по няколко пъти на ден. Отначало я молеше, после започна да настоява да поговорят. Тя упорито отказваше да се обади, а той оставяше съобщение след съобщение на телефонния ѝ секретар. Преди два дена обажданията спряха и Алекс реши, че той се е отказал.

— Алекс? — Спокоен мъжки глас. — Обажда се Евърил. Искан да ти кажа, че резултатите от теста...

Алекс се втурна към телефона.

— Здравей, Евърил! Аз съм.

— О, здравей, Алекс. Как си?

— Благодаря, чудесно — излъга тя. — А ти?

— И аз. Обаждам се, за да...

— Знаем, за теста.

— Да. — Той прочисти гърлото си. — Какво ще правиш този следобед?

— Нямам ангажименти.

— Така, така... — отвърна разсеяно той. Последва моментно мълчание. Алекс чу, че говори с някой друг. — Извинявай, Александра — каза той, — сестрата искаше да подпише някакви рецепти.

— Няма нищо. — Алекс си пое дълбоко въздух. — Е? Права ли бях? Показа ли тестът, че Елинор греша?

Той отново прочисти гърлото си с осезателно безпокойство.

— Алекс, ако нямаш нищо против, предпочитам да обсъдя въпроса и с двете.

— Искаш да дойда в Санта Барбара? Още днес?

— Мисля, че така е най-добре. На Елинон й беше много тежко, докато чакаше. Най-добре е да не пътува до Ел Ей.

— Тръгвам след час, Евърил.

— Благодаря, мила. Ще съобщя на Елинон, че ще дойдеш. Тя много ще се зарадва.

— Е? — попита Софи, когато Алекс затвори.

— Искан да ни събщи, когато сме и двете — въздъхна Алекс. — Горката Елинон! Много ми се иска да й се разсърдя, но все си мисля колко отчаяно е търсила внучката си всичките тези години.

— Кой знае — подхвърли Софи. — Може желанието на Елинон Лорд да се сбъдне. А ти може да станеш най-младата милионерка в Щатите.

— Да, точно така, и на прасетата ще им поникнат криле.

Лондон

Зак знаеше, че задачата, която му предстои, е трудна и неприятна. Но той смяташе да доведе нещата до успешен край.

Бе прекарал последните шест часа в поверителен разговор с управителя на „Бенк ъф Ингданд“, председателя на „Лойдс“, издателят на „Таймс“, титулувани особи и дори членове от кабинета на Маргарет Тачър.

Сега, след като беше приключил с неотложните служебни задължения, му оставаше една последна задача, преди да се върне в Лос Анжелис. Алекс.

Знаеше, че няма да му е лесно да проникне отвъд стените, с които тя се бе обградила. Но и с това смяташе да се справи. Зак се бе издигнал, защото никога не се примиряваше с откази.

Както обикновено в Лондон валеше. Небето бе мътносиво, улиците мрачни, каменните сгради — потънали в лепкава мъгла. Но нищо не можеше да помрачи настроението му. Днес бе употребил цялото си усърдие, защото знаеше, че само след няколко часа ще се люби с Алекс.

Къщата на Миранда бе разположена на Белгрейв Скуеър. Белгравия, както всички сега наричаха квартала, бе истински оазис, скътан между Нйтсбридж и Пикадили Съркъс.

— Изчакайте — каза Зак на шофьора на таксито. — Няма да се бавя.

— Както кажете — сви рамене шофьорът.

Зак отключи. Вътре бе тъмно. И тихо. Чуваше се само тиктакането на часовника над камината.

Спалнята също бе тъмна, но от банята се виждаше блясъкът на свещи.

— Миранда?

Зак спря пред отворената врата изумен. В старомодната вана видя преплетените тела на жена си и Мари Елен Дебор. Ръката на францужойката бе върху гърдите на Миранда.

— Зак! — Миранда закова поглед в него. Мари Елен само изви устни в пренебрежителна усмивка.

— Облечи се! — Бе потресен до дъното на душата си. Смъкна една хавлия и ѝ я подхвърли. — Трябва да поговорим.

Винаги бе знаел, че жена му си има любовници. Вече нямаше значение дали бяха мъже, или жени. Поуспокоен, той се върна в хола, сипа си малко уиски, после погледна към бутилката и си доля още малко. Изпи го на един дъх.

Миранда се появи, облечена в копринения си смарагдовозелен халат, поруменяла и смутена.

— Ако смяташ да идваш така ненадейно, Закари, можеш поне да звъннеш предварително.

— За да не те прекъсвам, докато се забавляваш с любовниците си?

— Беше доста неприятна изненада. — Тя прокара ръка по врата си. — Предполагам, че се готвиш да ми изнесеш нравоучителна лекция.

— Не ме интересува какво вършиш, нито с кого го вършиш, Миранда. Нямам много време и затова смятам да прекратим тази пародия, която наричаме „брак“.

— Не можеш да се разведеш с мен! — Неудоволствието се изписа по лицето ѝ и то в миг погрозня. — Не забравяй, че дори и да се опиташ да ме напуснеш заради Александра Лайънс, или заради

която и да е друга, ще си продам акциите толкова бързо, че тъпата ти траперска глава няма да успее дори да го асимилира.

— Не ми пробутвай заплахите си! Всичко приключи.

— Ей сега ще се обадя на Нелсън Монтейг!

— Давай.

Тя се поколеба. Ръката ѝ застина на слушалката.

— Нали осъзнаваш, че така му даваш в ръцете контролния пакет акции на „Лордс“?

— Вече съм се погрижил никой да не може да се докопа до контролния пакет.

— Какви ги плещиш! — Очите ѝ искряха гневно, но тя видимо пребледня.

— Двамата с Елиноор откупихме акциите, които принадлежах на английския консорциум. Ти и твоят приятел оставате на сухо.

— Това не е истина! Те обещаха акциите си на Нелсън. Аз видях предварителното им споразумение!

— Но това обещание е било дадено, преди да разберат за истинските му планове към компанията. Трябва да ти благодаря, Миранда. Ако не беше откраднала онзи документ, нямаше да имам никакво оръжие. Оказа се, че лондончани доста държат на традицията. — Именно на това бе разчитал той. — И въпреки че те продадох всички си акции, е, печалбата им бе доста солидна, никой не искаше да стане свидетел на това как верига магазини с петдесетгодишни традиции се превръщат в супермаркети.

— Проклет да си! — В яростта си тя го блъсна в гърдите и по бузата му изплююща звучна плесница.

— Ако държиш да обвиняваш някого — продължи спокойно Зак, без да обръща внимание на избухването ѝ, — най-добре обвинявай баща си. Ако той не бе продал своя дял от акциите, за да плати дълговете си на комар, всичко щеше да се контролира от семейството. — Той извади някакъв плик от вътрешния джоб на сакото си. — Този чек е за всичките ти акции, с двадесет пункта повече от днешната стойност.

— Защо мислиш, че именно на теб ще продам акциите?

— Първо, защото предложението ми е повече от изгодно. Второ, защото имиджа ти в обществото може изведнъж да рухне, ако се

разчуе за милата ти компаньонка в креватните играчки. — Той кимна към банята.

Докато пътуваше към къщата ѝ бе решил да използва дълбоко вродената алчност на Миранда, за да я убеди да подпише. Дори не бе предполагал, че тя сама ще му сложи в ръцете толкова мощно оръжие.

— Това е гадно, противно изнудване!

— Ти най-добре знаеш — отвърна бавно той. — Сама си използвала тази тактика безброй пъти.

— Ще се самоубия, ако ме напуснеш. — Това бе последната спасителна сламка. Предишния път се бе оказала ефикасна, но сега опитът се провали.

— Наистина, миличка, не сме били женени прекалено дълго, но номерата ти са ми ясни. Освен това — продължи той, — никога не би го направила, защото си прекалено голяма егоистка. — Той извади втори чек от джоба си. — И като добавка, Елинор иска още отсега да ти изплати твоя дял от наследството.

— Да не искаш да кажеш, че си въвлякъл и Елинор в машинациите си?

— „Лордс“ е нейна компания — напомни ѝ той. — Тя има право да се опита да я спаси. Приеми нещата, мила. — Тя издърпа чековете от ръцете му още преди да е завършил и започна трескаво да ги чете. — Предлага ти се доста добра сделка. И между другото, предложението за акциите пада с десет пункта на минута. — Той погледна златния си часовник. — Времето започва да тече от този миг нататък. — Постави документите за подпис върху бюрото и ѝ подаде писалка.

— Копеле такова! — Тя пое писалката и се подписа с яростен замах, толкова различен от обичайните ѝ изискани маниери.

— Адвокатът ми ще се свърже с твоя още утре сутринта, за да уточнят подробностите по развода.

— Копеле! — повтори тя през стиснати зъби.

— Довиждане, Миранда. — Зак прибра подписаните документи в джоба си. — Беше доста интересно представление.

Почувства се неопишимо щастлив и волен като птица. Свободен! Тръгна си, без дори да се обръща, когато ценната китайска ваза от династията Минг се разби във вратата, само на сантиметри от главата му.

Като си подсвиркуваше доволно, той се качи в чакащото отвън такси.

Алекс бе убедена, че Елинон греши, но въпреки това не можа да потисне безпокойството си, докато пътуваше по крайбрежието към Каза Контента. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, когато навлезе в пределите на имението.

— Мила! — посрещна я Елинон. — Толкова ти благодаря, че дойде! — Тя пое леденостудените длани на Алекс в своите. — Има чай и сладки. Нали ще изпиеш чашка с мен?

— Разбира се. — И двете заобикаляха истинската причина, заради която се бяха срещнали. Защото и двете се смущаваха и не знаеха какво да си кажат.

Евърил ги чакаше в солариума. Алекс поздрави любезно лекаря. Поне щяха да са само тримата. Елинон не пропусна да забележи, че Алекс се оглежда притеснено.

— Закари е в Лондон. Връща се в Ел Ей тази сутрин.

— Ако нямаш нищо против, Елинон — каза напрегнато Алекс, — предпочитам да не говорим за Зак. — Така. Изрече го. Каза името му, без да потръпне. Алекс реши, че това е напредък.

— Както кажеш, миличка. — Ще дойде време, когато двамата ще изгледят противоречията си, помисли си Елинон.

Алекс трябваше да изчака, докато старата дама сипе чая, въпреки че никой не гореше от желание да пие чай точно в този момент.

— Предполагам, че сте били доста притеснени през последните седмици — каза Евърил, като посегна да си вземе кифличка. — Искате ли да започваме? — Алекс бе готова да го разцелува в този миг. Очите им се срещнаха и той ѝ се усмихна. Отключи куфарчето си от крокодилска кожа, поставено на стола до него, и извади дебела папка. — Както казах, тестът е доста сложен — започна той. — Сигурно знаете, че хората имат четиридесет и шест чифта хромозоми, а всеки хромозом се състои от дълга верига гени, които пък на свой ред се състоят от нишки дезоксирибонуклеинова киселина, която носи, ъ-ъ-ъ, един вид кодове, като програмирани от компютър, и мисля, че могат да се нарекат...

— Евърил! — Елинол вдигна ръка. — И двете с Александра сме учили биология в колежа. Знаем какво са хромозоми и разбираме много добре какво е значението на гените. Защо просто не пропуснеш лекцията и не минеш направо на въпроса?

— Да, разбира се — каза той. — Съжалявам, че ви отегчих.

— Просто сме малко изнервени — изрече Алекс.

— Не е нужно до се извиняваш, Александра — прекъсна я Елинол. — Евърил е свикнал с лошо държание. Нали?

— Добре. Въпреки че няма никаква връзка. — Думите прозвучаха като детонация на бомба. Алекс нямаше да се учуди, ако порцелановите чашки и чинийки се разпаднеха на парченца.

— Да не би да искаш да кажеш, че Александра не ми е внучка?

— Точно така. — Евърил и Алекс се спогледаха и тя разбра, че си мислят за едно и също. Никой от тях не искаше да нарани Елинол Лорд. Но правеха точно това. — Съжалявам, Елинол.

— Доколко може да се разчита на резултатите от този тест?

— Валиден е сто процента. Алекс е очарователна, интелигентна млада жена. И е повече от очевидно, че двете имате много общи неща. Но тя не е Ана.

— Ами... — Елинол въздъхна и обърна поглед към ширналите се земи на имението. В момента изравняваха червените тенис кортове. Тя остана смълчана толкова дълго, че на Алекс ѝ се стори, че възрастната жена е забравила за присъствието им. Най-сетне се извърна от прозореца. — Съдбата е непобедима, Александра. Тя ни събра въпреки различието на гените, за които говори Евърил. Няма значение — продължи Елинол и стисна ръцете на Алекс. — Не бих те чувствала по-близка дори и да беше моя плът и кръв, Александра! А това е най-важното.

— Да — кимна Алекс. — Това е най-важното.

В продължение на четвърт век смисълът на живота на Елинол бе да открие изчезналата си внучка. Сега, докато прегръщаше Александра, тя най-сетне се бе отказала от безплодните си търсения. Последваха сълзи. И смях. А после още сълзи. След това настъпи спокойствие.

— Закари не беше виновен — каза Елинол, след като преминаха на шампанско.

Алекс отпи дълга глътка от искрящото вино и се опита да не мисли за деня, в който двамата със Зак пиха „Дом Периньон“ от пластмасови чашки.

— Той ме излъга.

— Само за да ме защити. Той се разкъсва емоционално, Александра.

— Разбирам го. — Алекс се приведе напред и отново напълни чашата си. — Но ако ме обичаше, ако наистина ме обичаше... — Гласът ѝ секна, докато обточваше с пръст ръба на чашата.

— Може ли да те попитам нещо? — погледна я Елинон.

— Разбира се.

— Обичаш ли го?

Алекс не искаше да е така. Беше положила всички сили, за да го изличи от мислите и сърцето си. Но усилията ѝ щяха да са също толкова безплодни, ако се бе опитала да спре слънцето да изгрява от изток или прилива на океана.

— Толкова много, че чак ме боли.

— Ами тогава — заяви Елинон, — това е най-важното, нали?

— Не знам — измърмори Алекс.

— Винаги съм вярвала: когато сърцето и разумът сочат в две различни посоки, избери пътя на сърцето.

Елинон се зачуди дали ще пожелаят да се оженят в Каза Контента, но след това си спомни, че тук бе сключен злощастният брак на Зак и замълча. Може би в местния кънтри клуб. Или във вилата на Кауаи. По-добре във вилата, реши Елинон. Пред нея се разстилаше тихата синя лагуна, а вятърът довяваше сладък аромат на цветя. Александра ще бъде прекрасна булка. Тя заслужава сватба като за принцеса, а Елинон смяташе да направи този ден една истинска фантазия за нейната любимка.

— Елинон — промълви Евърил и прекъсна приятните ѝ мисли.

— Не ми се иска да ви досаждам, но е време да поспиш.

— Няма ли да престанеш да се държиш с мен като с изкуфяла старица!

— Но ти си жена на възраст — напомни ѝ с усмивка той. — Трябва да си здрава, за да живееш още дълги години.

— Искам да си поприказвам още малко с Александра.

— Тя ще е тук, когато се събудиш. Нали, Алекс? — Преди тя да успее да отговори, той продължи: — Всъщност, защо не останеш тук тази нощ?

Алекс смяташе да се върне в Лос Анжелис веднага щом научи какви са резултатите от теста. Никак не ѝ се искаше да прекара още една нощ в онази спалня и пак да има мъчителни видения. Но щом погледна нещастното лице на Елинор, почувства, че не може да откаже.

— С удоволствие.

— Благодаря ти, мила. — Елинор стана и я целуна. — Толкова се радвам! — След тези думи се остави в ръцете на доктора.

Алекс използва момента, за да се обади на Софи и да ѝ съобщи за отрицателния резултат. Бе все още в солариума и пиеше шампанско, загледана в океана, когато Евърил се върна.

— Много мило от твоя страна — каза той.

— Кое?

— Че се съгласи да останеш. Съжалявам, Алекс. Бях толкова притеснен за Елинор, че напълно забравих за кошмарите ти.

— Да-а-а. Те са просто кошмари, нищо повече.

— О, разбира се!

— А сънищата могат да ти причинят зло, само ако Фреди Крюгер участва в тях.

— Фреди Крюгер ли?

— Герой от един филм! — Алекс се засмя. — Имаше ужасно дълги нокти и убиваше всички колежани, които го сънуваха.

— Май не съм го гледал.

Самата мисъл, този представителен изискан мъж да седи в киното с група пищящи от ужас тийнейджъри и да наблюдава как призракът обезглавява беззащитните спящи, накара Алекс да се размее отново.

— Имам идея — каза неочаквано той. — Искаш ли да излезем малко в морето?

— Днес ли? — Алекс погледна към облаците, които се бяха струпали на хоризонта.

— Ще минат часове, преди да започне да вали — увери я Евърил, сякаш прочел мислите ѝ. — Няма да останем дълго. Ще се поразсееш и ще спиш, без да сънуваш разни сатанински образи.

Припомни си колко бе доволна от предишната им морска разходка и прие.

— Предложението ви ми харесва, докторе.

Въпреки че Алекс напълно разчиташе на уменията на Евърил, сърцето ѝ се сви уплашено, когато небето още повече притъмня.

— Елинол сигурно вече се е събудила — рече тя час по-късно. — Хайде да се връщаме, преди да е започнала да се притеснява.

Той оправяше платното, но се обърна към нея.

— Елинол знае, че си с мен, Алекс. Няма да се тревожи.

Вятърът се заплете в платната, а после заигра в косата ѝ.

— Но все пак сърцето ѝ...

— Да не би да искаш да ми кажеш, че те е страх?

— Не, разбира се — отвърна бързо Алекс. Евърил я погледна подигравателно. — Добре де — съгласи се с видимо неудоволствие тя. — Малко съм притеснена.

— Вярваш ли ми?

— Да, разбира се, но...

— Алекс, Алекс! — засмя се той. — Плавал съм и в много лошо време. Не се притеснявай, знам какво правя.

Тя се опита да се успокои. Наблюдаваше го и си повтаряше, че той знае какво прави. Най-малко, не би рискувал собствения си живот. Опитваше се да се успокои, а небето притъмняваше все повече и повече. Над главите им проехтя гръм. Брегът вече не се виждаше от спусналата се мъгла.

Когато забеляза, че той насочва лодката все по-навътре в морето, вместо към брега, страхът окончателно сграбчи сърцето ѝ.

— Моля те, Евърил! Искам да се връщаме.

— Съжалявам, Александра. Страхувам се, че е невъзможно.

— Как така?

— Така. Ти си виновна за всичко — обясни той. Гласът му прозвуча зловещо.

Една вълна се разби в борда на яхтата и заля палубата. Тя прокара ръка по лицето си, за да избърше солената вода.

— Защо да съм виновна? Погледни какво е времето.

— Все се надявах да не ми се налага да правя това. — Той поклати глава с явно съжаление. — Но ти започна да сънуваш онези кошмари и те непрекъснато се повтаряха...

— Не разбирам. Какво общо имат тук кошмарите ми? Това са сънища, нищо повече. — Алекс бе объркана, макар не осъзнала напълно опасността.

— Да, така е. Опитай се да разбереш. Не мога да поема такъв риск.

— Риск ли?

Той поклати глава.

— Всичко се обърка онази нощ — продължи той, сякаш не я бе чул. — Мелани не трябваше да умира, дявол да го вземе! Само Робърт.

Ще се справя някак, каза си Алекс.

— Не разбирам...

— Робърт срещна Мелани в Ел Ей, когато последният ѝ договор с „Парамаунт“ изтичаше. Кариерата ѝ пропадеше, и тя се опитваше някак да свърже двата края, а той бе идеалният изход на проблемите ѝ. Но когато я доведе в Санта Барбара, тя бързо се отегчи. Градът — обясни съвсем ненужно той, — не се слави с нощния си живот. А Роби се опитваше да я заключи като някое от зловонните парникови цветя на Елинор. Само че Мелани Питърсън бе жизнена, изумително жизнена жена. Тогава потърси мен, за да си осигури тръпката, която толкова ѝ липсваше.

— Ти си имал любовна връзка с Мелани Лорд?

— Това не беше просто връзка — отвърна той. — Аз я обичах. Бях готов да направя всичко за нея.

— Дори да убиеш най-добрия си приятел?

Евърил не отговори.

— Израснах в сянката на Робърт Лорд — изрече той, зареял поглед в забуления от облаци хоризонт. — Баща ми бе градинар на Елинор и Джеймс. Когато отидохме в колежа, Роби получи корвет, а аз трябваше да мия чинии в стола... Когато завършихме, Роби получи нова кола, този път беше порше, и замина да следва право в Харвард. Аз трябваше да си извоювам стипендия, за да мога да следвам медицина, но след това петнадесет години изплащах дълговете си. Петнадесет дълги години...

— Сигурно ти е било много трудно.

Той я погледна, но изражението в очите му остана неразгадаемо.

— Да.

— Но след това си започнал да изкарваш добри пари — каза Алекс, за да печели време. — Купил си си ферари и тази чудесна яхта...

— Това няма нищо общо с разговора! — изрева той, а лодката се наклони заплашително от бурното вълнение.

Алекс преглътна.

— Извинявай. Не исках да омаловажа усилията ти.

— За Роби всичко винаги бе толкова лесно! Но най-сетне аз притежавах поне едно от неговите неща. Жена му.

— Ти си я обичал — каза тя и се постара да запази спокойствие. Трябваше да го накара да говори, а междувременно ще измисли нещо.

— Любовта не е обяснение. Бях обезумял, дори и тази дума не е достатъчно силна. Затова, когато тя започна да настоява, че можем да сме заедно само ако Робърт е мъртъв, ѝ повярвах.

Алекс не знаеше кое е по-ужасно, разказът му или фактът, че започваше да му вярва.

— Защо не се е развела?

— И аз предложих това. Мелани обаче изтъкна, че ако останем в града, репутацията ми ще бъде съсипана. Каза, че ще трябва да се местим, а това значи, че ще трябва да започвам отначало лекарската си практика другаде. Убеди ме, че няма смисъл да се блъскам толкова, след като единственото, което трябва да направя, е да се оженя за вдовицата на Робърт Лорд и да разполагам с цялото богатство на Лорд.

— Не мога да повярвам, че си се съгласил — изрече искрено Алекс.

— И аз сега не мога. Но Мелани толкова ме изкушаваше, не само с красотата си, а и с парите си, за които винаги бях мечтал. Планът бе да убия Роби в нощта, когато всички щяха да бъдат на някакво събиране извън имението. Дадох на Мелани опиат, който да сложи в питието на Роби, за да му прилошее. Елинон и Мелани щяха да тръгнат без него. Всичко бе много добре замислено... — Обикновено топлите очи на Евърил, сега блестяха от гордост и той погледна Алекс в очакване да чуе възхищението ѝ. Тя не посмя да замълчи.

— Наистина много хитро.

— Всичко щеше да върви като по часовник. Смятах да застрелям Роби, да обърна стаята наопаки, все едно, че е влизал крадец. Единственият проблем бе, че Роби бе ни подслушвал, докато сме

правели плановете си. И тогава той измисли друг план. Да убие мъжа, който се опитваше да открадне жена му.

Алекс вдигна ръце и разтри слепоочия.

— Робърт Лорд е искал да те убие? — Ако солените пръски на вълните не студенееха по лицето ѝ, щеше да си помисли, че отново сънува кошмар.

— Роби бе невероятно ревнив съпруг. А и през последните шест месеца пиеше доста. Нито аз, нито Мелани, предполагахме, че връзката ни го е подтикнала към алкохола. — Евърил поклати глава. — Всичко изглеждаше абсурдно. Ние двамата, приятели от деца, се бяхме изправили един срещу друг като злодеи. Самата мисъл да се застреляме един друг бе толкова глупава, че си прибрахме пистолетите. Всичко щеше да свърши благополучно, ако Мелани не се бе върнала неочаквано. Страхувала се, че няма да ми издържат нервите. — Той се засмя пресипнало. — Май се оказа права. Започна да се подиграва на Роби. Каза му, че е пълен некадърник като мъж, че никога не е успял да я задоволи докрай, че се е оженила за него само заради парите му. За зла участ Роби бе пиян, а Мелани винаги много добре напипваше слабите места на хората. Но тази вечер прекали. Когато той сграбчи пистолета си от бюрото и го насочи към нея, аз се опитах да му го взема. Сбихме се и кой знае как оръжието изгърмя. Куршумът уцели Мелани в гърлото...

Докато Евърил описваше сцената, отделни картини от кошмарите на Алекс отново изплуваха в съзнанието ѝ. Усети да пълзи студ по цялото ѝ тяло, но не защото бе мокра. Затвори очи. Изстрел проехтя в спомените ѝ и тя неудържимо се разтрепери.

И изведнъж, за неин ужас, миналото нахлу в главата ѝ с цялата си жестокост и абсурдност.

— О, Господи! Значи ти си бил! — Тя отвори очи и погледна Евърил. — Ти си убил баща ми.

Баща ми... Думите отекнаха в съзнанието ѝ като заупокоен камбанен звън. Тя се хвана за борда на яхтата, решена да скочи в морето и да опита да се спаси с плуване. Животът, светът, който познаваше, бавно чезнеше пред очите ѝ.

— Не го убих аз. След като Мелани бе улучена, проклетият пистолет падна на земята и гръмна отново. Куршумът попадна точно в сърцето на Роби и го уби на място. Лека смърт... А ти трябваше да си в

леглото си, по дяволите! На Роза ѝ бе платено, за да ти даде приспивателно, и тя самата да вземе приспивателно и да остане в стаята си. Така на следващата сутрин щеше да каже, че не е чула нищо.

Алекс обвини ръце около раменете си, сякаш да се спаси от смразяващия студ, който обгръщаше цялото ѝ съществуване. Та тя съвсем не бе Александра Лайънс! Тя бе Ана Лорд! Целият ѝ живот е бил една лъжа.

— А майка ми? — попита тя вяло. — Знам, че ме обичаше. Не е възможно да ме е лъгала всичките тези години.

— Именно любовта на Айрийн те постави в такова положение. Срегнах Рут Блек, жената, която познаваш като своя майка, докато бях студент по медицина в Северна Каролина. Правех незаконни аборти, за да припечеля нещо. Рут бе шивачка и също не можеше да свърже двата края и работеше като чиновничка в някаква агенция по осиновяване. Там се срещаше с двойки, които по една или друга причина не искаха да минат по етапния ред на осиновяването. Беше повече от ясно, че сме страхотна комбинация.

— При теб са идвали бременни жени — каза бавно Алекс. — А майка ми пък е познавала семейства, готови да платят мило и драго, за да осиновят дете, така ли? — Не! Това не беше родната ѝ майка. Майка ѝ бе Мелани Лорд. Убитата актриса, прелюбодейката. А жената, която цял живот бе смятала за своя майка, се оказваше, че е била престъпно свързана с черния пазар на деца. На Алекс ѝ прилоша.

— Да, сякаш сам Господ ни водеше — съгласи се Евърил. Или пък Сатаната, помисли си отчаяно Алекс. Толкова много лъжи! Години, минали в лъжи. Цял един живот... — Когато се дипломирах и се върнах в Санта Барбара, се свързах с друг доктор, за да не загуби Рут доходите си.

— Много мило от твоя страна. — Въпреки страха и шока, Алекс не можа да сдържи саркастичната си забележка.

— И тя така казваше. Само един човек знаеше какво се е случило онази нощ, когато Роби и Мелани бяха убити.

— Аз.

— Да. Роза знаеше какъв е планът ни и трябваше да я премахнем. За съжаление, тогава не можах да измисля друг вариант. Но ти... — Той поклати глава и погледът му омекна. — Ти бе просто едно невинно дете. Не можеш да убия дете... — Господи, каква

сърцераздираща загриженост! Тя заби поглед към смрачавения се хоризонт, но след миг отново се обърна към мъжа. — Обадох се на Рут — продължаваше той. — Не й казах за какво точно става въпрос, но я попитах дали ще намери желаещи за двегодишно момиченце. За нея това не беше проблем. Предупредих Роза да не се опитва да се измъкне, защото е съучастничка в убийство и й поръчах да те отведе в Тихуана и там да чака Рут. Веднага се намери човек да инсценира убийството на Роза. Баровете бяха претърпели с типове, които бяха готови да сторят всичко за няколкостотин песос. За зла участ Рут бе омагьосана от теб. Обади ми се от Мексико, че ще те задържи при себе си. След това изчезна. Реших, че е чула новините по телевизията за двойното убийство, видяла е заглавията във вестниците и е променила имената и на двете ви. След няколко години се поуспокоих и престанах да ви търся.

— А Дейвид? Брат ми?

Той сви рамене.

— Чух, че Рут имала син. Изглежда, когато сте се върнали от Мексико, и на двама ви е извадила нови актове за раждане. — Той потри брадичка. — Доста хитро. Никога нямаше да се сетя да търся близнаци.

Неканен спомен нахлу в съзнанието на Алекс, толкова приличаше на сцена от филм на ужасите...

След като бе стояла часове наред в тъмния килер, вратата най-сетне се отвори и нахлу ослепителна светлина. Ужасено, че чудовищата ще го погубят, малкото момиченце изпищя и започна да рита напосоки.

— Не се страхувай... — опитваше се да я надвика нечий глас.

Някаква жена се бранеше от ударите на детето, а ръцете й се мъчеха да уловят малките юмручета. Най-сетне Ана бе укротена и остана да лежи в скута на непознатата. Очите на детето бяха широко разтворени, празни, то дишаше тежко, на пресекулки.

— Ш-ш-ш, бебчо... — шепнеше успокоително жената и този глас никак не приличаше на глас на чудовище. — Няма страшно. — Непознатата бе руса, също като майката на Ана, не толкова красива, но много мила и нежна.

Ана искаше да й повярва, но си спомни колко убедителен е бил вълкът от приказката, когато е срещнал Червената шапчица.

Изви се и се опита да се отскубне, но жената я стисна още по-здраво.

— Щом се успокоиш, ще те пусна — обеща тя с топла усмивка, която напомни на Ана за Роза. — Не мога да те оставя да избягаш, бебчо. Навън дебнат опасности. На малко момиченце като теб могат да се случат толкова лоши неща. — Нима можеше да има нещо по-лошо от случилото се? Ана, макар и дете, бе сигурна, че вече не може да се довери на никого. Затова хвърли гневен поглед към жената и се опита да отблъсне нежната ръка, която галеше мръсната ѝ разбъркана коса. — Сигурно много те е било страх тук — шепнеше жената. — Спомням си, бях малко момиченце, също като теб, и се страхувах, че в килера и в дрешника се крият чудовища, които само чакаха майка ми и баща ми да загасят лампата. — Ана не отговори. Но в очите ѝ веднага изплува потиснатия страх. Жената кимна с разбиране. — Не се страхувай, сладка моя. Обещавам ти, че ще те пазя от всички тези страшни чудовища. Те никога няма да те наранят отново. Сънувах и кошмари — продължаваше спокойно жената, а Ана малко по малко се отпускате. — Ти сънувала ли си кошмари? — Момиченцето още не смееше да говори и само кимна едва-едва. — Нищо чудно. Като знам колко страшни са чудовищата, с които ни плашат като деца. — В гласа ѝ се прокрадна омраза и едва прикрит гняв. Ана усети, че гневът на жената не е насочен към нея. — Всичко вече свърши — рече тя. — Знам как да прогоним чудовищата завинаги. Ще ти помогна да забравиш кошмарите. — Тя замълча. — Искаш ли да ти кажа как? — Този път Ана кимна по-уверено. — И аз мислех, че ще поискаш. — Усмивката на непознатата разтопи последните късчета лед в сърцето на Ана. — Проблемът, е, че едно малко момиченце, което се казва Ана Лорд се страхува от чудовища. Майка ѝ и баща ѝ са заминали в рая, за да живеят при ангелите. А малката Ана има кошмари, защото много ги е обичала, нали? — Ана кимна с главица. — Горката Ана! Било е толкова страшно... Затова — рече убедено жената, — трябва да ти сменим името.

— Името ми ли? — попита с тъничко гласче Ана.

— Точно така. — Жената ѝ се усмихна. — Сега вече името ти ще бъде Александра Лайънс. И ще бъдеш най-веселото и щастливо момиченце, което никога повече няма да има кошмари.

Та това е като игра, помисли си Ана. А тя обичаше да си играе. Представяше си, че е принцеса от любимата си приказка, която баба Елинор ѝ четеше всяка вечер, преди да заспи.

— А ти коя си? — попита пискливото гласче отново.

— Аз ли? Ами, аз съм Айрийн Лайънс. — Рут Блек вече бе взела решението си. Заровете бяха хвърлени и независимо от опасността, връщане назад нямаше. — Новата майка на Александра.

Ана се замисли. След това, в желанието си да забрави ужаса на изминалите пет дни, обвини ръчички около врата на жената, убедена, че може да ѝ се довери...

Ето че всичко си бе дошло на мястото. Сега вече Алекс знаеше защо са се местили толкова често. Очевидно Айрийн се е страхувала, че Евърил ще ги убие и двете, за да запази тайната си. Алекс все още не можеше да приеме фактите и извади последния си коз.

— Но теста показва, че не съм внучка на Елинор.

— Не е имало никакъв тест. Показах чужди резултати, за да убедя Елинор, че ти не си Ана. Но бях сигурен, че си.

Значи наистина бе Ана Лорд!

Все още не можеше да повярва...

В този миг небето се разцепи и започна да вали като из ведро.

— Е, това е всичко — рече Евърил. — И нещата щяха да си останат скрити, ако Елинор не бе гледала проклетото връчване на наградите „Еми“ по телевизията. Притесних се, че ще си спомниш, когато те видях в къщата. Но ти не си спомни нищо. Зачаках с надеждата, че Елинор отново греши. Но с всеки изминат ден ставаше ясно, че ти си Ана, а и тези кошмари... Знаех, че спомените ти ще изплуват с цялата си жестокост всеки миг. Мразя убийствата, но предполагам разбираш защо не мога да те оставя жива.

Алекс усети как я обзема паника.

— Моля те, Евърил! Не го прави! Няма да кажа на никого. Това ще си остане нашата тайна.

Алекс не умееше да лъже. Знаеше, че когато очите му пробягаха по лицето ѝ, вече бе разбрал как ще постъпи тя.

— Наистина съжалявам, Алекс. Просто разбери, че нямам друг избор.

Той тръгна към нея. Стоманеносините му очи, изпълнени с непоколебима решителност, я парализираха.

И точно в този момент над тях блесна ослепителна светкавица.

С всяка изминала минута Зак ставаше все по-нетърпелив. Бе пристигнал в апартамента на Алекс с огромен букет рози, бутилка шампанско и пръстена, с който се надяваше да я склони да го приеме, ако преди това не барикадираше вратата.

Разбра, че не е там и отиде до студиото. Софи му каза, че Алекс щяла да прекара нощта в Санта Барбара. Зак реши, че това е сигурен знак, че гневът ѝ е преминал. Но когато Софи му разказа, че резултатите от теста са се оказали отрицателни, Зак бе безкрайно учуден. Защото бе повярвал, че Елинор е права.

— Все още ти е много сърдита — каза му направо Софи. — Но ако питаш мен, май само гордостта я възпира.

— Ще се помъча да оправя нещата.

— Трябва. — Софи размаха под носа му нож за писма. — Иначе ще ти извадя сърцето.

Заплахата все още звучеше в ушите на Зак, докато шофираше кам Санта Барбара. Намери Елинор в имението. Никога не я бе виждал в такова състояние преди. Разчорлената ѝ, коса почти скриваше посивялото ѝ като на мъртвец лице.

— Добре че дойде! — едва успя да профъфли тя.

— Какво има? Сърцето ти ли?

— Не. — Тя поклати трескаво глава. — Нищо ми няма на сърцето. Заради Александра е! — Дватамата с Евърил излязоха с яхтата. Бях полегнала и когато слязох, все още не се бяха върнали. Притесних се, затова звъннах на пристанището. Лодката на Евърил още не се е върнала на кея!

Зак погледна навън към затихващата буря и веднага набра бреговата охрана.

— Тя не е Ана, Закари — каза Елинор, когато той затвори телефона и се запъти към вратата.

— Знам. Софи ми каза. Но това няма значение, нали?

— Не — съгласи се Елинор. — Обичам я, Зак. Толкова много я обичам. — Старата жена нещастно заплака.

— И аз. — Той изтри мокрите следи по лицето ѝ. — Не се тревожи. — Целуна я леко по сбръчканата буза. — Тя е добре.

Елинор сложи треперещата си длан на рамото му.

— Обещай ми, че ще я намериш, Зак. — Гласът ѝ трепереше от старостта и прекомерното вълнение. — Моля те!

— Обещавам.

След тези думи той тръгна. Трябваше да намери Алекс. Трябваше да я доведе у дома. В нейния дом.

Въпреки че сърцето ѝ необуздано препускаше, Алекс успя да запази спокойствие. Наложил си да остане спокойна. Трябваше да има начин да се измъкне. Просто трябваше да задържи нещата такива каквито са, докато измисли нещо.

— Има нещо, което не разбирам.

Евърил се закова.

— Какво?

— Първата вечер в Каза Контента, ти ли дойде да ме изплашиш?
— Тази нощ бе последвана от множество кошмари и Алекс вече бе сигурна, че се е повтарял първият.

— Не. — Той поклати глава. — Все си мислех, че е или Миранда, или Клара.

Клара, реши Алекс. Миранда бе твърде праволинейна. Не че заплахите ѝ бяха чужди. Тя постоянно отправяше заплахи. Докато Клара искаше да убеди всички, че в имението витаят призраци. Странен мирис бе достигнал до ноздрите на Алекс. Същият мирис, който обикновено се носеше около Клара, бе нахлул в стаята ѝ онази нощ. Но тя бе твърде уплашена, за да се досети. По-късно, когато бе останала насаме със Зак, се остави на желанието и повече не помисли за случилото се.

— Но ти си прерязал спирачките?

— Нямах друг избор. Разбираш сама, че не можех да ти позволя да си спомниш какво се е случило.

— Но аз вече си спомних. А нещата, които ми се губеха, ги попълни ти.

Той сви рамене.

— Вече няма значение.

— Защото ще ме убиеш?

Устните му се свиха, но той не отвърна.

— Ти си виновна за всичко, Ана. Не трябваше да се връщаш.

Вятърът виеше като призрак, оживял от небивалиците на Клара Ковалски. Мокри кичури коса бяха полепнали по лицето на Алекс. Тя отмахна косата от очите си и изрече:

— Няма да ти се размине, Евърил.

— О, напротив — отвърна той със спокоен и уверен глас. — Наистина, много съжалявам... — Той бавно пристъпи към нея, решен да извърши пъкленото си дело. — Елинор преживя толкова много нещастия. Жалко, ще ѝ се наложи да преживее и факта, че си паднала зад борда. А аз, разбира се, ще разкажа колко самоотвержено съм се опитвал да те спася. Но лодката почти се е преобърнала, а и е било толкова хлъзгаво, че не съм успял да те задържа. — Той бе на сантиметри от нея. — Паднала си в морето... И там си намерила смъртта си.

Когато той се пресегна да откъсне връзките на оранжевата ѝ спасителна жилетка, Алекс разбра, че малко ѝ остава да живее. С нечовешка сила тя отчаяно го блъсна в гърдите. Ноктите ѝ се забиха в загорялото му лице, юмруците ѝ заудряха гърдите му. Той бе толкова решен да я убие, колкото тя — да се спаси.

В следващия миг ги връхлетя гигантска вълна и помете всичко от палубата. Макар и зашеметена, Алекс се почувства свободна. Нямаше друг избор, затвори очи и се гмурна в пенливите вълни. Загреба със сетни сили и заплува към брега — към спасението и живота.

Зак се наведе от седалката до пилота и огледа с бинокъла бушуващата морска повърхност.

— Той е много опитен навигатор — поклати глава той. — Кой дявол го е накарал да излезе в такова време.

— Знам ли? — отвърна пилотът. — При всяка буря трябва да търсим някого. Всички се мислят за велики.

Зак бе гледал по телевизията множество репортажи за разни перковци и луди, които се налагаше да изваждат от бурното море. Но Евърил не бе нито някой перко, нито пък луд.

Какво ли го беше накарало да изведе Алекс в открито море непосредствено преди бурята, за която синоптиците предупреждаваха от четиридесет и осем часа.

— Трябва да ги намерим, дявол да го вземе!

— Защо да рискуваме? Яхтата на доктора е стабилна. Ако е и толкова опитен, колкото казваш, почти няма опасност да се обърнат. Не се притеснявай, приятел. Сигурно течението ги е отнесло нанякъде.

Зак се молеше да е така. Но един вътрешен глас му подсказваше, че Алекс е в опасност и че няма време.

— Продължавай да търсиш — изръмжа той.

— Нали това правим — отвърна спокойно пилотът.

Зак забеляза, че се здрачава.

— Няма страшно — успокои го пилотът. — Ще видим светлините на лодката. Освен това моята машина я бива и за нощни експедиции.

Това съвсем не успокои Зак.

— Какво е това? — попита ненадейно той и посочи нещо във водата. Бе значително по-малко от яхтата на Евърил.

— Сигурно някоя шамандура.

— Не, онова оранжево петно.

— Сигурно е парче дърво — предположи пилотът. — Но да погледнем все пак. Спуснаха се по-ниско. — Проклет да съм, та това е човек! Спускай въжето! — извика той към третия човек в кабината.

Зак изпита и облекчение, и ужас, когато видя Алекс да се поклаща, уловила спасителния край. Той извика през мегафона на хеликоптера. Гласът му бе ликуващ.

Винаги се бе смятала за добра плувкиня, а и сега имаше спасителна жилетка. Но вълните бяха огромни. Мислено си бе повтаряла: Дясна ръка, лява ръка... Дясна, лява... Ритай... Ритай... Ритай, дявол да го вземе!

Точно когато си мислеше, че силите я напускат, една гигантска вълна я тласна право към откъснала се шамандура. Нямахше представа колко време се е държала за нея. Струваше ѝ се, че е продължило цяла вечност. Преди малко трепереше от студ, но тялото ѝ вече бе изтръпнало от ледената вода.

Някакъв звук проби шума на вълните. Наближаваше. Тя погледна нагоре и видя един от хеликоптерите на бреговата охрана.

Чу нечий вик, но ревят на морето го заглуши. Най-сетне пред нея увисна спасителен пояс и въже. Но вълните го отнесоха. Не можеше да се пусне от шамандурата, за да доплува до него.

Мъжът в хеликоптера издърпа въжето и отново го спусна. Опита и трети път. Всеки пореден опит се оказваше неуспешен. Когато се опитаха да се спуснат по-ниско, водата така се разбушува, че Алекс се озова под вълните и започна да се отчайва. И тогава, като по чудо, въжето се появи над главата ѝ. Но този път по него се спусна някакъв мъж. Алекс реши, че има халюцинации. Сигурно така става, когато умираш. Изглежда всички онези разкази за тунелите и светлината в дъното са погрешни. Сигурно последната ти разумна мисъл се връща към човека, когото обичаш. Или може би мъжът, който се спускаше надолу бе ангел, който толкова много приличаше на нейния любим.

— Алекс, всичко ще се оправи, дявол да го вземе! — изкрещя той. — Всичко ще бъде наред.

Въпреки че не знаеше много за последните мигове преди смъртта, Алекс не можеше да допусне, че някой ангел би изрекъл подобни думи.

— Зак? — Тя се вгледа в него и протегна ръка.

— Аз съм, любима! Сега ще те измъкнем.

Тя бе забравила, че само преди няколко дни го бе мразила до смърт заради лъжата му. А сега искаше да покрие лицето му с целувки. Вслуша се в съветите му и бавно закопча предпазните колани, с които щяха да я издигнат нагоре.

Най-сетне вкопчи ръце в силния му врат и двамата се издигнаха нагоре.

— Крайно време е да престанем да се срещаме все по такива поводи — каза Зак, докато я увиваше в плътно одеяло.

Зъбите ѝ тракаха, цялата се тресеше от студ.

— Н-н-няма да повярваш какво се случи!

— Ще ми разкажеш по-късно. — Зак я прегърна. Искаше ѝ се да му каже, но изтощението ѝ надделя. По страните ѝ рукнаха сълзи на облекчение. Тя отпусна глава на гърдите му и затвори очи.

— Зак?

Той я целуна по косата.

— Да, скъпа?

— Елинор беше права.

— За кое? — попита разсеяно той. Все още не можеше да спре да мисли за мига, в който я съзря на шамандурата, сред неумолимите вълни.

— За мен. — Сега вече бе спокойна и умората я надви. Очите ѝ бавно се затвориха и тя прошепна: — Аз съм Ана.

ЕПИЛОГ

Санта Барбара

Пет години по-късно

Александра Девъро погледна към гроба на баба си в един слънчев ден.

До нея стоеше Зак, прегърнал я с една ръка през раменете, а с другата, стискаше ръчичката на четиригодишната Ели. Алекс държеше бебето Гейбриъл, кръстено на бащата на Зак.

— Толкова се радвам, че Елинор доживя да види правнуците си — прошепна Алекс. — Щастлива съм, че имахме щастието да станем истинско семейство.

— Тя никога не бе престанала да те обича, Алекс. — Зак се наведе и нежно я целуна по слепоочието. — През всичките тези години, тя не се отчая нито за миг.

— Знаем, че звучи глупаво, но ми се струва, че все още е сред нас. Дори и в този миг.

— Съвсем не е глупаво. И аз чувствам, че е над нас. — Въпреки че Зак бе израснал сред многобройно семейство, обграден от обич, той обичаше Елинор колкото своята собствена баба. — Духът ѝ се е предал на нашите деца.

— Знаете ли какво казва баба Ив? — Ели погледна нагоре към баща си с големите си умни очи.

— Какво казва? — попита Зак.

— Казва, че баба Елинор сега е ангел и ме пази. Също като ангелите хранители...

Имаше дни като този, когато Зак се захласваше да гледа личицата на дъщеря си и на сина си, като се чудеше дали има по-щастлив човек от него на земята.

Бе се оженил за Алекс и с чиста съвест би заявил, че не би помолил Господ за нищо друго. А двете деца, плод на тяхната любов, бяха истинска благословия, за която дори не бе посмял да мечтае.

— Да, моята майка е много умна жена — увери Зак малкото си момиченце. — И ми се струва, че от баба Елинор ще излезе чудесен ангел. Нали, скъпа? — обърна се той към Алекс.

— Най-добрият! — Алекс отвърна на топлата му усмивка през сълзи. Прокара пръсти по мраморното ложе на Елинор, до гроба на съпруга ѝ Джеймс. До тях лежаха Робърт и Мелани, родителите, които Алекс не си спомняше.

Ужасните събития от деня, в който Евърил се бе опитал да я убие бавно избледняваха и тя се опитваше да не мисли за това.

Когато бреговата охрана откри лодката на следващата сутрин, Евърил не бе на борда. Тъй като бе отличен плувец, Елинор, Зак и Алекс предположиха, че докторът е предпочел смъртта пред унижението. Да не говорим за това, че трябваше да прекара остатъка от живота си в затвора.

— Сигурна съм, че баба Елинор сега е на небето — повтори Ели. — И сигурно казва на другите ангели какво трябва да правят.

Зак и Алекс се засмяха.

Върнаха се в имението не за да скърбят за Елинор, а за да почетат забележителния ѝ живот. Въпреки че Айрийн Лайънс и брат ѝ Дейвид бяха доскоро единственото ѝ семейство, последните години, прекарани с Елинор, я бяха накарали да се почувства като част от рода Лорд.

Но най-добре се чувстваше като Александра Девъро. Двамата със Закари бяха положили началото на своя собствена династия в слънчева Калифорния.

Издание:

Автор: Джоан Рос

Заглавие: Наследство от лъжи

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: Английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Арлекин България

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0370-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1945>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.